နတ်နွယ်

ဂျက်လန်ဒန်၏ မက္ကဆီကန်နှင့် အခြား ဝတ္ထုများ

WHISPER OF WORDS

ဂျက်လန်ဒန်၏ မက္ကဆီကန်နှင့် အခြားဝတ္ထုများ

နတ်နွယ် (မြန်မာပြန်)

မာတိကာ

- ဂျက်လန်ဒန်၏ဝတ္ထုများ စုစည်းခြင်း

- ဂျက်လန်ဒန်၏ပုံရိပ်

၁။ မက္ကဆီကန်

၂။ အသားကလေးတတုံး

၃။ အဘိုးအိုများဂိုဏ်း

၄။ မဟာကိရှ၏သား

၅။ သေအံ့မူးမူး

ဂျက်လန်ဒန်၏ဝတ္ထုများ စုစည်းခြင်း

မိမိသည် ‘ဒက်ဇယ်လာ’ ကို ၁၉၈၇ ခု မတ်လတွင် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ‘ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထုတိုများ’ အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုလေးပုဒ်ကို ၂၀၀၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ဝတ္ထုတို လေးပုဒ်မှ ‘အသားကလေးတတုံး’ သည် လက်ဖွေ့ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဂျက်လန်ဒန်၏ လက်ဖွေ့ဝတ္ထုများတွင် မိမိနှစ်သက်သော ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ရှိသည်။ ‘အသားကလေးတတုံး’ နှင့် ‘မက္ကဆီကန်’ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်က ပြောင်းပြန်ဖြစ်သည်။ တပုဒ်က တက်သစ်စ လူငယ်ကလေးကို ချန်ပီယံဟောင်းက ပညာသုံးပြီး ခုခံကာကွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တပုဒ်က လက်သစ် လူငယ်ကလေးက တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် တော်လှန်ရေးနှင့် အဖိနှိပ်ခံပြည်သူများဘက်မှ ရပ်တည်ပြီး ပညာသာသော ချန်ပီယံကြီးကို ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ထိုးသတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထုတိုများကို ထုတ်ဝေစဉ်က လက်ဖွေ့ဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်စလုံး ပါရှိသွားသင့်သည်။ သို့သော် ‘မက္ကဆီကန်’ ကို မပြန်ဆိုရသေးသဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ‘မက္ကဆီကန်’ ကို ၂၀၀၅ ဒီဇင်ဘာနှင့် ၂၀၀၆ ဇန်နဝါရီကျမှ မဟော်သဓာမဂ္ဂဇင်းတွင် နှစ်လခွဲ၍ ပြန်ဆိုဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် လက်ဖွေ့ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို စုစည်းရန်နှင့် မိမိပြန်ဆိုခဲ့သော ဂျက်လန်ဒန်ဝတ္ထုများကို စုစည်းရန်အတွက် ‘ဂျက်လန်ဒန်၏ မက္ကဆီကန်နှင့် အခြားဝတ္ထုများ’ ကို တပေါင်းတည်း ထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။

ဝတ္ထုများကို ဖော်ပြပေးသော မဂ္ဂဇင်းများ၊ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပေးသော စာအုပ်တိုက်များနှင့် စာဖတ်သူများကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

နတ်နွယ် ၂၆၊ ၁၁၊ ၂၀၀၆

ဂျက်လန်ဒန်၏ ပုံရိပ်

ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းမှာ အခြေခံ အရည်အချင်း သုံးခုရှိရမည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ မိမိဘာသာ စကားကို ကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ မူရင်းဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်ခြင်းနှင့် ပြန်ဆိုသည့် အကြောင်းအရာကို ကျွမ်းကျင်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ယင်းအဆိုကို မိမိ သတိမူခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မိမိအနေနှင့် ဘာသာပြန်သည့်နေရာတွင် လက်စွဲပြုသည့်အချက်မှာ ‘မိမိကြိုက်နှစ်သက်သောစာ’ ကိုသာ ရွေးချယ်ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိဖတ်ကြည့်ပြီး မကြိုက်နှစ်သက်သည့်စာကို မည်သည့်အခါတွင်မှ၊ မည်သည့်အကြောင်းကြောင်းမှ ပြန်ဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ ဥပမာ ‘ဒီစာအုပ် ပြန်ပါလား၊ ဆုရနိုင်တယ်၊ ဟိုစာအုပ်ပြန်ပါလား စွံနိုင်တယ်’ ဆိုတာမျိုးတွေ။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ယခု စုစည်းထုတ်ဝေလိုက်သော ဂျက်လန်ဒန်၏ဝတ္ထုများသည် မိမိ ကြိုက်နှစ်သက် သဖြင့် ပြန်ဆိုထားခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျက်လန်ဒန်သည် မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော စာရေးဆရာတဦးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ့စာတိုင်းကို သိပ်မကြိုက်ပါ။ (သို့သော် ကြိုက်သည်က များပါသည်။)

ဂျက်လန်ဒန်ကို မိမိကြိုက်သည်မှာ သူ့စာများကို ကြိုက်၍လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝကို ကြိုက်၍လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှ သူ့စာများ ထွက်ပေါ်လာပြီး သူ့စာများမှာ သူ့ဘဝမှ ထွက်ပေါ်လာသည်များ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဘဝသည် ခက်ထန်ပြီး အကောင်းနှင့် အဆိုးမှာ ရောပြွမ်းနေပါသည်။ သူ့ဘဝက သူ့ကို အောင်မြင်မှုများ ပေးပြီး ယင်းအောင်မြင်မှုများနှင့် သူကိုယ်တိုင်ကပင် သူ့ဘဝကို ပြန်လည် ဖျက်ဆီးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝကို ကြည့်ပါ။ သူ့ကို ၁၈၇၆ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည်။ သူ့ဖခင်က ဗေဒင်ဆရာဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မိခင်က သူ ရှစ်လသားအရွယ်မှာပင် နောက်ယောက်ျား ယူသည်။ မိခင်နှင့် ပါသွားပြီး လန်ဒန်မြို့ အလုပ်သမားရပ်ကွက်တခုသို့ ရောက်ရှိသွားရသည်။ သူ့ဘဝ အစပင် ဖြစ်သည်။

သူက ဆယ်နှစ်သားအရွယ်မှာပင် သတင်းစာပို့သူဖြစ်ရသည်။ ထို့နောက် စည်သွတ်ဘူး စက်ရုံတွင် အလုပ်သမား၊ ပင်လယ်ဓားပြ၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်၊ ထို့နောက် ကလုန်ဒိုက်မှာ ရွှေသွားတူးသည်။ သင်္ဘောသားဘဝဖြင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ စွန့်စားရသည်။ ကြေးစားလက်ဝှေ့ ထိုးသတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် စာရေးဆရာ

ဖြစ်လာသည်။ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ရသစာတမ်း၊ ဝေဖန်ရေး၊ နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးများ။ အသက် လေးဆယ်အရွယ်တွင် သူ့ဘဝသူ အဆုံးသတ်သွားသည်။

သူ့ဘဝက သူ့စာများတွင် ရောယှက်နေသည်။ သူရေးပုံက အားကောင်းသည်။ ပီပြင်သည်။ ပေါ်လွင်သည်။ သူ့စာက ရှင်းပြီး ခက်သည်။ သူက အင်္ဂလိပ်စာကို သူ ရေးချင်သလို ရေးသူ ဖြစ်သည်။ မိမိကို ဂျက်လန်ဒန်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသူက မိုးဝေ၊ ပင်လယ်ဝံပုလွေ (နောက်ပိုင်းတွင် ပင်လယ်ဝံပုလွေကို ညွှန့်ကြူးက ထပ်ပြန်သည်။) တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မိမိကို ဂျက်လန်ဒန်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသူ မိုးဝေမှာလည်း အသက် လေးဆယ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သွားသည်။

ပင်လယ်ဝံပုလွေကို ဖတ်ပြီးနောက် ဂျက်လန်ဒန်၏ စာတွေကို မိမိရှာဖွေပြီး ဖတ်ခဲ့သည်။ ကြိုက်နှစ်သက်သည်က များသည်။ ကြိုက်နှစ်သက်သည်များထဲမှ အချို့ကို ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ သည်။ ယခု ဖော်ပြလိုက်သော သူ၏ဝတ္ထုများသည် ‘ဂျက်လန်ဒန်၏ မိမိ ကြိုက်နှစ်သက်သော ဝတ္ထုများ’ ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

* * *

မက္ကဆီကန်

(၁)

သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို သူတို့အဖွဲ့က မဆိုထားဘိ တခြား ဘယ်သူမှလည်း မသိရှိ။ သူက သူတို့၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကလေး ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ဧရာမမျိုးချစ်ကြီး ဖြစ်သည်။ လာမည့် မက္ကဆီကို တော်လှန်ရေးအတွက် သူတို့ လုပ်ဆောင်နေကြသကဲ့သို့ပင် သူလည်း သူ့နည်းနှင့်သူ ကြိုးစားပမ်းစား ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်။ ဤအချက်ကို သူတို့ မနည်းပင် ကြိုးစားပြီး လက်ခံကြရသည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့အဖွဲ့ထဲက ဘယ်သူမှ သူ့ကို မကြိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူတွေ ပြည့်ကျပ်ပြီး အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသော သူတို့၏အခန်းထဲသို့ သူ ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာစဉ်က သူ့ကို သူတို့အားလုံးကပင် သူလျှိုတယောက်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ ဒီယက် လျှို့ဝှက်တပ်ဖွဲ့မှ သတင်းပေးတယောက်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ရဲဘော် အမြောက်အမြားသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတဝန်းရှိ အရပ်ဘက်နှင့် စစ်ဘက်က အကျဉ်းထောင်များတွင် ရောက်ရှိနေကြသည်။ အချို့မှာ အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်ပေးပြီး ပစ်သတ်ရန်အတွက် လက်ထိတ် ခြေထိတ်များ ခတ်ကာ နယ်ခြားကို ဖြတ်ကျော်ခေါ်သွားခြင်း ခံကြရသည်။

ကောင်ကလေးကို ပထမအကြိမ် တွေ့ရှိကြစဉ်က ဘာမှ ဂရုပြုမိစရာ မရှိပါ။ ကောင်ကလေး တယောက်ဖြစ်သည်။ အသက် ၁၈ နှစ်ထက် ကျော်သေးပုံ မရပါ။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း သူ့အသက်အရွယ်ထက်ကို ပိုကြီးမားခြင်း မရှိပါ။ သူ့နာမည် ဖိလစ်ရီဗာရာဟု ဆိုသည်။ တော်လှန်ရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဖြစ်သည်။

ဒါပဲဖြစ်သည်။ အပိုစကား တလုံးမပါ။ နောက်ထပ် ရှင်းပြခြင်း မရှိ။ သူ မတ်တတ်ရပ်ပြီး စောင့်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် အပြုံးမရှိပါ။ သူ့မျက်လုံးများတွင် ပြေပြစ် ချောင်ခြင်း မရှိပါ။

တောင့်တင်းချောမောသော ပေါလီနိုဗီရာ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကောင်ကလေး၏ မျက်လုံးနက်နက်များထဲတွင် အဆိပ်အတောက်တွေ ရှိသည်။ မြွေဟောက်လို ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးတွေက နာကြည်းမှုများဖြင့် တောက်လောင်နေပုံရသည်။ သူက မြေအောက်

တော်လှန်ရေးသမားတွေ၏မျက်နှာများမှဆီ မစ္စစ် ဆက်သဘီ ကြိုးစားပမ်းစား ရိုက်နေသော လက်နှိပ်စက်ဆီဘက် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်က မစ္စစ်ဆက်သဘီထံတွင် ရပ်တန့်သွား သည်။ သို့သော် ခေတ္တမျှသာ ဖြစ်သည်။

သူမက မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမလည်း အမည်မဖော်နိုင်သော ခံစားမှုတခုကြောင့် ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်သွားသည်။ သူမက ရှေ့ဆက်ပြီး ရိုက်နိုင်ရန်အတွက် ရိုက်ပြီးသားကို ပြန်ဖတ်လိုက်ရ သည်။

ပေါ်လီနိုဗီရာက အာရယ်လာနိုနှင့် ရာပို့စ်တို့ကို စူးစမ်းသည့်အနေဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ကလည်း စူးစမ်းသည့်အနေဖြင့် သူမကို ပြန်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးများထဲတွင် မဝေခွဲနိုင်မှုများ ပေါ်လွင်နေသည်။

ဤပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ကောင်ကလေးသည် မသိကိန်းဖြစ်သည်။ မသိကိန်း၏ ခြိမ်းခြောက်မှုမှာ အားလုံးသက်ဝင်နေသည်။ သူက မှန်းဆရခက်သည်။ သူက ရိုးသားသော တော်လှန်ရေးသမား တွေထက် လွန်ကဲနေသည်။ သမ္မတဒီယက်နှင့် သူ၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို မုန်းတီးသော တော်လှန်ရေးသမားများသည် ရိုးသားသော သာမန်မျိုးချစ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။

သူက တမျိုးဖြစ်သည်။ ဘာဆိုသည်ကို သူတို့ မသိကြ။ သို့သော် ဘယ်တော့မဆို ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းနှင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်တတ်သော ဗီရာက အခြေအနေကို ဖြေရှင်းလိုက် သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းက တော်လှန်ရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ မင်း ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်၊ ဟိုနေရာမှာ ချိတ်ထား၊ လာ မင်းကို ငါ ပြမယ်၊ ရေပုံးတွေနဲ့ အဝတ်တွေ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ။ ကြမ်းတွေက ညစ်ပတ်နေတယ်၊ တံခါးတွေကို မင်း တိုက်ရမယ်။ တခြားအခန်းတွေမှာရှိတဲ့ ကြမ်းတွေကိုလည်း တိုက်ရမယ်၊ ထွေးခံတွေလည်း သန့်ရှင်းနေဖို့ လိုတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်တွေ”

သူက အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ တော်လှန်ရေးအတွက်လား”

ကောင်ကလေးက မေးသည်။

“ဒါ တော်လှန်ရေးအတွက်ပဲ”

ဗီရာက ဖြေလိုက်သည်။

ရီဗာရာက သံသယဖြင့် သူတို့အားလုံးကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက်

ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။

“ကောင်းပါပြီ”

သူက ဖြေလိုက်သည်။ ဒါထက် ဘာမှမဆိုတော့။

တနေ့ပြီး တနေ့ သူ အလုပ်ဆင်းသည်။ တံမြက်စည်းလှည်းသည်။ ကြမ်းတိုက်သည်။ သန့်ရှင်းရေး လုပ်သည်။ မီးဖိုတွေထဲက ပြာတွေကို သွန်ပစ်သည်။ ကျောက်မီးသွေးဖြင့် မီးမွေးရန် သစ်အတိုအစတွေ ယူလာသည်။ ထို့နောက် မီးမွေးသည်။ သည်အလုပ်တွေကို သူတို့အထဲက လုံ့လဝီရိယ အလေးဆုံးသူ ဘယ်သူမှ ရောက်မလာခင် သူ လုပ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ အိပ်လို့ ရမလား”

တခါတော့ သူ မေးသည်။

အားဟား ဒီလိုပါလား။ ဒီယက်၏လူ ဇာတိပြပြီ။

အဖွဲ့၏အခန်းတွေထဲမှာ အိပ်ခြင်းသည် သူတို့၏ လျှို့ဝှက်မှုများကို ရယူရန် ဖြစ်သည်။ မက္ကဆီကို တနံတလျားရှိ ရဲဘော်တွေ၏အမည်တွေ၊ လိပ်စာတွေရယူရန် ဖြစ်သည်။

တောင်းဆိုမှုကို ငြင်းလိုက်သည်။ သည်အကြောင်း ရီဗာရာ နောက်ထပ် မပြောတော့။ သူတို့ မသိသည့်နေရာမှာ သူ အိပ်သည်။ သူတို့ မသိသည့်နေရာမှာ သူ စားသည်။ ဘယ်ပုံဘယ်နှင့် ဆိုသည်ကို သူတို့ မသိ။

တကြိမ်မှာ အာရယ်လာနိုက သူ့ကို နှစ်ဒေါ်လာ ပေးသည်။ ရီဗာရာက ခေါင်းခါပြီး ငြင်းသည်။ ဗီရာက ဝင်ပြီး ယူဖို့ပြောတော့ သူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် တော်လှန်ရေးအတွက် လုပ်နေတာပဲ”

မျက်မှောက်ခေတ် တော်လှန်ရေးတခုအတွက် ငွေရှာရသည့်အဖွဲ့သည် အမြဲတမ်းပင် ငွေရှာနေရ သည်။ အဖွဲ့ဝင်တွေ အငတ်အပြတ်ခံပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကြရ၏။ တနေကုန် တနေခန်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်တိုင် တော်လှန်ရေးသည် မဖြစ်စလောက်သော ဒေါ်လာကလေးအတွက် ပြဿနာ ဖြစ်နေရသည့်အခါများ ရှိသည်။

တခါတော့ ပထမအကြိမ် ဖြစ်သည်။ အိမ်လခ မပေးနိုင်သည်မှာ နှစ်လကျော်နေပြီး အိမ်ရှင်က နှင်ထုတ်ရန် ခြိမ်းခြောက်သည်။ ဤတွင် အပေါ်စား အဝတ်အစားများ၊ အစုတ်အပြဲ အဟောင်းအနွမ်းများ ဝတ်ထားသော ဆင်းရဲသား

ကြမ်းတိုက်သမားကလေး ဖိလစ်ရီဗာရာက မေဆက်သဘီ၏ စားပွဲပေါ်တွင် ဒေါ်လာ ခြောက်ဆယ်တန် ရွှေဒင်္ဂါးများကို တင်ပေးသည်။ နောက်ထပ်လည်း ရှိသေးသည်။ လက်နှိပ်စက်တွေပေါ်မှာ စာအစောင် သုံးရာ သောင်တင်နေ သည်။ (အလုပ်သမားအဖွဲ့များထံ အကူအညီ တောင်းခံသည့်စာတွေ၊ သတင်းတွေ မှန်မှန်ကန်ကန် ထည့်ပေးရန် အယ်ဒီတာတွေထံ မေတ္တာရပ်ခံသည့်စာတွေ၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တရားရုံးများက တော်လှန်ရေးသမားအပေါ် ဖိနှိပ်ဆက်ဆံမှုများကို ကန့်ကွက် သည့် စာတွေ) တံဆိပ်ခေါင်း မရှိသဖြင့် မပို့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဗီရာ၏ လက်ပတ်နာရီလည်း မရှိတော့။ သူ့ဖခင်၏ ရှေးခေတ် သံမဏိရွှေနာရီ ဖြစ်သည်။ မေဆက်သ်ဘီ၏ လက်ခလယ်ပေါ်က ရွှေလက်စွပ်မောင်းကွင်းလည်း မရှိတော့။

အခြေအနေက ဆိုးရွားလှသည်။ ရာပို့စ်နှင့် အာရပ်လာနိုတို့သည် ကြံရာမရ ဖြစ်နေကြသည်။ စာတွေကို ပို့ရမည်။ စာပို့တိုက်တွေက တံဆိပ်ခေါင်း အကြွေးမရောင်းပါ။ ထိုအခါ ရီဗာရာ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းပြီး ထွက်သွားသည်။

သူ ပြန်လာသောအခါ မေဆက်သဘီ၏ စားပွဲပေါ်တွင် နှစ်ဆင့်တန် တံဆိပ်ခေါင်း အလုံးတထောင် တင်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ ဒီယက်ရဲ့ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ ရွှေတွေများလား”

ဗီရာက သူ့ရဲဘော်တွေကို ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ မျက်ခုံးပင့်လိုက်ကြသည်။ မဆုံးဖြတ်နိုင်ကြပါ။

တော်လှန်ရေးအတွက် ကြမ်းတိုက်နေသူ ဖိလစ်ရီဗာရာကတော့ ပြဿနာ ပေါ်လာခဲ့သည့် အခါတိုင်းပင် အဖွဲ့သုံးစွဲရန် ရွှေဒင်္ဂါးနှင့် ငွေဒင်္ဂါးများကို ဆက်ပြီး ရှာဖွေပေးနေပါသည်။ သို့တိုင်လည်း သူ့ကို သူတို့ သဘောမကျနိုင်သေးဘဲ ရှိကြသည်။ သူတို့ သူ့ကို မသိပါ။ သူ့ပုံစံက သူတို့ပုံစံ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ဘာယုံကြည်စရာမှ မပေးပါ။ စူးစမ်းသမျှကို ငြင်းပယ်သည်။ သူက လူငယ်တဦးဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကို သူတို့ မမေးရဲကြပါ။

“အထီးကျန် ဝိညာဉ်များလား ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ် မသိဘူး"

အာရပ်လာနိုက ပြောသည်။

“သူဟာ လူ မဟုတ်ဘူး”

ရာပို့စ်က ဆိုသည်။

“သူ့ရဲ့စိတ်က မီးလောင်ခံထားရတယ်။ သူ့ရဲ့ပေါ့ပါးမှုနဲ့ ရယ်မောမှုတွေကို မီးလောင်ထားတယ်။ သူဟာ သေပြီးသားလူတွေနဲ့ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသက်ရှင်နေ တယ်”

မေဆက်သဘီက ပြောသည်။

“သူ ငရဲကို ရောက်ခဲ့တယ်နဲ့တူတယ်၊ ငရဲကို မရောက်ဖူးတဲ့ လူတယောက်ဟာ သူ့လိုမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရောက်လာတော့ သူဟာ လူငယ်ကလေးတယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

သို့တိုင်လည်း သူ့ကို သူတို့ သဘောမကျကြပါ။

သူ ဘာမှ မပြောပါ။ ဘာမှ မစူးစမ်းပါ။ ဘာမှ အကြံဉာဏ် မပေးပါ။ တော်လှန်ရေးအကြောင်း သူတို့ အကြိတ်အနယ် ပြောဆိုကြစဉ် သူ မတ်တတ်ကြီးရပ်ပြီး နားထောင်နေသည်။ အမူအရာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဖြစ်သည်။ အသေကြီးလို ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက တောက်လောင်နေကြ သည်။ သူ့မျက်လုံးများက မျက်နှာတခုမှ တခုသို့၊ စကားပြောနေသူတဦးမှ နောက်တဦးသို့ ငြီးငွေ့သွားသလိုမျိုး၊ မကျေနပ်သလိုမျိုး၊ ကသိကအောက်ဖြစ်ပုံမျိုးနှင့် လိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူ သူလျှို မဟုတ်ဘူး”

ဗီရာက မေဆက်သဘီကို ပြောလိုက်သည်။

“သူဟာ မျိုးချစ်တယောက်ပဲ။ ကျုပ်ပြောတာ မှတ်ထားပါ။ ကျုပ်တို့အားလုံးထက်သာတဲ့ မျိုးချစ်ကြီးပဲ ကျုပ် သိတယ်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာနဲ့ ခေါင်းထဲမှာ သိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူး”

“သူ စိတ်တိုတယ်”

မေဆက်သဘီက ပြောသည်။

“ကျုပ် သိတယ်”

ဗီရာ သိမ့်ခနဲ တုန်ကာ ပြန်ပြောသည်။

“သူ့မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ကျုပ်ကို သူ ကြည့်တယ်။ အဲဒီမျက်လုံးတွေမှာ မေတ္တာ မရှိဘူး။ သူတို့က ခြိမ်းခြောက်နေတယ်။ ကျားရိုင်းတကောင်ရဲ့မျက်လုံးတွေလို ရိုင်းစိုင်းတယ်။ ကျုပ်ဟာ ယုံကြည်ချက်အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ခဲ့ရင် ကျုပ်ကို သူ သတ်မှာပဲ။ သူ့မှာ နှလုံးသား

မရှိဘူး။ သူဟာ သံမဏိလိုပဲ၊ သနားကြင်နာမှု မရှိဘူး။ သူဟာ နှင်းခဲတွေလို အေးစက်တယ်။ ကူသူမရှိတဲ့ တောင်ထိပ်တခုပေါ် လူတယောက် သွေးခဲပြီး သေတဲ့အခါမျိုးမှာ သာတဲ့ ဆောင်းညချမ်း လရောင်ပဲ။ ကျုပ်ဟာ ဒီယက်နဲ့ သူရဲ့လူသတ်သမားတွေကို မကြောက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ကလေးကိုတော့ ကြောက်တယ်။ သူ့ကို ကျုပ် ကြောက်တယ်။ ကျုပ်အမှန်ကို ပြောတာပဲ။ ကျုပ် ကြောက်တယ်။ သူဟာ သေမင်းရဲ့ အသက်ပဲ”

သို့တစေ ရီဗာရာအပေါ် ပထမဆုံး ယုံကြည်မှုရှိအောင် ရဲဘော်များကို သွေးဆောင်သည်မှာ ဗီရာပင် ဖြစ်သည်။

လော့အိန်ဂျယ်လိစ်နှင့် ကာလီဖိုးနီးယားအောက်ပိုင်း မက္ကဆီကို အနောက်မြောက်ပိုင်း၏ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း ပြတ်တောက်သွားသည်။ ရဲဘော် သုံးယောက်သည် ကိုယ့်သင်္ချိုင်း ကိုယ်တူးပြီး ထိုကျင်းများထဲသို့ ပစ်သတ်ခြင်း ခံရသည်။ နောက်နှစ်ယောက်သည် လော့အိန်ဂျယ်လိစ် ပြည်ထောင်စု၏ အကျဉ်းသားများ ဖြစ်သွားကြသည်။

ပြည်ထောင်စုတပ်မှူးကြီး ဟွမ်အယ်လဗာရာဒိုသည် မကောင်းဆိုးဝါး သတ္တဝါကြီးဖြစ်သည်။ သူတို့၏အစီအစဉ်တွေအားလုံးကို သူ ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူတို့သည် ကာလီဖိုးနီးယား အောက်ပိုင်းမှ တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်၍ မရတော့ပါ။

နှိုဗီရာကို ညွှန်ကြားချက်များပေးပြီး တောင်ပိုင်းသို့ လွှတ်လိုက်သည်။ သူ ပြန်လာသောအခါ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း ပြန်လည် ရရှိသည်။ ဟွမ်အယ်လဗာရာဒို သေဆုံးသွားသည်။ ရင်ဘတ်ကို ဓားထိုးခံရပြီး သေဆုံးနေသော သူ့အလောင်းကို ခုတင်ပေါ်တွင် တွေ့ရှိကြရသည်။

ဤအချက်သည် ရီဗာရာကို ပေးလိုက်သော ညွှန်ကြားချက်များထက် ပိုလွန်နေသည်။ သို့သော် အဖွဲ့ကလူများသည် သူ လှုပ်ရှားရသည့် အချိန်ကာလကို သိနေကြသည်။ သူ့ကို သူတို့ ဘာမှမပြောကြပါ။ သူကလည်း ဘာမှ မပြောပါ။ သို့သော် သူတို့ တယောက်မျက်နှာကို တယောက်ကြည့်ပြီး ရော်ရမ်း မှန်းဆကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် ပြောတယ် မဟုတ်လား”

ဗီရာက ပြောသည်။

“ဒီယက်က တခြားလူတွေထက် ဒီကောင်လေးကို ပိုကြောက်ရမယ်။ သူက ရန်ငြိုးပြေတတ်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူက ဘုရားသခင်ရဲ့လက်ပဲ”

စိတ်တိုသည်ဟု မေဆက်သဘီက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီး အားလုံးကပင် တွက်ဆထားသော အချက်က ရုပ်ဝတ္ထုသက်သေများဖြင့် ထင်ရှားပေတော့သည်။

သူ နှုတ်ခမ်းကွဲပြီး ပြန်လာသည်။ ပါးပြင်တဖက်မှာ ညိုမည်းလာသည်။ နားရွက်တဖက် ရောင်ကိုင်းလာသည်။ သူ စားရာ၊ အိပ်ရာ၊ ပိုက်ဆံ ရရှိရာ၊ လှုပ်ရှားရာဖြစ်သော သူတို့ မသိသော ပြင်ပကမ္ဘာတွင် သူ ရန်ဖြစ်လာကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

အချိန်ကြာလာသောအခါ သူတို့ တလ တကြိမ် ထုတ်ဝေသော တော်လှန်ရေးစာစောင်ကလေး အတွက် သူ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သည်။ လက်နှိပ်စက် မရိုက်နိုင်သောကာလများ ရှိသည်။ သူ၏ လက်ခေါက်များ ဒဏ်ရာရရှိပြီး ဖူးရောင်နေသောအခါ၊ သူ၏ လက်မ နာကျင်လာသောအခါ၊ လက်တဖက် တွဲလောင်းကျနေသောအခါ၊ သူ့မျက်နှာတွင် နာကျင်သောဝေဒနာ ခံစားနေရသော အခါများတွင် ဖြစ်သည်။

“အဖြုန်းသမားတယောက်ပဲ”

အာရယ်လာနိုက ပြောသည်။

ရာပို့စ်က

“အပေါစားအရပ်တွေ သွားတဲ့လူ”

“ဒါပေမဲ့ သူ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ကရသလဲ”

ဗီရာက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ကနေ့ပဲ၊ အခုကလေးတင်ပဲ စက္ကူဖိုး ဒေါ်လာတရာ့လေးဆယ် ပေးလိုက်သေးတယ်”

“သူ ပျောက်နေတဲ့အချိန်တွေ ရှိတယ်၊ သူ ဘယ်သွားတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ ရှင်းမပြဘူး”

မေဆက်သဘီက ပြောသည်။

“သူ့နောက်ကို တယောက်က လိုက်စုံစမ်းရင် ကောင်းမယ်”

ရာပို့စ်က ဆိုသည်။

“သူ့နောက်ကို ကျုပ်တော့ မလိုက်ဘူး။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သဂြိုဟ်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ဘယ်တော့မှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဓော

ရှိတယ်။ သူနဲ့ သူ့ဇာကြားမှာ ဘုရားသခင်တောင် အဝင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ရှေ့မှာ ကျုပ်ဟာ ကလေးတယောက်လိုပဲ ခံစားရတယ်”

ရာပို့စ် ဝန်ခံသည်။

“သူဟာ ကျုပ်အမြင်မှာတော့ တန်ခိုးအာဏာပဲ။ ဝံပုလွေ အရိုင်းပဲ။ ပါးပျဉ်းထောင်ထားတဲ့ မြွေဟောက်ပဲ။ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ကင်းခြေများပဲ”

အာရယ်လာနိုက ဆိုသည်။

ဗီရာကမူ

“သူဟာ တော်လှန်ရေး ရုပ်လုံးပဲ။ သူဟာ တော်လှန်ရေးရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ မီးတောက်ပဲ။ အတောမသတ်နိုင်တဲ့ တိုက်ပွဲခေါ်သံပဲ။ ပါးစပ်က ကြွေးကြော်မနေဘဲ၊ အသံမထွက်ဘဲ ချေမှုန်းမှာပဲ။ သူဟာ ချေမှုန်းရေး နတ်မင်းကြီးပဲ”

“သူ့အတွက် ကိုယ် ငိုမှာပဲ”

မေဆက်သဘီက ပြောသည်။

“သူ့မှာ အသိအကျွမ်း မရှိဘူး။ သူဟာ အားလုံးကို မုန်းတယ်။ တို့တတွေကိုသာ သူ သည်းခံတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့ဟာ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲမို့လို့ပဲ၊ သူဟာ တယောက်တည်းလည်း အထီးကျန်ပဲ”

သူမ၏အသံ တုန်ယင်လာသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်လဲ့နေသည်။

ရီဗာရာ၏ လုပ်ဆောင်ပုံနှင့် အချိန်ကာလများသည် သူတို့အတွက် တကယ်ပင် လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်လှသည်။ သူ့ကို တလလောက်ကြာအောင် မတွေ့မမြင်ရသည့် အခါကာလများ ရှိသည်။ တခါဆိုလျှင် တလလောက် ပျောက်နေသည်။ အမြဲတမ်းလိုပင် သူပြန်လာသောအခါ ဘာမှ အထူးအထွေပြောမနေဘဲ မေဆက်သဘီ၏ စားပွဲပေါ်တွင် ရွှေဒင်္ဂါးတွေ တင်ထားလိုက် ခြင်းဖြင့် သရုဖူဆောင်းတော့သည်။

တဖန် သူ၏အချိန်ကာလများကို အဖွဲ့နှင့်အတူ နေခြင်းဖြင့် နေ့ပေါင်းများစွာ၊ ရက်သတ္တပတ် ပေါင်း များစွာ ကုန်ဆုံးစေပြန်တော့သည်။

နောက်တဖန် တချို့နေ့များတွင် နံနက်မိုးလင်းသည်မှ ညမိုးချုပ်သည်ထိ ပျောက်သွားတတ်ပြန် သည်။

အချို့နေ့များတွင် သူသည် အစောကြီး ထတတ်ပြီး မိုးကြီးချုပ်သည်အထိ နေတတ်သည်။ ညသန်းခေါင်လောက်တွင် လက်တွေ ရောင်ကိုင်းလျက်သော်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းကွဲမှ သွေးများ ယိုစီးလျက်လည်းကောင်း လက်နှိပ်စက် ရိုက်နေသော သူ့ကို အာရယ်လာနို တွေ့ရှိရသည်။

အရေးတော်ပုံကာလက နီးကပ်လာနေပြီ။

တော်လှန်ရေးကြီးသည် အဖွဲ့အပေါ်တွင် တည်သည်ဖြစ်စေ၊ မတည်သည်ဖြစ်စေ အဖွဲ့ကတော့ အပြင်းအထန် တွန်းအားပေးလျက် ရှိသည်။

ပိုက်ဆံကလည်း အရင်ကထက် ပိုပြီး ကျဲကပ်နေသည်။ ပိုက်ဆံရှာဖို့ကလည်း ပို၍ ခက်နေသည်။ မျိုးချစ်များသည် ရှိစုမဲ့စုအားလုံးကို ပေးလှူပြီးကြပြီ။ နောက်ထပ် မပေးနိုင်တော့။ မက္ကဆီကိုမှ ထွက်ပြေးလာကြသော မီးရထားအလုပ်သမားများကလည်း သူတို့၏မဖြစ်စလောက် လစာ၏ ထက်ဝက်ကို ပေးလှူခဲ့ကြသည်။ လုပ်ဆောင်ရန် လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရသော နှစ်များ၊ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသော နှစ်များ၊ လျှို့ဝှက် ကြံစည်ခဲ့သော နှစ်များသည် သီးပွင့်လုနီးနေပြီ။ အခြေအနေက ပေးအပ်နေလေပြီ။ နောက်တကြိမ် လောက်၊ နောက်ဆုံး တကြိမ်လောက် ရဲရဲရင့်ရင့် လုပ်ဆောင်လိုက်ကြလျှင် အောင်ပွဲဆီသို့ တက်လှမ်းသွားပေမည်။

သူတို့၏ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံအကြောင်း သူတို့က ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ ဒီယက် အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားတခုလုံးသည် စက္ကူအိမ်ကြီးလို ပြိုလဲသွားပေလိမ့်မည်။ နယ်စပ်ဒေသတွင် အုံကြွရန် အသင့်ရှိနေလေသည်။ အမေရိကန်တယောက်သည် အလုပ်သမားတရာနှင့်အတူ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အောက်ပိုင်း ကာလီဖိုးနီးယား အနောက်မြောက်ပိုင်း မက္ကဆီကိုကို သိမ်းယူရန် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သို့သော် သူ့မှာ သေနတ်တွေ လိုအပ်ပါသည်။ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ တဖက်ကမ်းရှိ အဖွဲ့က ဆက်သွယ်မိသူ မှန်သမျှသည် လက်နက်များကို လိုအပ်နေပါသည်။ သူတို့က သာမန် စွန့်စားသူများ၊ အပျော်တမ်းသမားများ၊ ဓားပြများ၊ အမေရိကန်အလုပ်သမား သမဂ္ဂ အဖွဲ့ဝင်များ၊ ဆိုရှယ်လစ်များ၊ သက်မဲ့ဝါဒီများ၊ လူဆိုးများ၊ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံက ထွက်ပြေးလာသူများ၊ အချုပ်အနှောင်က လွတ်မြောက်လာသော လယ်ကူလီများ၊ မတရား ခိုင်းစေခံရသော သတ္တုတွင်းအလုပ်သမားများ။

သူတို့အားလုံးက လက်စားချေ တိုက်ခိုက်လိုကြသည်။ မျက်မှောက်ခေတ် ကမ္ဘာ၏ လူရိုင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ပြဿနာက လက်နက် ခဲယမ်း မီးကျောက်၊ ခဲယမ်း မီးကျောက်နှင့် လက်နက်။ ထာဝရ တောင်းဆိုနေမှုပင် ဖြစ်သည်။

ဆင်းရဲ မွဲတေနေသော၊ လက်စားချေလိုသော ဤသဗ္ဗရန်ပေါင်းစု လူအုပ်ကြီးကို နယ်ခြားကို ဖြတ်ပြီး လွှတ်လိုက်ပါ။ တော်လှန်ရေးကြီး

ဖြစ်ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။ မြောက်ဘက်က ဝင်ရာလမ်း ဖြစ်သော အကောက်ခွန်ဌာနကို သိမ်းပိုက်မည်။

ဒီယက်က မတွန်းလှန်ရဲပါ။ သူသည် တောင်ပိုင်းကို ထိန်းချုပ်ထားရမည် ဖြစ်သဖြင့် သူ့စစ်တပ်ကို မစေလွှတ်ရဲပါ။ သို့သော် တောင်ပိုင်းသို့လည်း မီးတောက်ကြီးက ပျံ့နှံ့သွားပါလိမ့်မည်။ လူထုကြီး အုံကြွမည်။ တမြို့ပြီး တမြို့ ကာကွယ်ရေးများ ပျက်သုဉ်းကုန်မည်။ ပြည်နယ်တခုပြီး တခု ပြိုလဲကုန်မည်။ နောက်ဆုံးတွင် တော်လှန်ရေး တပ်ဖွဲ့များသည် ဒီယက်၏ နောက်ဆုံး အမာခံစခန်း ဖြစ်သော မက္ကဆီကို မြို့တော်သို့ အဘက်ဘက်မှ ဝန်းရံ ချဉ်းကပ်သွားပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ပြဿနာက ငွေ။

သူတို့မှာ သေနတ်တွေကို စွဲကိုင်မည့်လူတွေ ရှိသည်။ လက်နက်ရောင်းသည့် ကုန်သည်တွေကို သူတို့ သိသည်။ သို့သော် တော်လှန်ရေးကို ဤအဆင့်သို့ ရောက်အောင် ပျိုးထောင်ခဲ့ရသည့် အဖွဲ့သည် ခန်းခြောက်နေပါပြီ။ နောက်ဆုံးဒေါ်လာကို သုံးပြီးပြီ။ နောက်ဆုံး အရင်းအမြစ်နှင့် နောက်ဆုံး မျိုးချစ်ကို ညှစ်ထုတ်ပြီးချေပြီ။ နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲကြီးသည် အပေါ်သို့ မတက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ လက်နက်နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များ စုတ်ပြတ်နေသော တပ်ရင်းများကို လက်နက် တပ်ဆင်ပေးရမည်။ ဘယ်နည်းနှင့် တပ်ဆင်ပေးမည်နည်း။

ရာပို့စ်သည် အသိမ်းခံရသော အုတ်ခြံဝင်းကြီးကို သတိရနေသည်။

အာရယ်လာနိုသည် သူငယ်စဉ်က အသုံးအဖြုန်းကြီးခဲ့သည်ကို နောင်တရနေသည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် စောစောပိုင်းက သည့်ထက်ပိုပြီး ချွေတာခဲ့လျှင် အခုအချိန်မှာ ထူးခြားမှု ရှိချေမည်လားဟု မေဆက်သဘီ စဉ်းစားနေသည်။

“မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ လွတ်မြောက်ရေးက ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒေါ်လာငွေ ထောင်ဂဏန်းကလေး ပေါ်မှာ တည်နေပြီ”

ပေါ်လီနိုဗီရာက ပြောလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာများတွင် စိတ်ပျက်သည့်အသွင်များ ပေါ်နေသည်။ သူတို့အတွက် နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်သည့် မကြာခင်ကမှ သူတို့ဘက်သို့ ကူးလာသော ရန်ပုံငွေ ထည့်ဝင်ရန် ကတိပေးတတ်သော ဟိုဆေးအမာရယ်ကိုသည် ချီဝါဝါမြို့ရှိ သူ၏ မဟာခြံဝင်းကြီး အတွင်းမှာ အဖမ်းခံရပြီး သူ၏ မြင်းဇောင်းအုတ်တံတိုင်းကို ကျောပေးပြီး ပစ်သတ်ခံသွားရသည်။ ဤသတင်းသည် ယခုပင် ဝင်ရောက်လာသည်။

ရီဗာရာသည် ဒူးထောက်ပြီး ကြမ်းတိုက်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ အဝတ်မရှိသော လက်များပေါ်တွင် ဆပ်ပြာမြှုပ်နှင့် ညစ်ပေသောရေများ တင်ကျန်နေသည်။

“သေနတ်တွေကို မှာလိုက်ပါ”

သူက ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ တခါမှ မကြားဖူးသော သူ့ထံမှ စကားရှည်ရှည်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ သုံးပတ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော် ဒေါ်လာ ငါးထောင် ယူလာမယ်။ အခြေအနေ ကောင်းတယ်။ တိုက်ပွဲဝင်မယ့်သူတွေအတွက် ရာသီဥတုကို ပိုပြီး နွေးလာမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒါဟာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အကောင်းဆုံး လုပ်နိုင်တာပဲ”

ဗီရာ ယုံကြည်မှုနှင့် စီးချင်းထိုးနေရသည်။ ဤအဖြစ်က မယုံကြည်နိုင်စရာ ဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေးမှာ သူ ပါဝင်လာကတည်းက မြတ်နိုးဖွယ် မျှော်လင့်ချက်များ ပျက်ပြယ်ခဲ့ရသည်။

ဆင်းရဲမွဲတေသော တော်လှန်ရေး၏ ကြမ်းတိုက်သမားကို သူ ယုံကြည်ပါသည်။ သို့တိုင် သူ မယုံကြည်ရဲဘဲ ရှိနေသည်။

“မင်း ရူးနေသလား”

သူက ပြောလိုက်မိသည်။

“သုံးပတ်အတွင်း”

ရီဗာရာ ပြောသည်။

“သေနတ်တွေကို မှာပါ”

သူ မတ်တတ်ထလိုက်သည်။ အင်္ကျီလက်ကို ဖြန့်ချသည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်သည်။

“သေနတ်တွေကို မှာပါ၊ ကျွန်တော် အခု သွားပြီ”

(၃)

ပြေးလိုက်၊ လွှားလိုက်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ကျိန်ဆဲလိုက်တွေ လုပ်ပြီးနောက် ကယ်လီ၏ ရုံးခန်းတွင် ညပိုင်း အစည်းအဝေးလုပ်ဖြစ်ကြသည်။

ကယ်လီသည် အလုပ်တွေနှင့် ရှုပ်နေသည်။ သို့တစေ သူ ကံမကောင်းပါ။

ဒင်နီဝပ်ကို နယူးယောက်မှ ခေါ်လာသည်။ ဘီလီကတ်ဟေးနှင့် ထိုးသတ်ရန် ဖြစ်သည်။ သုံးပတ် ကြိုပြီး စီစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု နှစ်ရက်မျှအလိုတွင် ကတ်ဟေးက ခုတင်ပေါ်တွင် လဲနေသည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရထားသည်။ အားကစား သတင်းထောက်တွေ မသိအောင် အထူးလျှို့ဝှက်ထားရသည်။ သူ့နေရာတွင် လူစားထိုး စရာ လူမရှိပါ။

ကယ်လီက တန်းဝင်သော လိုက်ဝိတ် လက်ဝှေ့သမားများထံ ဖုန်းဆက်သည်။ အားလုံးပင် ရက်ချိန်းတွေနှင့်၊ စာချုပ်တွေနှင့် ဖြစ်ကြသည်။

ယခုမှ မျှော်လင့်ချက်ကလေး ပြန်ပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း မှိန်မှိန်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။

“မင်းမှာ သတ္တိတော့ ရှိပါတယ်”

ကယ်လီက ရီဗာရာကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း တချက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ရီဗာရာ၏ မျက်လုံးတွင် မုန်းတီးမှုတွေ ရှိနေသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာက မတုန်မလှုပ်။

“ကျွန်တော် ဝပ်ကို အလဲထိုးနိုင်ပါတယ်”

သူပြောသမျှက ဒါပဲ။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ၊ သူ ထိုးတာကို မင်း မြင်ဖူးသလား”

ရီဗာရာ ခေါင်းခါသည်။

“သူ မင်းကို မျက်စိမှိတ်ပြီး လက်တဖက်တည်းနဲ့ ထိုးနိုင်တယ်”

ရီဗာရာ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“မင်းမှာ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူးလား”

ပွဲစီစဉ်သူက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို အလဲထိုးနိုင်တယ်”

“မင်း ဘယ်သူနဲ့ ထိုးဖူးလို့လဲ”

မိုက်ကယ် ကယ်လီက မေးလိုက်သည်။ မိုက်ကယ်က ပွဲစီစဉ်သူ၏ညီ ဖြစ်သည်။ သူက ရဲလိုးစတုန်း လောင်းကစားခန်းမကို တည်ထောင်ထားပြီး လက်ဝှေ့ပွဲ အလောင်းအစားများဖြင့် ဝင်ငွေ ကောင်းနေသူဖြစ်သည်။

ရီဗာရာက သူ့ကို ခါးသီးစွာ ငေးစိုက်ကြည့်ခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ပွဲစီစဉ်သူ၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ အားကစားသမားလူငယ်က အသံထွက်ပြီး လှောင်ပြောင်လိုက်သည်။

“ရောဘတ်ကို မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

ကယ်လီက တင်းမာသော တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“သူ ဒီမှာ ရှိသင့်တယ်။ ငါ သူ့ကို ခေါ်ခိုင်းထားတယ်။ ခဏထိုင်ပြီး စောင့်၊ မင်းကို မြင်ရတဲ့ ပုံပန်းကတော့ မင်းမှာ ဘာမှ မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူး။ တန်းမရှိတဲ့ပွဲနဲ့ ပရိသတ်ကို ကျမသွားစေချင်ဘူး။ ကြိုးဝိုင်းဘေးက ခုံတွေကို တဆယ့်ငါးဒေါ်လာနဲ့ ရောင်းစားတာ မင်း သိလား”

ရောဘတ်ရောက်လာသောအခါ သူ အနည်းငယ်မူးနေကြောင်း သိသာသည်။ သူက အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်သည်။ သူ လမ်းလျှောက်ပုံက သူ စကားပြောသလိုပဲ ညင်သာ ညက်ညောသည်။

ကယ်လီက လိုရင်းကို တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ရောဘတ်၊ ဒီမက္ကဆီကန်ကလေးကို ခင်ဗျား ရှာတွေ့တာလို့ ခင်ဗျား အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူနေတယ် မဟုတ်လား။ ကတ်ဟေး လက်ကျိုးသွားတာ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား။ ကတ်ဟေးရဲ့ နေရာမှာ သူ ဝင်လိမ့်မယ်။ အဲဒါ ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“ကောင်းပါတယ် ကယ်လီ၊ သူ ထိုးနိုင်ပါတယ်”

ဖြည်းလေးစွာ ဖြေသည်။

“ဝပ်ကို သူ အလဲထိုးနိုင်ပါတယ်လို့ ခင်ဗျား ဆက်ပြောမှာ မဟုတ်လား”

ကယ်လီက ငေါ့လိုက်သည်။

ရောဘတ်က တရားသူကြီးလို သုံးသပ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အဲဒီလို မပြောပါဘူး။ ဝပ်က အထက်တန်းပါ။ ကြိုးဝိုင်းထိပ်သီးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ အချိန်တိုအတွင်းမှာတော့ ရီဗာရာကို မှောက်မသွားစေနိုင်ပါဘူး။ ရီဗာရာ အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိတယ်။ သူ့စိတ်ကို ဘယ်သူမှ ဆွလို့ မရဘူး။ သူ့မှာ ကြွရွတတ်တဲ့စိတ် မရှိဘူး။ ကျွန်တော် တခါမှ မတွေ့မိဘူး။ နောက်ပြီးတော့ သူဟာ လက်နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ ထိုးသတ်နိုင်သူ ဖြစ်တယ်။ အလဲထိုးတတ်သူတွေကို ဘယ်အနေအထားကမဆို တိုက်ခိုက်နိုင်သူ ဖြစ်တယ်”

“ကဲပါ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘယ်လိုပွဲမျိုး ကျုပ် ဖန်တီးပေးနိုင်သလဲ။ ခင်ဗျားဘဝတလျှောက်လုံး မှာ လက်ဝှေ့သမားတွေကို ပုံလောင်းပေးခဲ့တယ်။ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အဆုံးအဖြတ် ကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ ပရိသတ်အိတ်ထဲက ငွေတွေ ထွက်လာအောင် သူ လုပ်နိုင်မလား”

“သူ အသေအချာ လုပ်နိုင်တာပေါ့။ ဝပ်ကို သူ ကောင်းကောင်း အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်တယ်။ ဒီကောင်လေးကို ခင်ဗျားမသိဘူး။ ကျွန်တော်သိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိထားတာ ပဲ။ သူ့ကို ဆွရအောင် သူ့မှာ ကြွတတ်တဲ့စိတ် မရှိဘူး။ သူဟာ နတ်ဆိုးပဲ။ သူဟာ တန်ခိုးရှင်ပဲ။ သူဟာ ဝပ်ကို အံ့ဩသွားစေမယ်။ တရုံလုံးကို အံ့ဩသွားစေမယ်။ ဝပ်ကို သူ အလဲထိုးလိမ့်မယ် လို့ ကျွန်တော် မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ နောက်လာမယ့်လူဆိုတာ သိအောင်တော့ ပြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

ကယ်လီက သူ၏အတွင်းရေးမှူးဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဝပ်ကို ဖုန်းဆက်ပါ။ သူ ဒီကိုလာဖို့ ကျုပ် ပြောမယ်။ သူ အခုဆိုရင် ရဲလိုးစတုန်းမှာ ရှိမယ်။ ရင်ကော့ပြီး ဟန်ရေးပြနေလိမ့်မယ်”

ရောဘတ်ဘက်သို့ ကယ်လီလှည့်လျက်

“သောက်မလား”

ရောဘတ်သည် ဝီစကီခွက်ကို အေးဆေးစွာ သောက်ရင်း သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေသည်။

“ဒီချာတိတ်ကို ကျုပ် ဘယ်လိုတွေ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို မပြောရသေးဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကပဲ ကျုပ်တို့စခန်းနားကို သူ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ပရာနီကို ဒယ်လာနီနဲ့ ထိုးဖို့ ကျုပ်လေ့ကျင့်ပေးနေတယ်။ ပရာနီက ညစ်ပတ်တယ်၊ သူ့ရဲ့လေ့ကျင့်ဘက် တွေကို

မညှာမတာ ထိုးတတ်တယ်။ သူ့မှာ သနားတတ်တဲ့စိတ် နည်းနည်းမှ မရှိဘူး။ သူနဲ့ လေ့ကျင့်ဖို့တောင် ကလေးတယောက်ကို ကျုပ် ရှာမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စခန်းနားမှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတဲ့ ဒီမက်ဖြစ်နေတဲ့ မက္ကဆီကို ကောင်လေးကို သတိထားမိ တယ်။ ကျုပ်မှာ သိပ်အရေးကြီးနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ် သူ့ကို ဆွဲပြီး လက်အိတ်စွပ်ပေးလိုက်တယ်။ ကြိုးဝိုင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ် သူဟာ နွားသားရေ၊ ကျွဲသားရေထက် မာကျောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားနည်းနေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လက်ဝှေ့ထိုးသတ်နည်းကို ကကြီး ခခွေး အဆင့်တောင် မသိဘူး။ ပရာနီက သူ့ကို အမဲဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ နှစ်ချီလောက်အထိ တောင့်ခံပြီး မေ့လဲသွားတယ်။ အစာမစားရတဲ့ ပြဿနာပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို အစားကောင်းကောင်း ကျွေးပြီး တဒေါ်လာဝက်ပေးလိုက်တယ်။ သူ အငမ်းမရ စားတာကို ခင်ဗျား မြင်စေ့ချင်တယ်။ သူ အစာမစားရတာ နှစ်ရက်လောက် ရှိနေပြီ။ အဲဒီနေ့ဟာ သူ့အဖို့ နောက်ဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တနေ့ကျတော့ သူ ရောက်လာတယ်။ ရောင်လို့ ကိုင်းလို့ပေါ့။ နောက်ထပ် တဒေါ်လာဝက်နဲ့ အစားကောင်းကောင်း တနပ်အတွက် အသင့်ရှိနေတယ်။ ရက်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ သူ့အခြေအနေဟာ ကောင်းလာတယ်။ သူဟာ မွေးရာပါ လက်ဝှေ့သမားတယောက်ပဲ။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် မာကျောတယ်။ သူ့မှာ နှလုံးသား မရှိဘူး။ သူဟာ ရေခဲတုံးကြီးတတုံးပဲ။ သူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ စကား ဆယ့်တလုံး ပြည့်အောင် အစကတည်းက မပြောခဲ့ဘူး။ သစ်ပင်တွေကို လွှတိုက်ပြီး သူ့အလုပ်ကို သူ လုပ်တယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့ဖူးတယ်။ သူ ခင်ဗျားအတွက် အတော်ကလေး လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ”

အတွင်းရေးမှူးက ပြောသည်။

“နာမည်ကြီး တော်တော်များများဟာ သူနဲ့ လေ့ကျင့်ဖူးတယ်။ သူတို့ဆီက ပညာတွေ သူ ရတယ်။ တချို့ကို သူ အလဲထိုးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီလုပ်ငန်းမှာ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားပုံ မရဘူး။ ဒီအလုပ်ကို သူ လုံးဝ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်။ သူဟာ အဲဒီလို လူမျိုးပဲ”

ရောဘတ်က တုံ့ပြန်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့လတွေက တချို့ ကလပ်ပွဲကလေးတွေမှာ သူ ဝင်ထိုးတယ်”

ကယ်လီက ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ထိုးသလဲဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူး။ ဖြုန်းခနဲဆို သူ စိတ်ကူးပေါက်သွားတာပဲ။ လျှပ်ပြက်သလို သူ ရောက်သွားပြီး

ကိုယ့်နယ်ထဲက ထိပ်သီးလေးတွေ ကို သူ ရှင်းပစ်လိုက်တာပဲ။ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ပဲ ဖြစ်မယ်။ နိုင်လည်း တော်တော်ကလေး နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဝတ်အစားတွေကတော့ နိုင်တဲ့ပုံ မပေါက်ဘူး။ သူက ထူးဆန်းတယ်။ သူ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ သူ့အချိန်တွေကို ဘယ်လိုအသုံးချနေတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ အလုပ်ရှိတဲ့အချိန်မှာ သူ ပေါ်လာပြီး အလုပ်ပြီးတာနဲ့ တပြိုင်နက် သူ ပျောက်သွားတာပဲ။ တခါတလေမှာ သူ နှစ်ပတ် သုံးပတ်လောက် ပျောက်သွားတတ်တယ်။ သူက ဘာအကြံဉာဏ်ပေးတာမှလည်း လက်မခံဘူး။ ဒီလုပ်ငန်းမှာ သူဟာ အကျိုးပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို သူ မစဉ်းစားဘူး။ သူ ကြိုက်တဲ့ ပုံစံကိုပေးရင် ငွေအတွက် သူ လုပ်တာပဲ”

သည်အချိန်မှာပင် ဒင်နီဝပ် ရောက်ရှိလာသည်။

တကယ့် ပွဲကလေး တပွဲပင်။ သူ၏ မန်နေဂျာနှင့် ထရိန်နာတို့ သူနှင့်အတူ ပါလာကြသည်။ သူက စိတ်ထားကောင်းမွန်စွာ၊ ဖော်ရွေစွာနှင့် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။ တချို့ကို ပြက်လုံးထုတ်သည်။ တချို့ကို နှုတ်တုံ့ပြန်သည်။ တချို့ကို ပြုံးပြသည်။ တချို့နှင့် ရယ်မောသည်။

သူ့ပုံစံပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အစစ်အမှန် တစိတ်တဒေသသာဖြစ်သည်။ သူက သရုပ်ဆောင်ကောင်းတယောက် ဖြစ်သည်။ သူက လေ့လာပြီး အတွင်းသို့ ရည်မွန် ဖော်ရွေစွာနှင့် တိုးဝင်သည်။

သို့သော် အစစ်အမှန်ကတော့ သူက သွေးအေးအေးနှင့် တိုက်ခိုက်တတ်သူ၊ လုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကျန်တာတွေက အပေါ်ယံ မျက်နှာဖုံးမျှသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အကြောင်းသိသူများ၊ သူနှင့် တွဲဖက်ဖူးသူများကတော့ သူသည် လုပ်စရာရှိလျှင် ချက်ချင်း လုပ်တတ်သူပင် ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများ ဆွေးနွေးစရာ ရှိလျှင် သူကိုယ်တိုင် ဆွေးနွေးသည်။ သူ၏ မန်နေဂျာက သူပြောတာတွေလုပ်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

ရီဗာရာက ပုံစံတမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ လူနီသွေးပါသည်။ စပိန်သွေးပါသည်။ သူက ထောင့်တထောင့်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။ မလှုပ်မယှက်၊ သူ၏ မျက်လုံးက မျက်နှာတခုမှ တခုသို့ကြည့်ရင်း အရာအားလုံးကို မှတ်သားလျက် ရှိသည်။

“ဩော်… သူလား”

ဒင်နီက သူ၏ပြိုင်ဘက်ဆိုသူကို အကဲဖြတ်သည့်အနေဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

"နေကောင်းလား ကိုယ့်လူ"

ရီဗာရာ၏ မျက်လုံးများ အဆိပ်အတောက်တို့ဖြင့် တောက်လောင်နေသည်။ သူက မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ပါ။ လူဖြူတွေအားလုံးကို သူ မကြိုက်ပါ။ သည်လူဖြူကိုတော့ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူ ပိုပြီး မုန်းပါသည်။

"ဟား ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဆွံ့အ နားမကြားသူတယောက်နဲ့ ထိုးခိုင်းမလို့လား"

ပွဲသွင်းသူကို ဒင်နီက ပြောလိုက်သည်။ အားလုံး အရယ်ရပ်သွားသောအခါ သူက ပြက်လုံးတခု ထပ်ထုတ်ပြန်သည်။

"ခင်ဗျား လုပ်လိုက်တာ လေ့အိန်ဂျယ်လိစ် တမြို့လုံး လွင့်သွားမှာပဲ။ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်မူလတန်းကျောင်းက သွားခေါ်ခဲ့တာလဲ"

"သူဟာ လူကောင်းကလေးတယောက်ပါ ဒင်နီ၊ ကျုပ်စကားကို ယုံပါ။ သူဟာ အပြင်ပန်း မြင်နေရသလောက် မလွယ်ပါဘူး"

ရောဘတ်က ကာကွယ်လိုက်သည်။

"လက်မှတ်တွေက ရုံတဝက် ရောင်းပြီးနေပြီ။ ခင်ဗျား သူနဲ့ပဲထိုးရလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ အကောင်းဆုံး စီစဉ်နိုင်တာပဲ"

ကယ်လီ၏ တောင်းပန်စကား။ ဒင်နီက ရီဗာရာကို အမှုမထားဟန်ဖြင့် နောက်တချက် ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

"သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ရင် သူနဲ့ ဆက်ဆံရတာ ကောင်းပါတယ်"

ရောဘတ်က ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားသတိထားပါ၊ ခင်ဗျားကို အခွင့်ကောင်းတွေပေးမယ့်သူ တယောက်အပေါ် အခွင့်အရေး တွေ မယူပါနဲ့"

ဒင်နီ၏ မန်နေဂျာက သတိပေးသည်။

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျုပ် သတိထားပါ့မယ်။ ကျွန်တော် ပွဲစကတည်းက ပွဲစဉ်တလျှောက်လုံး ပရိသတ်ကို ဆွဲခေါ်သွားပါ့မယ်။ ဆယ့်ငါးချီပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား ကယ်လီ၊ ပြီးတော့ သူ့အတွက် လည်း ကြေးရစေရမှာပေါ့"

“ဒါက ဖြစ်ပါတယ်။ အခြေအနေမှန်ကို ခင်ဗျား လက်ခံရင်ပေါ့”

ကယ်လီ၏အဖြေ။

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ အလုပ်အကြောင်း ပြောကြရအောင်”

ဒင်နီ စကားကို ရပ်ပြီး တွက်ချက်သည်။

“အင်း... ဝင်ကြေးရဲ့ ခြောက်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းဆိုတာကတော့ ကတ်ဟေးပွဲနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံခွဲတာကတော့ ကွာလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အတွက် ရှစ်ဆယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်”

မန်နေဂျာဘက် လှည့်ပြီး

“ဟုတ်လား”

မန်နေဂျာ ခေါင်းညိတ်သည်။

ကယ်လီက

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ။ ရမယ့်ငွေက ဂိတ်ဝင်ကြေးရဲ့ ခြောက်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း၊ မင်းက လူသစ်၊ နာမည် မရှိဘူး။ မင်းနဲ့ ဒင်နီ ခွဲယူကြရမယ်။ မင်းအတွက် နှစ်ဆယ်၊ ဒင်နီအတွက်က ရှစ်ဆယ်၊ ဒါ မျှတတယ် မဟုတ်လား ရောဘတ်”

“အားကြီး မျှတတာပေါ့”

ရောဘတ်က သဘောတူလိုက်သည်။

“မင်းက ခုအထိ နာမည် မကြီးသေးဘူး”

“ဂိတ်ဝင်ကြေးရဲ့ ခြောက်ဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်းက ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

ရီဗာရာ မေးလိုက်သည်။

“ငါးထောင်လောက် ရှိမယ်၊ ရှစ်ထောင်လောက်အထိလည်း ရှိနိုင်တယ်”

ဒင်နီ ဝင်ပြီး ရှင်းသည်။

“အဲဒီလောက် ရှိမယ်၊ မင်းရဲ့ဝေစုက တထောင်လောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခြောက်ရာ လောက် ဖြစ်မယ်။ ငါလို နာမည်ကြီးတဲ့ လူတယောက်ရဲ့အလဲထိုးခံရလို့ ရတဲ့ငွေက အများကြီး များပါတယ်။ မင်း ဘာပြောချင်လဲ”

ထိုအခါ ရီဗာရာက သူတို့အားလုံးကို မှင်တက်မိသွားစေသည်။

"နိုင်သူအားလုံး ယူကြေး"

သူက အပြတ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

"ကလေးလေးတယောက်ဆီက သကြားလုံးပဲ "

ဒင်နီ၏ မန်နေဂျာက ပြောလိုက်သည်။

ဒင်နီ ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး၊

"ငါ လက်တွေ့ထိုးလာတာ ကြာလှပြီ။ ဒိုင်လူကြီးအကြောင်းလည်း ငါ မပြောဘူး။ လက်ရှိ အတွဲအကြောင်းလည်း ငါ မပြောဘူး။ လောင်းကစားဒိုင်တွေနဲ့ တခါတလေ ဖြစ်တတ်တဲ့ အကွက်ဆင်မှုအကြောင်းလည်း ငါ မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါပြောမှာက ငါ့လို လက်တွေ့ကျော် တယောက်ရဲ့ အလုပ်သဘောပဲ။ ငါ ဘေးကင်း ရန်ကင်း ကစားနိုင်တယ်။ ဘာမှ ပြောစရာ မလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လက် ငါ ချိုးမိတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် တယောက်ယောက်က ငါ့ကို မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ တိုက်ထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်"

သူ ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး၊

"နိုင်နိုင်ရှုံးရှုံး ငါ့အတွက်က ရှစ်ဆယ်ပဲ။ မင်း ဘာပြောမလဲ မက္ကဆီကန်"

ရီဗာရာ ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်း အလကား မက္ကဆီကန် အစုတ်ကလေး။ ငါ အခုတောင် မင်းကို အလဲထိုးပစ်လိုက်ချင်ပြီ"

ရောဘတ်က ရန်ဘက်နှစ်ယောက်ကြားတွင် သူကိုယ်တိုင် ဝင်ကာလိုက်သည်။

"နိုင်သူ အားလုံး ယူကြေး"

ရီဗာရာက မျက်နှာထား သုန်မှုန်စွာဖြင့် ထပ်ပြောလိုက်သည်။

"မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်နေရတာလဲ"

ဒင်နီက မေးလိုက်သည်။

အဖြေက ရှင်းရှင်းကလေးပင်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် အလဲထိုးနိုင်တယ်”

ဒင်နီက ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်မည် ပြုလိုက်သည်။ ဒါက ဟန်ရေးပြတာပဲ ဖြစ်ကြောင်း သူ့မန်နေဂျာက သိပါသည်။

ကုတ်အင်္ကျီ ကျွတ်ထွက်မလာပါ။ လူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ထိန်းကြသည်။

ရီဗာရာ တယောက်တည်း ရပ်နေသည်။

“ဒီမှာ အရူးကလေး"

ကယ်လီက ကြားဝင်သည်။

“မင်းဟာ ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့လတွေက မင်း ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း အသိဆုံးပဲ။ မြို့နယ်ထဲက အသေးစားကလေးတွေကို ထိုးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒင်နီက အဆင့်အတန်း ရှိတယ်။ သူ နောက်ထိုးမယ့်ပွဲက ချန်ပီယံ ဗိုလ်လုပွဲပဲ။ မင်းက လူမသိသေးတဲ့ ကောင်။ မင်းနာမည်ကို လော့အိန်ဂျယ်လိစ်အပြင်ဘက်က ဘယ်သူမှ မသိဘူး"

“ဒီပွဲပြီးရင် သူတို့ သိကြလိမ့်မယ်”

ရီဗာရာက ပခုံးတွန့်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို အလဲထိုးနိုင်မယ်လို့ ထင်သလား”

ဒင်နီ မေးသည်။

ရီဗာရာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အို မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာကို ကြည့်ပါ။ ကြော်ငြာဖို့ကို စဉ်းစားပါဦး”

ကယ်လီ မေတ္တာရပ်ခံသည်။

“ကျွန်တော် ပိုက်ဆံလိုချင်တယ်”

ရီဗာရာ၏ အဖြေ။

“နောက် အနှစ် တထောင်ကြာတောင် မင်း ငါ့ကို မနိုင်နိုင်ဘူး”

ဒင်နီက သေချာပေါက်ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ နောက်တွန့်နေတာလဲ၊ ပိုက်ဆံရဖို့ ဒါလောက် သေချာနေရင် ဒီပိုက်ဆံကို ဘာဖြစ်လို့ မယူတာလဲ”

ရီဗာရာက နှုတ်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ငါ ယူမယ်၊ ကျုပ်ကို ကူညီကြစမ်းပါ”

ဒင်နီ အော်လိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ အသေထိုးမယ်၊ မင်း ငါ့ကို ဒီလို ကပျက်ကချော် လုပ်နေရင်။ ကယ်လီရေ ကြော်ငြာရေးပါ။ နိုင်သူ အားလုံး ယူကြေး၊ အားကစားကော်လံတွေမှာ ထည့်ပါ။ အခဲမကျေ အာဃာတပွဲကြီးလို့ ရေးလိုက်ပါ။ ဒီလက်သစ်ကလေးကို ကျုပ် သင်ခန်းစာ နည်းနည်းပေးလိုက်မယ်"

ကယ်လီ၏အတွင်းရေးမှူးက သတင်းကြေညာချက်ကို စတင်ရေးသားနေသည်။

ဒင်နီက ကြားဖြတ်ပြီး

“ခဏနေဦး”

ရီဗာရာဘက်လှည့်ပြီး

“ပေါင်ချိန်ဖို့ကော”

“ကြိုးဝိုင်းဘေးကျမှ”

ရီဗာရာ၏ အဖြေ။

“နိုင်သူ အားလုံးယူကြေးဆိုရင် မနက်ဆယ်နာရီမှာ ပေါင်ချိန်ရမယ်”

“နိုင်သူ အားလုံးယူကြေးလား"

ရီဗာရာက စူးစမ်းသည်။

ဒင်နီ ခေါင်းညိတ်သည်။

ပြဿနာအားလုံး ပြီးသွားပြီ။ ကြိုးဝိုင်းထဲကို သူ ခွန်အားအပြည့်နှင့် ဝင်ရောက်နိုင်ပြီ။

“ဆယ်နာရီမှာ ပေါင်ချိန်မယ်”

ရီဗာရာက ပြောလိုက်သည်။

အတွင်းရေးမှူး ဆက်လက်ပြီး ရေးခြစ်သည်။

“အဲဒါ ငါးပေါင်ကျတယ်”

ရောဘတ်က ရီဗာရာကို မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းလုပ်တာတွေဟာ လွန်လွန်းနေပြီ။ အဲဒီမှာ ပွဲကို မင်း စလိုက်တာပဲ။ ဒင်နီဟာ နွားရိုင်း တကောင်လို သန်စွမ်းနေလိမ့်မယ်။ မင်းဟာ အရူးပဲ။ မင်းကို သူ သေချာပေါက် အလဲထိုးလိမ့်မယ်။ မင်းဘက်က မျှော်လင့်ချက် တစက်ကလေးမှ မရှိဘူး”

ရီဗာရာ၏အဖြေကတော့ အမုန်းတွေနှင့် ပြွမ်းတီးနေသော အကြည့်ပင် ဖြစ်သည်။ သည်လူဖြူကို သူ မုန်းသည်။ သူသည် သူတို့ထဲတွင် မုန်းစရာ အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

(၄)

ရိဗာရာ ကြိုးဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သည်ကို အမှတ်မပြုကြသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ စိတ်မပါတပါနှင့် ကြိုဆိုသော လက်ခုပ်သံများသည် တိုးတိုးညင်းညင်းနှင့် ကျိုးတိုးကျဲတဲမျှသာ။

ပရိသတ်က သူ့ကို ယုံကြည်မှု မရှိပါ။ သူက မဟာဒင်နီ၏ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရသည့် သိုးငယ်ကလေးတကောင်မျှသာ။

နောက်ပြီးတော့ ပရိသတ်ကြီးက စိတ်ပျက်နေကြသည်။ ပရိသတ်က အကြိတ်အနယ် ထိုးသတ်ကြမည့် ဒင်နီဝပ်နှင့် ဘီလီကတ်ဟေးတို့၏ ပွဲကို မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ အခုတော့ လက်သစ်ကလေးနဲ့ ထိုးတဲ့ပွဲဖြစ်နေသည်။

သည့်ထက် ပိုဆိုးသည်က လောင်းကြေး ပြောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒင်နီဘက်က နှစ်လေးတစ်လေးမှ သုံးလေးတစ်လေးအထိ ဖြစ်သွားခြင်းပင်။

နောက်ပြီးတော့ လောင်းကစားပရိသတ်ကြီး၏ ငွေတွေက ဘယ်မှာနည်း။ ယင်းက အဓိက အသည်းနှလုံးပင် ဖြစ်တော့သည်။

မက္ကဆီကန်လူငယ်ကလေးသည် သူ၏ကြိုးဝိုင်းထောင့်တွင် ထိုင်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ မိနစ်တွေ ကုန်ဆုံးသည်က နှေးကွေးလှသည်။ ဒင်နီက သူ့ကို စောင့်ခိုင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းက သူ၏လုပ်နေကျနည်းပင်။ ဒီနည်းက လူငယ်ကလေးတွေနှင့် လူသစ်ကလေးတွေ အပေါ်တွင် ထိရောက်မှု ရှိသည်။ သူတို့သည် ဆေးလိပ်တွေ သောက်ကာ အရသာခံပြီးကြည့်မည့် ရက်စက်သော ပရိသတ်ကြီးကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေရသဖြင့် ကြောက်လန့်လာကြသည်။

သို့သော် ဤနည်းက ဤတကြိမ်မှာတော့ မအောင်မြင်ပါ။

ရောဘတ်ပြောတာ မှန်သည်။ ရိဗာရာတွင် ထိန်းချုပ်မှု မရှိပါ။ သူက အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောအောင် နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူက တုန်လှုပ်ချောက်ချားတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ သူ၏ ကြိုးဝိုင်းထောင့်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေများသည် သူ့အပေါ်တွင် သက်ရောက်မှု မရှိပါ။

သူ့ကို ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးသည့်သူများသည် လူဖြူများနှင့် သူစိမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နေရသည့်ထောင့်က သိက္ခာမရှိပါ။ သူတို့၏ထောင့်သည် ရှုံးသည့်ဘက်က ထောင့်ဖြစ်ပြီး အားလုံး အေးစက်စက်ပင် ရှိနေကြသည်။

“မင်း သတိထားပါ။ ကြာနိုင်သလောက် ကြာကြာ တောင့်ခံပါ။ အဲဒါ

ကယ်လီရဲ့ ညွှန်ကြားချက် တွေပဲ။ မင်းတောင့်မခံနိုင်ရင် သတင်းစာတွေက အလကားပွဲလို့ ရေးကြလိမ့်မယ်။ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ် မြို့ရဲ့ သိက္ခာကျစရာတခုလို့ ဆိုကြလိမ့်မယ်”

စပိုင်ဒါဟက်ဂါတီက သတိပေးသည်။ စပိုင်ဒါဟက်ဂါတီက သူ၏ လက်ထောက်ချုပ် ဖြစ်သည်။

ဘာတခုမှ အားတက်စရာ မရှိပါ။ သို့သော် ရီဗာရာက ဂရုမထားပါ။ ကြေးစားလက်ဝှေ့ကို သူ မကြိုက်ပါ။ မုန်းတီးသော လူဖြူများ၏ မုန်းတီးသော အားကစားဖြစ်သည်။

သူသည် လေ့ကျင့်ရေးစခန်းများတွင် အခြားသူများ၏ အထိုးအကြိတ်ကို ခံခဲ့သည်မှာ သူ့တွင် စားစရာမရှိ ငတ်ပြတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိကြောင်း သူ သိခဲ့သည်။ သူ မုန်းတီးခဲ့သည်။

သူသည် အဖွဲ့နှင့် မဆက်သွယ်ခင်အထိ ပိုက်ဆံအတွက် ထိုးသတ်ခဲ့သည်။ ပိုက်ဆံရှာလို့ လွယ်ကူသည်။ ကိုယ်မကြိုက်သောအလုပ်၌ အောင်မြင်ခဲ့ရသူများတွင် သူ ပထမဆုံး မဟုတ်ပါ။

သူ တွက်ချက် ဆန်းစစ်ခြင်း မပြုပါ။ ဒီပွဲတွင် သူ နိုင်မှ ဖြစ်မည်ဟုသာ သိနေပါသည်။ အခြား အဖြေ မရှိနိုင်ပါ။

အကြောင်းမှာ သူ၏နောက်မှာ နက်ရှိုင်းသော အကြောင်းအရာများ ရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။

ဒင်နီဝပ်က ပိုက်ဆံအတွက် ထိုးသတ်သည်။ ဒီလုပ်ငန်းက ငွေရလွယ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရီဗာရာ ထိုးသတ်ရသည့် အကြောင်းရင်းများက သူ့ခေါင်းထဲတွင် တောက်လောင်နေ သည်။ အကောက်ကြဲသော ပြိုင်ဘက်ကို ကြိုးဝိုင်းထောင့်တွင် ထိုင်စောင့်ရင်း သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်ထားလိုက်သောအခါ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းများကို ယခုပင် သူ ကြုံတွေ့နေရသည့် အလား ထင်လင်းစွာ မြင်တွေ့နေရပါသည်။

ရီယိုဘလင်ကိုမြို့က နံရံဖြူဖြူကြီးတွေနှင့် ရေအားလျှပ်စစ်သုံး စက်ရုံများကို သူ မြင်နေသည်။ ပိန်လှီ ငတ်ပြတ်နေသော အလုပ်သမား ခြောက်ထောင်ကို သူ မြင်နေသည်။ တနေ့လျှင် ငွေကလေး ဆယ်ဆင့်အတွက် အချိန်များစွာ အလုပ်လုပ်ကြရသော ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးများကို သူ မြင်နေသည်။ ဆေးဆိုးပန်းရိုက်ခန်းများတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော

အလုပ်သမားများကို လူသေကောင် ဦးခေါင်းများနှင့် လမ်းလျှောက်နေသော အလောင်းကောင် များသဖွယ် သူ မြင်နေရသည်။ ဆေးဆိုးပန်းရိုက် အခန်းများသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်း ကြံစည်ရာ တွင်းကြီးများဟု သူ့ဖခင်က ပြောသည်ကို သူ ကြားယောင်နေသည်။ အဲဒီအခန်းတွေ မှာ တနှစ်လောက် လုပ်ရလျှင် သေပြီဖြစ်သည်။ သူ့မိခင် ချက်ပြုတ်ရာနှင့် အိမ်မှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရာ အိမ်နောက်ဖေးခန်းကလေးကို သူ မှတ်မိနေသည်။

အဲဒီမှာ အချိန်ရလျှင် သူ့မိခင်က သူ့ကို ယုယပိုက်ထွေးရာ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ရောမန္နုတ်ခမ်းမွေးတွေနှင့် မို့မောက်သော ရင်အုံရှိသည့် သူနှင့် လူသားတွေ အားလုံးအပေါ် သနားကြင်နာတတ်သော၊ ချစ်ခင်တတ်သော သူတို့ သားအမိအပေါ်တွင်လည်း မေတ္တာကြီးမားလှသော သူ့ဖခင်ကို သူ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက သူ့နာမည်သည် ဖိလစ်ရီဗာရာ မဟုတ်ပါ။ ဖာနန်ဒက် ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေနှင့် အမေ၏ နာမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့က သူ့ကို ‘ဟွမ်’ ဟု ခေါ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ၏နာမည်ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ ဖာနန်ဒက်ဟူသော အမည်ကို ရဲတွေ အာဏာပိုင်တွေက မုန်းတီးနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စိတ်ထားကောင်းမွန်လှသော သူ၏ဖခင် ဂျိုကွင်ဖာနန်ဒက်။ ရီဗာရာ၏ အမြင်အာရုံကို အများကြီး သိမ်းပိုက်ထားသူ။ ထိုစဉ်ကမူ ရီဗာရာ နားမလည်ခဲ့။ နောက်ပိုင်း စဉ်းစားမှ သဘောပေါက်လာသည်။ ပုံနှိပ်စက်ခန်းကလေးထဲတွင် စာစီနေသော ဖခင်ကို သူ မြင်ယောင်သည်။ ရှုပ်ပွနေသော စားပွဲပေါ်တွင် သူ စာရေးနေသည်။ ရီဗာရာသည် အိပ်ပျော်မနေခဲ့လျှင် တချို့သောညချမ်းများတွင် အလုပ်သမားများ လျှို့ဝှက်စွာ ရောက်ရှိလာကြ ပြီး သူ့ဖခင်နှင့် အချိန်အကြာကြီး စကားပြောနေကြသည်ကိုလည်း သူ၏ စိတ်အာရုံတွင် ထင်ဟပ်နေသည်။ အဝေးတနေရာဆီမှသာ သူ့ကို လှမ်းပြောသော စပိုင်ဒါဟက်ဂါတီ၏ အသံကို သူ ကြားရသည်။

“ပွဲအစပိုင်းမှာ မလဲစေနဲ့၊ လှဲမချလိုက်နဲ့။ သူတို့ရဲ့ညွှန်ကြားချက်ပဲ၊ ထိုးတာ ကြိတ်တာကို ခံပြီးမှ မင်းအတွက် ပိုက်ဆံကို ယူပါ”

ဆယ်မိနစ် ရှိသွားပြီ။

သူ့နေရာမှာ ထိုင်နေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ဒင်နီ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရသေး။ သူ့ပညာကို အစွမ်းကုန်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ရီဗာရာ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ပုံရိပ်များ ပိုပြီး ပေါ်လာသည်။ သပိတ်မှောက်ကြပုံများ သို့မဟုတ် သပိတ်တားကြပုံများ၊ ရီယိုဘလင်ကိုမှ အလုပ်သမားများသည် ပွေဘလာမှ သပိတ်မှောက်နေသော ညီနောင်အလုပ်သမားများကို ထောက်ခံနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုများ၊ သူတို့၏ ဝမ်းဗိုက်များ မခံနိုင်အောင် ပူလောင်လာသောအခါ တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် စား၍ရသော အသီးများ၊ အရွက်များ၊ အမြစ်များကို ရှာဖွေစားသောက်ကြရပုံများ၊ ထို့နောက် ခြောက်အိပ်မက်များ၊ ကုမ္ပဏီစတိုခန်းရှေ့မှ ဟင်းလင်းပြင် ကွက်လပ်၊ ငတ်ပြတ်နေသော အလုပ်သမားများ၊ အာဏာရှင် ဒီယက်၏ စစ်သားများ၊ အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများ၊ အလုပ်သမားတွေ၏ သွေးများ။

ထိုညက အဖြစ်၊ ပင်လယ်အော်ရှိ ငါးမန်းများကို ကျွေးရန် သယ်ဆောင်သွားသော ကားများပေါ်မှ အလောင်းပုံကြီးများ၊ အလောင်းတွေကြားထဲတွင် သူ့ဖခင်နှင့် မိခင်တို့ကို ရှာဖွေခဲ့ရပုံ၊ သူ့မိခင်၏ မျက်နှာကိုသာ အလောင်းပုံအောက်မှ ထိုးထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သေနတ်သံများ ပေါ်လာပြန်သည်။ သူ မြေပြင်မှာ ဝပ်ချလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် အမဲလိုက်ခံရသော တောကောင် တကောင်လို ပြေးလွှားခဲ့ရသည်။

သူ့နားထဲတွင် ပင်လယ်ကြီး မြည်ဟည်းလိုက်သလို ကျယ်လောင်သောအသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဒင်နီဝပ်နှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါများ ခန်းမဆောင် ဗဟိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း လာနေကြသည် ကို သူ တွေ့ရသည်။ အနိုင်ယူတော့မည့် သူရဲကောင်းကြီးကို တရုံးလုံးက အားရပါးရ ဩဘာပေးနေကြသည်။ လူတိုင်းကပင် သူနိုင်မည်ဟု ပြောနေကြသည်။ လူတိုင်းပင် သူ့ဘက်က ဖြစ်သည်။

ရီဗာရာ၏ လက်ထောက်များကပင် ဒင်နီဝပ် ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ အားပေးကြသည်။

ဒင်နီဝပ်မျက်နှာက အောင်နိုင်ပြုံး ပြုံးနေသည်။ သူ့မျက်နှာက စိတ်သဘောထား ကြီးမားမှုနှင့် အားကစားသမားကောင်းတဦး၏ပုံကို ဖော်ပြနေသည်။ လူတိုင်းကို သူ သိသည်။ သူက ပြက်လုံးထုတ်သည်။ ရယ်မောသည်။ ကြိုးဝိုင်းထဲမှနေပြီ သူ့မိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်သည်။ လူတွေက သူ၏ ချီးမွမ်းထောမနာမှုကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ‘ဒင်နီ ဒင်နီ’ ဟု ဟစ်အော်ကြသည်။ ကောင်းချီးဩဘာပေးမှုက ငါးမိနစ်တိတိ ကြာသည်။

ရီဗာရာကို ဂရုမပြုကြပါ။

ပရိသတ်ကြီးအဖို့ သူ ဆိုတာ မရှိပါ။

စပိုင်ဒါဟက်ဂါတီ၏ မျက်နှာပွရောင်းရောင်းကြီးသည် ရီဗာရာ၏ မျက်နှာအနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး၊

"ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ညွှန်ကြားချက်တွေကို မမေ့နဲ့။ မင်း ကြာကြာ တောင့်ခံရမယ်။ လှဲမချနဲ့၊ တကယ်လို့ မင်းလှဲချလိုက်ရင် အဝတ်လဲခန်းထဲကျတော့ မင်းကို ဝိုင်းထိုးဖို့တို့ကို ညွှန်ကြားထား တယ်။ သဘောပေါက်လား၊ မင်းအနေနဲ့ ထိုးရမယ်"

တရုံလုံး သြဘာပေးကြသည်။ ဒင်နီက ကြိုးဝိုင်းကိုဖြတ်ပြီး သူ့ထံသို့ လာသည်။ ဒင်နီက သူ့အပေါ် ကုန်းငုံ့လိုက်ပြီး သူ၏ ညာလက်ကို ၎င်း၏ ညာလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး လှိုက်လှဲစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

ဒင်နီ၏ ပြုံးနေသောမျက်နှာက သူ့မျက်နှာနားမှာ ကပ်နေသည်။ ဒင်နီ၏ အားကစားစိတ်ဓာတ်ကို ပရိသတ်ကြီးက ချီးကျူးကြသည်။ ဒင်နီက ၎င်း၏ပြိုင်ဘက်ကို ညီငယ်တယောက်ပမာ ချစ်ခင်စွာ နှင့် နှုတ်ဆက်နေသည်။ ဒင်နီ၏ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်နေသည်။ ပရိသတ်ကြီးသည် သူတို့ မကြားရသော စကားလုံးများသည် ကြင်နာသော စကားလုံးများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆပြီး သြဘာပေးကြပြန်သည်။ ရီဗာရာတယောက်သာ ဒင်နီ၏ စကားလုံးများကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ဟော့ကောင် မက္ကဆီကန် ကြွက်စုတ်ကလေး၊ မင်း ကြောက်ဒူးတုန်သွားအောင် ငါ လုပ်ပြမယ်"

ရီဗာရာ မလှုပ်ပါ။ သူ မတ်တတ် မထပါ။ မုန်းတီးသော မျက်လုံးများဖြင့်သာ ကြည့်နေသည်။

"ထလေ ခွေးကောင်"

သူ့နောက်မှ လူတချို့က ဟစ်အော်ကြသည်။

အားကစားသမားမဆန်သော သူ၏အပြုအမူကို ပရိသတ်ကြီးက လှောင်ပြောင်ကြသည်။

သို့တစေလည်း သူ မလှုပ်ရှားပါ။

ဒင်နီ ကြိုးဝိုင်းကို ဖြတ်ပြီး ပြန်လျှောက်သွားသောအခါ နောက်ထပ် သြဘာသံကြီးတခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဒင်နီ အဝတ်အစားများ ချွတ်သောအခါ အို… အားနှင့် အာမေဍိတ်သံများ ပြုကြသည်။

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက ပြည့်ဖြိုးသည်။ ကျန်းမာသည်။ သန်စွမ်းသည်။ အသားအရေက မိန်းမတယောက်လို ဖြူဖွေးနူးညံ့နေသည်။ ကျက်သရေ ရှိသည်။ တောင့်တင်းသည်။ ခွန်အား ရှိသည်။ ယင်းအချက်တွေကို သူက ပွဲပေါင်းများစွာတွင် သက်သေပြခဲ့ပြီ။ ကာယဗလ မဂ္ဂဇင်းများအားလုံးတွင် သူ့ဓာတ်ပုံများ ပါရှိသည်။

စပိုင်ဒါဟက်ဂါတီက ရီဗာရာ၏ ဆွယ်တာအကျႌကို ဆွဲချွတ်လိုက်သောအခါ စုတ်သတ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက ပိန်လှီသည်။ အသားအရောင်က ညိုမှောင်သည်။ သူ့မှာ ကြွက်သားများ ရှိသည်။ သို့သော် သူ၏ပြိုင်ဘက်လို မပေါ်လွင်ပါ။ ပရိသတ်ကြီး မတွေ့မြင်သည်က သူ၏ရင်အုံ မောက်မောက်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ အသားအရေများ မာကျောသည်ကိုလည်း သူတို့ သတိမပြုမိကြပါ။ သူ့ကြွက်သားများကို ချက်ချင်း တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်သော ဆဲလ်များ၊ နာဗ်ကြောများ ရှိသည်ကိုလည်း သူတို့ မမှန်းဆမိကြပါ။

ပရိသတ်ကြီး မြင်တွေ့နေသည်က ကောင်ကလေးတယောက်၏ကိုယ်ခန္ဓာရှိသော အသက် ၁၈ နှစ် အရွယ် အသားညိုညို လူငယ်ကလေးတယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ဒင်နီနှင့်က အများကြီး ခြားနားသည်။ ဒင်နီက ၂၄ နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော ယောကျ်ားကြီး တယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာက ယောကျ်ားကြီးတယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာဖြစ်သည်။

ဒိုင်လူကြီး၏ နောက်ဆုံးညွှန်ကြားချက်များကို နားထောင်ရန် ကြိုးဝိုင်းအလယ်တွင် နှစ်ဦးယှဉ်ပြီး ရပ်လိုက်သောအခါ မတူ ခြားနားမှုက ပိုပြီး ပေါ်လွင်နေတော့သည်။

သတင်းစာဆရာများ၏ နောက်ဘက်တည့်တည့်တွင် ရောဘတ် ထိုင်နေသည်ကို ရီဗာရာ သတိပြုမိသည်။

သူက အခါတိုင်းထက် ပိုပြီးတော့ သောက်ထားပုံရသည်။ သူ စကားပြောသည်က လေးနေသည်။

“ခေါင်းအေးအေးထား ရီဗာရာ”

သူက လေးတွဲ့စွာ ပြောသည်။

"သူ မင်းကို သတ်ပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့။ ပွဲစစချင်း မင်းကို တဟုန်ထိုး သူ တိုက်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်မတိုက်နဲ့။ မင်းကိုယ်ကို ကာထားပါ။ အချိန်ဆွဲထားပါ တောင့်ခံပါ။ သူ မင်းကို သိပ်နာအောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ လေ့ကျင့်ရေးစခန်းမှာ မင်းကို သူက ထိုးကြိတ်နေတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါ"

ရီဗာရာက သူ ကြားကြောင်း အရိပ်လက္ခဏာ မပြပါ။

"အမြဲတမ်း သုန်မှုန်ပြီး အင်မတန် စကားနည်းတဲ့ အကောင်လေး၊ သူ့ပုံစံက အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်းပဲ"

ရောဘတ်က သူ့ဘေးမှ လူကို ပြောနေသည်။

သို့သော် ရီဗာရာသည် မုန်းတီးသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရန်မေ့နေသည်။ မရေမတွက်နိုင်သော ရိုင်ဖယ်များ အာရုံက သူ့မျက်လုံးများကို ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ရုံထဲရှိ မျက်နှာများအားလုံးသည် ရိုင်ဖယ်များ ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့နောက် နေရောင်လွှမ်းခြုံ ပူလောင်ခြောက်ကပ်နေသော မက္ကဆီကို နယ်ခြားတလျှောက်ကို သူ မြင်ယောင်လာသည်။ နယ်စပ်တနေရာတွင် သေနတ်များ မရရှိသေး၍ ကြန့်ကြာနေသော တပ်ဖွဲ့များ။

သူသည် ကြိုးဝိုင်းထောင့်တွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သူ၏ လက်ထောက်များ သည် ပတ္တူထိုင်ခုံလေးများကို ယူပြီး ကြိုးတန်းကို ငုံ့ကာထွက်သွားကြသည်။

ကြိုးဝိုင်းကန့်လန့်ဘက်ထောင့်တွင် ဒင်နီက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသည်။ မောင်းထုသည်။

တိုက်ပွဲစပြီ။

ပရိသတ်ကြီးက ဝမ်းသာလှိုက်လှဲ ဟစ်အော်ကြသည်။ ဒီလို သေချာပေါက် ပွဲမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့မြင်ခဲ့ရပါ။ သတင်းစာတွေမှ ရေးတာ မှန်သည်။

ဒီပွဲက အသေအကျေပွဲ ဖြစ်သည်။ ကြိုးဝိုင်း၏ လေးပုံ သုံးပုံခန့် အကွာအဝေးသို့ ဒင်နီက တဟုန်ထိုး တိုးဝင်လာသည်။

မက္ကဆီကန် ကောင်ကလေးကို အပြတ်ရှင်းရန်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ လက်သီးတွေ ပစ်သွင်းသည်။

တလုံး မဟုတ်။

နှစ်လုံး မဟုတ်။

တဒါဇင်မျှသာ မဟုတ်။ စက်ရဟတ်ကြီးဖြင့် ထိုးကြိတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ လေဆင်နှာမောင်းကြီး တိုက်ခတ်သလို ဖြစ်နေသည်။

ရီဗာရာ ပျောက်နေသည်။ အနိုင်စီးထားမှုကို ခံနေရသည်။ ဒလဟော ဝင်လာသော ထိုးချက်များကို ခံနေရသည်။ ကျွမ်းကျင်သူတဦးက နေရာစုံ ထောင့်စုံမှ ထိုးသတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြိုးတန်းဆီသို့ လွင့်သွားသည်။ ဒိုင်လူကြီးများ ဖျန်သည်။

ကြိုးတန်းဆီသို့ ထပ်ပြီး ရောက်သွားပြန်သည်။

ဒီပွဲက ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ပွဲ မဟုတ်ပါ။ လူသတ်ပွဲကြီး ဖြစ်သည်။ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်နေသည့် ပွဲကြီး ဖြစ်သည်။ လက်ဝှေ့ပွဲကြည့်ချင်သော ပရိသတ်ကြီးသည် ပထမ မိနစ်မှာပင် ၎င်းတို့၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ကုန်ဆုံးရသည်။

ဒင်နီက သူ၏ သတ်ကွက်များကို အလှပဆုံး ပြသလျက် ရှိသည်။ ပရိသတ်ကြီးသည် သူတို့၏ တွက်ချက်ထားမှု၊ ဦးစားပေး အသားပေးထားမှုကြောင့် မက္ကဆီကန်ကလေး ယခုထက်တိုင် မတ်တတ်ရပ်နေနိုင်သေးသည်ကို သတိမပြုမိဘဲ ရှိနေကြသည်။ မေ့လျော့နေကြသည်။ သူ့ကို သူတို့ မမြင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။ ဒင်နီ၏ လူသားစား တိုက်ခိုက်မှုများအား သူ ခံနေရသည်ကို မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ဤနည်းဖြင့် တမိနစ် ကုန်သွားသည်။

နှစ်မိနစ် ကုန်သွားသည်။

ထို့နောက် လူချင်း ခွဲလိုက်ကြသောအခါတွင်မှ မက္ကဆီကန်ကလေးကို ရိပ်ခနဲ ထင်ထင်လင်းလင်း တွေ့မြင်ကြရသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်း ကွဲနေသည်။

နှာခေါင်းမှ သွေးတွေ ထွက်နေသည်။

ဒင်နီကို ဖက်ထားရန် ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် သူ လှည့်လိုက်သော သူ၏ကျောပြင်တွင် ကြိုးတန်း ရှထားသည့် သွေးစီးကြောင်းများကို သူတို့တွေ့ကြရသည်။

သို့သော် ပရိသတ် သတိမပြုမိသည့်အချက်မှာ သူ၏ ရင်အုပ်ကြီးသည် နိမ့်ချည် မြင့်ချည် မောပန်းမှုမျိုး ဖြစ်မနေခြင်းနှင့် သူ၏မျက်လုံးများသည် ယခင်ကအတိုင်း တောက်လောင်နေခြင်း များပင် ဖြစ်သည်။

ချန်ပီယံပေါင်းများစွာတို့သည် လေ့ကျင့်ရေးစခန်းများတွင် သူ့ကို ယခုအတိုင်း အမဲဖျက်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည် တကြိမ်လျှင် တဒေါ်လာနှင့် တပတ်လျှင် တဆယ့်ငါးဒေါ်လာရရှိရေးအတွက် အမဲဖျက်ခံရသည့်အဖြစ်ကို လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ပြီးပြီ၊ ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းသော သင်တန်းဖြစ်ပြီး ဤသင်တန်းကို သူကပင် ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းစွာ တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် အံ့သြဖွယ်ရာ တခု ဖြစ်ပွားသည်။

လုံးထွေးနေသော မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်မှုကြီး ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။ ရီဗာရာ တယောက်တည်း မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

လူသန်လူတောင့်ကြီး ဒင်နီက ကြမ်းပေါ်တွင် လဲနေသည်။ သူ့တကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေ သည်။ သူက ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် လဲကျသွားခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူက တဖြည်းဖြည်းချင်း လဲကျသွားခြင်း မဟုတ်ပါ။

ရီဗာရာ၏ ညာဝိုက်လက်သီးကြောင့် မြောက်တက်သွားရာမှ ဗုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒိုင်လူကြီးသည် ရီဗာရာကို လက်တဖက်ဖြင့် နောက်သို့ တွန်းပစ်ပြီးနောက် လဲကျနေသော လူစွမ်းကောင်းကြီးအပေါ်တွင် အုပ်မိုးကာ အမှတ်စဉ်များကို စတင် ရေတွက်နေသည်။

ရှင်းလင်းပြတ်သားသော အလဲထိုးချက်ကို သြဘာပေးကြသည်မှာ လက်ဝှေ့ပွဲလာ ပရိသတ် များ၏ ထုံးစံပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခု ပရိသတ်ကြီးက သြဘာ မပေးပါ။ ဖြစ်ပျက်ပုံက ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်သော အခြင်းအရာ ဖြစ်သည်။

တစ်...

နှစ်…

သုံး...

လေး...

ရေတွက်နေသည်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

ဤတိတ်ဆိတ်မှုကြီးကို ဖောက်ထွင်းပြီး ရောဘတ်၏ ကျေနပ်အားရသောအသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သူက ဘယ်ရောညာရော ရတယ်လို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောတယ်မဟုတ်လား”

ငါးစက္ကန့်အရောက်တွင် ဒင်နီ လူးလိုမ့်ကာ မှောက်လိုက်သည်။ ခုနစ်စက္ကန့်တွင် ဒူးတဖက် ထောက်လိုက်သည်။ ကိုးစက္ကန့်အပြီး ဆယ်စက္ကန့် မရောက်မီတွင် ထရပ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

တဆယ်တွင် သူ၏ ဒူးသည် ကြမ်းပြင်နှင့် ထိလျက်ပင် ရှိနေလျှင် သူ့ကို လဲပြီဟု ယူဆသည်။ ရှုံးပြီဖြစ်သည်။ ကြမ်းပြင်မှ သူ၏ဒူး ကြွလိုက်လျှင် သူ ထပြီဟု ယူဆရသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့ကို ပြန်ပြီး အလဲထိုးချရန် ရီဗာရာတွင် အခွင့်အရေး ရှိသည်။ ရီဗာရာက ထိုအခွင့်အရေးကို မယူပါ။ ဒင်နီ၏ဒူး ကြမ်းပြင်မှ ကြွသွားသောအခါတွင်မှ သူ ထိုးသတ်မည်။ ဒင်နီကို သူ လှည့်ပတ်နေသည်။

သို့သော် ဒိုင်လူကြီးကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် လှည့်ပတ်နေသည်။ ထို့ပြင် ဒိုင်လူကြီးက စက္ကန့်များ ရေတွက်နေပုံမှာလည်း အင်မတန် နှေးကွေးကြောင်း ရီဗာရာ သိပါသည်။ လူဖြူများအားလုံးကပင် သူ့ကို ဆန့်ကျင်နေကြသည်။ ဒိုင်လူကြီးကအစ ဖြစ်သည်။

‘ကိုး’ အရောက်တွင် ဒိုင်လူကြီးက ရီဗာရာကို နောက်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ဤသည်မှာ မတရားပါ။

သို့သော် ဒင်နီ မတ်တတ် ထရပ်နိုင်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် အပြုံး ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူက မျက်နှာနှင့် ဝမ်းဗိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကွယ်ထားရင်း ရီဗာရာကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ တွယ်ဖက်ထားလိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ဒိုင်က လူချင်း ခွဲပေးရမည်။ သို့သော် ခွဲမပေးပါ။ ဒင်နီက ပင်လယ်လှိုင်းဒဏ် ခံရသော ခုံးတကောင်ပမာ ပူးကပ်ထားသည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း သူ ပြန်ပြီး အားပြည့်လာသည်။

ယင်းအချီ၏ နောက်ဆုံးမိနစ်သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ သူက ယင်းအချီ ပြီးသွားသည်အထိ တောင့်ခံနိုင်လျှင် သူ၏ ကြိုးဝိုင်းထောင့်တွင် တမိနစ်အပြည့် အားပြန်မွေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သူက အချီပြည့်သည်အထိ နေနိုင်သည်။

အကြိတ်အနယ် ခံထားရသော်လည်း သူက ပြုံးနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

"ဒီအပြိုးက ဘယ်တော့မှ ပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး"

တယောက်က ဟစ်အော်လိုက်သည်။

ပရိသတ်ကြီးသည် စိတ်သက်သာရာရသွားသည့်အနေဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြ သည်။

"ငမည်းကောင် ထိုးလိုက်တဲ့ လက်သီးချက်က ဘုရားတလောက်အောင် အံ့သြစရာပဲ"

ဒင်နီက သူ၏ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ အကြံပေးကို ပြောလိုက်သည်။ သူ့လူတွေက သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး ပြုစုနေကြသည်။

ဒုတိယနှင့် တတိယအချီများက ယဉ်ယဉ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်များသော ဒင်နီသည် ကြိုးဝိုင်းတပတ်ကြီး ပိတ်ဆို့ကာကွယ်ကာ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ခပ်ဆွဲဆွဲ ထိုးနေသည်။ ပထမအချီတုန်းက အသေအလဲ ခံလိုက်ရသည်ကို ပြန်လည်အားယူနေသည်။

စတုတ္ထအချီတွင်တော့ သူက နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသော်လည်း သူ၏ခွန်အားများ ပြန်လည်ရရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အမဲဖျက်သည့် နည်းဗျူဟာကို မကျင့်သုံးတော့ပါ။ မက္ကဆီကန်ကလေးက အကြမ်းပတမ်းခံအဖြစ် သက်သေပြနေပြီ။ သို့ဖြင့် သူ၏ အတတ်ပညာများကို ထုတ်သုံးသည်။ လှည့်ဖြားမှု၊ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် အတွေ့အကြုံတို့တွင် သူက ဆရာတဆူ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူက ပွဲမသိမ်းနိုင်ပါ။ သူ၏ပြိုင်ဘက်ကို နည်းစနစ်ကျနစွာဖြင့်သာ ထိုးသတ်နေရ သည်။ သူက သုံးချက်မိအောင် ထိုးနိုင်သည်။ ရီဗာရာက တချက်သာ ပြန်ထိုးနိုင်သည်။ သို့သော် အထိနာစေရုံသာဖြစ်သည်။ လဲသွားသည့်အဆင့် မရောက်ပါ။ သူက ဘယ်ရော ညာရော ထိုးသတ်နေသည့် နှစ်ဖက်သန်ကလေးကို အသိအမှတ် ပြုနေရသည်။

ရီဗာရာက ခုခံသည့်အနေဖြင့် ပြင်းထန်သည့် ဘယ်ဖြောင့်လက်သီးကို သုံးသည်။ ဘယ်ဖြောင့်လက်သီးများ တလုံးပြီး တလုံး ပစ်သွင်းမှုကြောင့် ဒင်နီ၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တို့ အထိနာကြသည်။

သို့ရာတွင် ဒင်နီက အခြေအနေကို ပြောင်းလဲနိုင်သူဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့်လည်း သူက ချန်ပီယံ အဖြစ် လျှောက်လှမ်းနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက ထိုးသတ်နည်း တခုမှ အခြားတခုသို့ ပြောင်းလဲထိုးသတ်နေသည်။

သူက ယခုအခါ အနီးကပ် ထိုးသတ်နေသည်။ ဤနည်းက ကောက်ကျစ်သည်။ တဖက်လူ၏ ဘယ်ဖြောင့် လက်သီးကို ရှောင်လွှဲနိုင်သည်။ သူက လူချင်း ပူးကပ်ပြီး အနီးကပ် ပင့်လက်သီးကို အသုံးပြုသည်။ မက္ကဆီကန်ကလေး လေထဲမြောက်တက်သွားပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ကျသည်။ ဒိုင်လူကြီးက ရေတွက်နေစဉ်တွင် သူ ဒူးတဖက်ထောက်ပြီး နားနေသည်။ ဒိုင်လူကြီးက ခပ်မြန်မြန် ရေတွက်နေကြောင်း သူ သိပါသည်။

ခုနစ်ချီတွင် ဒင်နီသည် ညာပင့်လက်သီးတလုံး ရရှိလိုက်ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ရီဗာရာကို ယိမ်းယိုင်သွားစေရုံသာ ဖြစ်သည်။ သို့တစေလည်း ဒင်နီသည် အကာအကွယ်မဲ့ ဖြစ်နေသော ရီဗာရာကို ကြိုးဝိုင်းအတွင်းမှနေပြီး နောက်တချက် ထပ်ထိုးလိုက်သည်။ ရီဗာရာသည် အောက်ဘက်ရှိ သတင်းစာဆရာများ ခေါင်းပေါ်သို့ ထိုးကျသွားသည်။ သတင်းစာဆရာများက သူ့ကို ကြိုးတန်းအပြင်ဘက်ရှိ စင်နံဘေးသို့ ပြန်တင်ပေးလိုက်ကြသည်။

ရီဗာရာသည် ထိုနေရာမှာပင် ဒူးထောက်လျက်ရှိပြီး ဒိုင်လူကြီးက အမှတ်စဉ် ရေတွက်လျက် ရှိသည်။

ကြိုးတန်းများအကြားမှ သူ ငုံ့ဝင်လာလျှင် ထိုးသတ်ရန် ဒင်နီသည် ကြိုးဝိုင်းအတွင်းမှ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်။ ဒိုင်လူကြီးက ကြားဝင်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ဒင်နီကို နောက်ဘက်သို့ တွန်းပစ်ခြင်းလည်း မရှိပါ။ ။

တရုံလုံး ကျေနပ်အားရနေကြသည်။

“အလဲထိုး ဒင်နီ၊ အလဲထိုး”

စစ်ချီတေးပမာ အော်ဟစ်သံတွေ ဘဝဂ်ညံနေသည်။

ဒင်နီက သူ့အနေနှင့် အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်သည်။ သို့သော် ရီဗာရာသည် အမှတ်စဉ် ‘ကိုး’ အစား ရှစ်အရောက်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြိုးဝိုင်းထဲ ဝင်ရောက်သွားပြီး ဒင်နီကို ဘေးကင်း လုံခြုံစွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

ဒီအခါတွင်မှ ဒိုင်လူကြီး လှုပ်ရှားသည်။ ရီဗာရာကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ဒင်နီကို ထိုးသတ်နိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း ပေးလိုက်သည်။ ဘက်လိုက်သော ဒိုင်တဦးအနေဖြင့် လုပ်ဆောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရီဗာရာ ဘာမှမဖြစ်ပါ။ မူးဝေမှုများ သူ့ခေါင်းထဲမှ ပျောက်လွင့်သွားသည်။ သူတို့အားလုံးသည် တခုတည်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့က အမုန်းပွားသော လူဖြူများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က မတရားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် အဆိုးဝါးဆုံး ပုံရိပ်များ ဆက်၍ ပေါ်ထွက်လာသည်။

သဲကန္တာရအတိုင်း ဖောက်လုပ်ထားသော မီးရထားသံလမ်းများ၊ ကျေးလက်အာဏာပိုင်များနှင့် အမေရိကန်ရဲသားများ၊ အချုပ်ခန်းများနှင့် အကျဉ်းထောင်များ၊ ရေတိုင်ကီများတွင် တန်းစီနေကြ သူများ၊ သပိတ်ကြီးအပြီး ရင်နင့်ဖွယ်ရာ ပုံရိပ်များအားလုံးကို သူ မြင်ယောင်နေသည်။

ထို့နောက် သူ၏အမိမြေပေါ်တွင် ပေါ်ထွန်းလာသည့် ရဲရဲနီသော တော်လှန်ရေး၊ သူ့ရှေ့တွင် သေနတ်တွေ မြင်နေရသည်။

အမုန်းပွားသော မျက်နှာတခုသည် သေနတ်တလက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ ထိုးသတ်နေသည်မှာ သေနတ်တွေအတွက်ဖြစ်သည်။ သူသည် တော်လှန်ရေးဖြစ်သည်။ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံအတွက် သူ တိုက်ပွဲဝင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပရိသတ်ကြီးသည် ရီဗာရာကို ဒေါသဖြစ်စ ပြုလာသည်။ သူ့အနေနှင့် လဲရမည်ဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့် အခုထက်ထိ မလဲသေးတာလဲ။ သူက လဲရမည် အမှန်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းမာနေရတာလဲ။

သူ့ကို လူ အနည်းငယ်ကသာ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ လောင်းကစားသမားရာနှုန်းအနည်းငယ်က ဖြစ်သည်။ ဒင်နီနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ကြသော်လည်း မက္ကဆီကန်ဘက်မှ ဆယ်ဆ လေးဆ၊ သုံးဆ တဆဖြင့် လောင်းကြသည်။ ရီဗာရာ ဘယ်နှချီအထိ ခံနိုင်မည်ကို တချို့က လောင်းကြသည်။ ရီဗာရာ ခုနစ်ချီအထိ သို့မဟုတ် ခြောက်ချီအထိပင် မခံနိုင်ဟု လောင်းကြေးထပ်ကြသည်။ ဤလောင်းကြေးမှာ နိုင်ကြသူ များသည်။ သူတို့၏ အနိုင်များကို ရရှိပြီဖြစ်၍ ယခုအခါ ဖေးဖရိတ် ဒင်နီကို သြဘာပေးကြသည်။

ရီဗာရာ အလဲမခံပါ။

သူ၏ပြိုင်ဘက်သည် ပင့်လက်သီးကို ထပ်မံအသုံးပြုသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ ကိုးချီတွင် ရီဗာရာသည် တရုံလုံးကို အံ့အားသင့်စေပြန်သည်။

နှစ်ယောက် ပူးကပ်နေသည်ကို သူက လျင်မြန်စွာ ခွာလိုက်ပြီး သွက်လက်သော လှုပ်ရှားမှုဖြင့် သူတို့နှစ်ကိုယ်ကြား နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှနေ၍ ညာလက်သီးကို ခါးဆီမှနေ ပင့်တင်လိုက် သည်။

ဒင်နီ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ အမှတ်စဉ် ရေတွက်သည်ကို ခံရသည်။ ပရိသတ်ကြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။

ဒင်နီသည် သူ့နည်းဖြင့် သူ ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ နံပါတ်စဉ် ကိုးအရောက် ဒင်နီအထတွင် ထိုးသတ်ရန် ရီဗာရာ မကြိုးစားပါ။ ဒိုင်လူကြီးက ယင်းအဖြစ်ကို တိတိလင်းလင်းကြီးပင် ကာဆီး ပိတ်ပင်ထားသည်။

ဆယ်ချီတွင် ရီဗာရာသည် သူ၏ ညာလက်သီးကို ခါးဆီကနေပြီး ပြိုင်ဘက်၏ မေးစေ့ဆီသို့ ပင့်တင်သည်။ ဒင်နီ အကျောက်အကန် ဖြစ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးမရှိတော့ပါ။ သူသည် အတင်းကာရော အမဲဖျက်သည့်နည်းကို ပြန်သုံးလာသည်။ သူက လေပွေဝှေ့သလို တိုက်ခိုက်သော်လည်း ရီဗာရာကို မချေမှုန်းနိုင်ပါ။ လေပွေ မွှေနေသည့်ကြားကပင် ရီဗာရာသည် ဒင်နီကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သုံးကြိမ်ဆက်တိုက် ပို့နိုင်ခဲ့သည်။

ဒင်နီသည် ယခုအခါ လျင်မြန်စွာ အားပြန်မပြည့်တော့ပါ။

ဆယ့်တချီတွင် သူသည် အရေးကြီးသည့် အနေအထားတွင် ရှိလာသည်။ သို့သော် ထိုအချီမှစပြီး တဆယ့်လေးချီအထိ သူသည် သူ့ပညာကို ပြသခဲ့သည်။

သူ အချိန်ဆွဲသည်။

ပိတ်ဆို့သည်။

မထိုးချင် ထိုးချင်နှင့် ထိုးသည်။

အားမွေးနေသည်။

အောင်မြင်သော လက်ဝှေ့သမားများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ဖောင်းကွက်များ ပြုလုပ်သည်။ လူချင်း ပူးမိရာတွင် မတော်တဆဟန်ဖြင့် တိုက်ဆောင့်သည်။ ရီဗာရာ၏ လက်အိတ်ကို လက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြားတွင် ညှပ်ထားသည်။ ရီဗာရာ အသက်ရှူ၍မရအောင် ပါးစပ်ကို သူ့လက်အိတ်ဖြင့် ဖိထားသည်။ ပူးကပ်ထိုးသတ်စဉ်အတွင်း ရီဗာရာ၏ နားနားကပ်ပြီး စော်ကားသောစကားများ ပြောသည်။

ဒိုင်လူကြီးကနေ ပရိသတ်ကြီးအထိ ဒင်နီကို ကူညီနေကြသည်။ ဒင်နီ ဘာလုပ်နေသည်ကို သူတို့ သိသည်။

အညတရတဦး၏ အထိုးကို ခံနေရသောအခါ သူသည် တချက်တည်းဖြင့် ပွဲသိမ်းနိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ သူက အထိုးခံသည်။ မျှားသည်။ လှည့်ဖြားသည်။ ဆွဲယူသည်။ လူချင်းကွာအသွားတွင် အခြေအနေကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်သည့် ပွဲသိမ်းလက်သီးထိုးနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ရင်ညွန့်နှင့် မေးစေ့ဆီသို့ ဘယ်လက်သီး ညာလက်သီးများ ပစ်သွင်းသည်။ သူသည် ခြေထောက်ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေနိုင်သမျှ ထိုကဲ့သို့သော စွမ်းအားပြည့် လက်သီးမျိုးကို ထိုးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ရီဗာရာ၏ လက်ထောက်များသည် သူ့ကို မပြုစုကြသလောက်ပင်။ သူတို့၏

မျက်နှာသုတ်ပဝါ များက ဟန်ပြလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ ယပ်ခတ်သည်က မောပန်းနေသော အဆုတ်ထိ လေမရောက်ပါ။

စပိုင်ဒါဟက်ဂါတီက သူ့ကို အကြံပေးသည်။ သို့သော် သူပေးသောအကြံက အမှားကြီး ဖြစ်သည်။

လူတိုင်းကပင် သူ့ကို ဆန့်ကျင်နေကြသည်။ သူ့တွင် သစ္စာဖောက်များနှင့် ဝန်းရံနေသည်။

တဆယ့်လေးချီတွင် ဒင်နီကို သူ လှဲချလိုက်ပြန်သည်။ ဗိုင်လူကြီးက ရေတွက်နေစဉ်တွင် သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးချပြီး အနားယူနေသည်။ တဖက် ကြိုးဝိုင်းထောင့်တွင် သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ တီးတိုးစကားများပင် ပြောနေကြသည်ကို ရီဗာရာ သတိပြုမိသည်။

မိုက်ကယ်ကယ်လီသည် ရောဘတ်ထံသွားပြီး ကုန်းငုံ့ကာ တီးတိုးစကားပြောသည်။

ရီဗာရာ၏ နားတွေက ကြောင်တကောင်လို ပါးသည်။ သဲကန္တာရထဲတွင် လေ့ကျင့်ထားသော နားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဘာပြောကြသည်ကို သူ ကြားသည်။ သူက ထပ်ပြီး ကြားချင်သေး သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏ပြိုင်ဘက် မတ်တတ်ထရပ်ပြီဖြစ်သဖြင့် သူက ထိုးသတ်ရန် ပြင်ဆင်ပြီး ကြိုးတန်းပေါ်တွင် ပူးဖက်ထားလိုက်သည်။

“သဘောပေါက်လား”

ကယ်လီ၏အသံ ကြားရသည်။ ရောဘတ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒင်နီ နိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော့် ငွေတွင်းကြီး တခု ဆုံးသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံတွေ ပုံးနဲ့ချီပြီး လောင်းထားတယ်။ ကောင်ကလေး ဆယ့်ငါးချီအထိ ခံနေရင် ကျွန်တော် ကွဲပြီး၊ ကောင်ကလေးဟာ ခင်ဗျား ပြောရင် ရပါတယ်။ တခုခု ပြောပေးပါ”

သည့်နောက်တွင်ကား ရီဗာရာ ဘာမှ မမြင်တော့ပါ။

သူတို့ သူ့ကို အရောင်းအဝယ်လုပ်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ ဒင်နီကို နောက်တကြိမ် လှဲချလိုက်ပြန်ပြီ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးချပြီး သူ နားနေသည်။

ရောဘတ် မတ်တတ်ရပ်ပြီး၊

“သူ့အတွက် ပြီးသွားပြီ၊ မင်း ထောင့်ကို သွားတော့”

သူက အမိန့်သံနှင့် ပြောသည်။ လေ့ကျင့်ရေးစခန်းမှာ သူ ပြောနေကျအတိုင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ရီဗာရာက သူ့ကို မုန်းတီးစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ဒင်နီ မတ်တတ်ထရပ်သည်ကို စောင့်နေသည်။

အနားပေးချိန်တွင် သူ့ထောင့်တွင် သူ ရှိနေစဉ် ပွဲသွင်းသူ ကယ်လီ လာရောက်ပြီး ရီဗာရာကို ပြောသည်။

“မင်း တော်လိုက်တော့”

သူ့အသံက မာသည်။

“အလဲပေးလိုက်ပါ ရီဗာရာ၊ မင်း ငါနဲ့ နေပါ။ မင်းရဲ့အနာဂတ်အတွက် ငါ လုပ်ပေးမယ်။ နောက်တကြိမ်ကျရင် ဒင်နီကို အလဲထိုးခွင့် မင်းကို ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မင်း အလဲခံလိုက်ပါ”

ရီဗာရာ၏ မျက်လုံးများက သူ ကြားကြောင်း ပြသသည်။ သို့သော် သဘောတူသည်၊ မတူသည်ကိုတော့ ဘာအရိပ်လက္ခဏာမှ မပြပါ။

“မင်း ဘာလို့ ပြန်မပြောတာလဲ”

ကယ်လီက ဒေါသတကြီး မေးသည်။

“ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မင်း အရှုံးပေးလိုက်ပါ”

စပိုင်ဒါဟက်ဂါတီက ဝင်ပြောသည်။

“ဒိုင်လူကြီးက သူ့ကို အနိုင်ပေးမှာပဲ၊ ကယ်လီ ပြောတာကို နားထောင်ပါ။ အလဲပေးလိုက်ပါ”

“လှဲပစ်လိုက်ပါ ကလေးရယ်”

ကယ်လီ တောင်းပန်သည်။

“မင်းကို ချန်ပီယံဖြစ်အောင် ငါ ကူညီပါ့မယ်”

ရီဗာရာ အဖြေမပေးပါ။

“ငါ လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ အခု ငါ့ကို ကူညီပါ ကလေးရယ်”

မောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ မကြာမီ တခုခုဖြစ်တော့မည်ကို ရီဗာရာ သတိပြုမိသည်။ ပရိသတ်ကတော့ သတိမပြုမိပါ။

ဖြစ်ပျက်လာမည့် အခြင်းအရာသည် ဘာပဲဖြစ်စေ ကြိုးဝိုင်းအတွင်းမှာသာ ဖြစ်ပျက်ပေလိမ့်မည်။ အနီးကလေးတွင် ဖြစ်သည်။ ဒင်နီသည် စောစောပိုင်း သေချာမှုများကို ပြန်လည်ရရှိနေပုံရသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးလာမှုများသည် ရီဗာရာကို ထိတ်လန့်စေသည်။ လှည့်စားမှု တခုကို ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်သည်။ သူက လုံခြုံရာ ဘေးဘက်သို့ ရှောင်ပေးရသည်။ တဖက်လူ လိုလားနေသည်က လူချင်း ပူးကပ်နေဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ ညစ်ပတ်မှုတခု ပြုလုပ်ရန်အတွက် လူချင်း ပူးကပ်နေဖို့ လိုသည်။

ရီဗာရာ နောက်ဆုတ်သည်။ လှည့်ပတ်နေသည်။

သို့တစေ အနှေးနှင့် အမြန် ဆိုသလို ပူးကပ်ခြင်းနှင့် ညစ်ပတ်ခြင်းတို့က ရောက်လာတော့မည် ဆိုသည်ကို သူ သိနေသည်။ ယင်းကို ရင်ဆိုင်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နောက်တကြိမ် ဒင်နီ တိုးဝင်လာလျှင် လူချင်း အပူးခံလိုက်မည်။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးအချိန်တွင်မှ သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှစ်ခု ပူးကပ်တော့မည် ရှိစဉ်မှာပင် ရီဗာရာက နောက်သို့ လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ဆုတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒင်နီ၏ ကြိုးဝိုင်းထောင့်မှ ‘ဖောင်း’ ဟု အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရီဗာရာက သူတို့ကို အရှုံးလုပ်လိုက်ပြီ။ ဒိုင်လူကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်ဟန်ဖြင့် ရပ်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် တုန်ခါနေသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောဆိုနိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ ပွဲကြည့်စင်ဆီမှ လူငယ်ကလေးတယောက်၏ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ပင်းတယ်ဟေ့”

ရီဗာရာ လှည့်ပတ်တိမ်းရှောင်နေစဉ် ဒင်နီ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ဆဲရေးသည်။ ရီဗာရာက ပြိုင်ဘက်လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို နောက်ထပ် မထိုးကြိတ်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ယင်းအတွက် သူသည် အနိုင်ရရန် အခွင့်အလမ်းတဝက်ကို စွန့်ပစ်လိုက်ရကြောင်း သိပါသည်။

သူ့အနိုင်ရရန် နည်းလမ်းမှာ လူချင်းခွာပြီး ထိုးသတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လူချင်းပူးသွားလျှင် သူတို့က သူ့ကို ဖောင်းပြုလုပ်သည်ဟု လီဆယ်ပြောပေလိမ့်မည်။ ဒင်နီက ရသမျှ အခွင့်အလမ်း အကုန် အသုံးချသည်။ သူနှင့် အနီးကပ် မတွေ့ရဲသော ကောင်ကလေးနောက်သို့ အတင်းလိုက်ပြီး ထိုးသတ်သည်။

ရီဗာရာသည် တချက်ပြီး တချက် အထိုးခံနေရသည်။ သူသည် အန္တရာယ်ကြီးသော ပူးကပ်မှုကို ရှောင်တိမ်းရင်း အချက်ပေါင်းများစွာ အထိုးခံရသည်။ ဒင်နီ၏ ထိုးကြိတ်မှုများအတွက် ပရိသတ်ကြီးသည် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကောင်းချီးသြဘာပေးကြသည်။ ပရိသတ်ကြီးသည် ဖြစ်ပျက်နေသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သော်လည်း သူတို့ သိမြင်သည်က သူတို့၏ ဖေးဖရိတ်ကြီး အနိုင်ရနေသည်ကိုပင်။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာလို့ မထိုးတာလဲ”

ပရိသတ်က ရီဗာရာကို ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကြသည်။

“မင်းဟာ ငကြောက်ပဲ၊ မင်းဟာ ငကြောက်ပဲ”

“ထိုးပါလားကွ ခွေးကောင်”

“ဒင်နီ၊ သူ့ကို အသေထိုး။ ဒင်နီ၊ သူ့ကို အသေထိုး”

“သူ့ကို အပိုင်ရနေပြီ၊ အသေ သတ်ပစ်လိုက်လေ”

တရုံလုံးတွင် ရီဗာရာတယောက်သာ ခေါင်းအေးသူဖြစ်သည်။ စိတ်နေစိတ်ထားအရရော၊ မျိုးရိုးဇာတိအရရော သူတို့အထဲတွင် သူသည် ခံစားမှု အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် ဤကဲ့သို့ လူပေါင်း အထောင်အသောင်း၏ စုပေါင်းခံစားမှုကြီး လှိုင်းကြွနေသည်ကို ကြုံခဲ့ဖူးပေါင်းများပြီဖြစ်၍ သူ့အဖို့ နွေရာသီ ဆည်းဆာ အေးမြမှုမျှသာ ဖြစ်တော့သည်။

တဆယ့်ခုနစ်ချီတွင် ဒင်နီသည် စောစောက ထိုးသတ်မှုပုံစံအတိုင်း ဆက်လက် ထိုးသတ်သည်။

ရီဗာရာသည် ပြင်းထန်သော လက်သီးဒဏ်တချက်ကြောင့် ပျော့ခွေသွားသည်။ သူ နောက်သို့ ဆုတ်သွားစဉ်တွင် သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် ဘေးသို့ကျနေသည်။ ဒင်နီက ဤသည်မှာ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးပင် ဖြစ်သည်ဟု တွက်လိုက်သည်။ ကောင်ကလေးသည် သူ့လက်ထဲတွင် ရောက်နေပြီ။

ယင်းသို့သောအခြေအနေ၌ ရီဗာရာက အလစ်တွင် ဒင်နီ၏ပါးစပ်ကို

ထိထိမိမိကြီး ထိုးလိုက်သည်။

ဒင်နီ လဲကျသွားသည်။ သူ ပြန်အထတွင် ရီဗာရာက သူ၏ လည်ပင်းနှင့် မေးပေါ်သို့ ညာခုတ်လက်သီးများဖြင့် ဖိထိုးသည်။ ဤအတိုင်း သုံးကြိမ်မျှ ထိုးသတ်သည်။ ဤထိုးချက် များကို မည်သည့် ဒိုင်ကမျှ ဖောင်းဟု မပြောနိုင်ပါ။

“အို... ဘီရေ ဘီရေ လုပ်ပါဦး”

ဟု ကယ်လီက ဒိုင်လူကြီးကို တောင်းပန်သည်။

“ကျုပ် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် ကြားဝင်နိုင်အောင် သူက ဘာအခွင့်အလမ်းမှ မပေးဘူး"

ဒိုင်လူကြီးက ပြန်ပြောသည်။

ဒင်နီသည် အပြင်းအထန် ခံနေရသော်လည်း သူရဲကောင်း ပီသသည်။ ပြန်ထနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကယ်လီနှင့် ကြိုးဝိုင်းအနီးရှိ လူများက ရဲအရာရှိကို ရပ်တန့်ပေးရန် ဝိုင်းအော်ကြသည်။

ဒင်နီ၏ ကြိုးဝိုင်းထောင့်ကမူ အရှုံးပေးသည့်အနေဖြင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ ပစ်တင်ရန် ငြင်းဆန်နေကြသည်။

ရဲအရာရှိ ဝဝကြီးသည် ကြိုးဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်ကို ရီဗာရာ တွေ့မြင်ရသည်။

ဤပွဲမျိုးတွင် လူဖြူများအဖို့ ညစ်ပတ်နည်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ ဒင်နီသည် သူ့ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ချည့်နဲ့ပင်ပန်းစွာ ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။ အကူအညီမဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ဒိုင်လူကြီးနှင့် ရဲအရာရှိတို့ သူ့အနီး ရောက်လာချိန်တွင် ရီဗာရာက နောက်ဆုံးအကြိမ် ထိုးသတ်လိုက်သည်။

ပွဲကို ရပ်ရန် မလိုတော့ပါ။

အကြောင်းမှာ ဒင်နီ မထနိုင်တော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရေတွက်ပါ”

ရီဗာရာက ဒိုင်လူကြီးကို ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သည်။

ရေတွက်ခြင်း ပြီးဆုံးသွားသောအခါ လက်ထောက်များသည် ဒင်နီကို သူတို့၏ကြိုးဝိုင်းထောင့်သို့ သယ်ယူသွားကြသည်။

“ဘယ်သူနိုင်သလဲ”

ရီဗာရာ မေးလိုက်သည်။

ဒိုင်လူကြီးသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ရီဗာရာ၏ လက်အိတ်စွပ်ထားသောလက်ကို ကိုင်ပြီး အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။

ရီဗာရာကို ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုခြင်း မရှိပါ။ သူ၏ ကြိုးဝိုင်းထောင့်ဆီသို့ တွဲခေါ်သူ မပါဘဲ သူတယောက်တည်း လျှောက်သွားသည်။ သူ၏လက်ထောက်များက ထိုအချိန်အထိ သူ့အတွက် ခွေးခြေချထားခြင်း မရှိပါ။

ကြိုးတန်းကို ကျောဖြင့်မှီပြီး သူတို့ကို မုန်းတီးစွာကြည့်လိုက်သည်။ ဝန်းကျင်ရှိ လူဖြူများ အားလုံးကို ဝေ့ဝိုက်ပြီး ကြည့်သည်။

သူ၏ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သူသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး တသိမ့်သိမ့် ငိုရှိုက်နေတော့သည်။

သူသည် တရိပ်ရိပ် မူးဝေနေ၍ သူ့ရှေ့မှ မုန်းတီးဖွယ်ရာ မျက်နှာများသည် ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်း လျက် ရှိကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် သေနတ်တွေဖြစ်ကြောင်း သူ အမှတ်ရသည်။ ယင်းသေနတ်များသည် သူ၏ သေနတ်များ ဖြစ်ကြသည်။

တော်လှန်ရေးကြီးကို ဆက်လက် ဆင်နွှဲနိုင်ပေပြီတည်း။

[JACK LONDON ၏ THE MEXICAN ကို ပြန်ဆိုသည်။]

အသားကလေးတတုံး

တွမ်ကင်းသည် နောက်ပိတ်ဆုံး ပေါင်မုန့်ပဲ့ကလေးဖြင့် ပန်းကန်ထဲရှိ လက်ကျန် မုန့်ရည်များကို ပြောင်တလင်းခါသွားအောင် သုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပေါင်မုန့်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ကာ တခုခုကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် တမြုံ့မြုံ့ဝါးနေသည်။ စားပွဲမှ သူ ထလိုက်သော အခါ ဗိုက်ထဲမှာ ဆာလောင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်ဟူသော အသိက သူ့စိတ်ကို ဖိစီးလျက် ရှိတော့သည်။ ယင်းသည်ပင်လျှင် စားစရာရှိသည်များ အားလုံးကို သူ တယောက်တည်း စားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အစောကြီးကတည်းကပင် တဖက်ခန်းမှာ သိပ်ထားခဲ့သည်။ သူတို့ကလေးတွေ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ ညစာ မစားကြရသေးသည်ကို မေ့လျော့သွားကြပေလိမ့်မည်။ သူ့မိန်းမကလည်း အစားအစာများကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့မထိဘဲ တနေရာတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ကာ သူ့ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ့မိန်းမက အလုပ်သမား လူတန်းစားမှဖြစ်ပြီး ပိန်ပိန်ပါးပါး နွမ်းနွမ်းလျလျ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တချိန်တုန်းက ရှိခဲ့သော အလှအပများက သူ့မျက်နှာတွင် တင်ကျန်နေဆဲ။ သူက မုန့်ရည်လုပ်ရန် ဂျုံမှုန့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ ချေးယူပြီး ပေါင်မုန့်ကိုတော့ နောက်ဆုံးကျန်ရှိသော ကြေးပြားနှစ်ပြားဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ခနော်ခနဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူ ထိုင်လိုက်သည်။ လုပ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း ဆေးတံကို ပါးစပ်တွင် ခဲလိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီဘေးအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ဆေးတံသောက်ဆေး တမှုန်မျှ မရှိသည်ကို တွေ့ရသောအခါတွင် သူဘာလုပ်နေသည်ကို သတိပြုမိတော့သည်။ မိမိ၏မေ့လျော့မှုကို မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး ဆေးတံကို ပြန်ထားလိုက်သည်။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုများက နှေးကွေးလှသည်၊ လေးလံလှသည်ဟု ဆိုရမည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှ ရောမကြွက်သား အစိုင်အခဲကြီးများ၏ အလေးဒဏ် အပိခံနေရသည့် အလား ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက မာကျော တောင့်တင်းသည်။ သူ့ကို ကြည့်မြင်ရသည်က ထုံပေပေဖြစ်သည်။ သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာမရှိ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်ကြမ်းကြီးများက ဟောင်းနွမ်းပြီး လျော့ရိလျော့ရဲကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ဖိနပ်အပေါ်ထည်က ဟောင်းလွန်းနေပြီ။ ဖိနပ်အောက်ခံ ထပ်တပ်မည်ကို မခံနိုင်တော့သလောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရှပ်အင်္ကျီက အပေါစား နှစ်ရှိလင်တန် ပိတ်အင်္ကျီဖြစ်ပြီး ကော်လံက ဖွာလန်ကြဲနေသည်။ နောက်ပြီး ချွတ်၍ မရနိုင်တော့သော အစွန်းအပြောက်များနှင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့မျက်နှာက သူ ဘာဆိုသည်ကို အမှားအယွင်းမရှိ ဖော်ပြနေသည်။ ကြေးစား လက်ဝှေ့သမားတဦး၏ မျက်နှာပင်ဖြစ်သည်။ ကြိုးဝိုင်းထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်နေသော သတ္တဝါတဦး၏ အမှတ်အသားများအားလုံးကို ဖော်ပြနေသည်။ မျက်နှာထား မှုန်သည်။ မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်များ ပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းစုံက ပုံပန်းသဏ္ဍာန် မရှိ။ သူ၏ပါးစပ်က အပိုအလို မရှိ။ မျက်နှာပေါ်တွင်ထင်နေသော အစင်းကြောင်း တခုမျှသာ။ မေးရိုးကတော့ မာန်ရှိသည်။ ကြမ်းတမ်းသည်။ ကြီးမားသည်။ မျက်လုံးများက လှုပ်ရှားမှု နှေးသည်။ မျက်ခွံ ထူထဲသည်။ ကြမ်းတမ်းပြီး ကျုံ့ထားသော မျက်ခုံးများအောက်တွင် သူ့မျက်လုံးများက အမူအရာ ကင်းမဲ့သလောက် ဖြစ်နေသည်။ တိရစ္ဆာန်ကြီးတကောင်မျှသာဖြစ်သော သူ့ကိုယ်တွင် သူ့မျက်လုံးများက တိရစ္ဆာန်နှင့် အတူဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သည်မျက်လုံးတွေက အိပ်ပျော်နေသည် နှင့် တူသည်။ ခြသေ့်မျက်လုံးများဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲဝင် တိရစ္ဆာန်တကောင်၏ မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ နဖူးက အပေါ်ဘက်ဆံပင်တွေဆီသို့ လန်တက်သွားသည်။ ဆံပင်ကို တိုတို ညှပ်ထားသည်။ မာကျောခက်ထန်သည့် ခေါင်းတလုံးအဖြစ် ပေါ်လွင်နေသည်။ သူ့နှာခေါင်းက နှစ်ကြိမ်ကျိုးထားပြီး မရေမတွက်နိုင်သော ထိုးချက်များကြောင့် ပုံအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ပန်းဂေါ်ဖီနှင့်တူသော နားရွက်တွေက အမြဲတမ်းလို ရောင်ကိုင်းနေပြီး နှစ်ဆလောက် တွန့်လိမ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာကို အပြီးသတ် တန်ဆာဆင်ထားသည်ကတော့ မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်များကို ပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားသဖြင့် အမွေးငုတ်တိုကလေးများ ဖြစ်နေပြီး သူ့မျက်နှာပြင် နက်ပြာရောင် စွန်းထင်နေတော့သည်။

ချုပ်ပြီးပြောရလျှင် သူ့မျက်နှာသည် လမ်းကြားကလေးတခုတွင် ဖြစ်စေ၊ လူသူပြတ်လပ်ရာတွင် ဖြစ်စေ တွေ့ရလျှင် ကြောက်စရာကောင်းသော လူတယောက်၏ မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် တွမ်ကင်းသည် ဒုစရိုက်သမားတယောက် မဟုတ်ပါ။ မည်သည့်ဒုစရိုက်မှုမျိုးကိုမှလည်း ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပါ။ လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ချိန်များမှ တပါး သူ့ဘဝတလျှောက်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခမပေးခဲ့ပါ။ မည်သည့်အခါကမျှလည်း ရန်ဖြစ်ဖူးခြင်း မရှိပါ။ သူက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူတဦးသာဖြစ်ပါသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သည့် အခါများတွင် သူ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တိုက်ခိုက်မှုများကို ပြုလုပ်ပါသည်။ ကြိုးဝိုင်း အပြင်ဘက်တွင်ဆိုလျှင် သူသည် ဖြည်းဖြည်းလေးလေးနှင့် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူတဦး ဖြစ်သည်။ ငွေရေးကြေးရေး ကောင်းမွန်သော သူ၏ ငယ်စဉ်ဘဝကဆိုလျှင် သူသည် စေတနာ ဗရပွနှင့် ပေးကမ်းရက်ရောတတ်သူတဦး ဖြစ်သည်။ သူက အာဃာတ မထားတတ်။ ရန်သူဟူ၍ လည်း နည်းပါးလှသည်။ သူက ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ နာအောင် ထိုးသည်။ ကျိုးအောင် ထိုးသည်။ အသေအကြေ

ထိုးသည်။ သို့သော် ထိုသို့ပြုလုပ်ရာတွင် မလိုမုန်းတီးစိတ် မပါရှိ။ အလုပ်သဘော သက်သက်မျှသာ။ လူနှစ်ယောက် တယောက်ကို တယောက် အလဲအကွဲ ထိုးကြသည်ကို ပရိသတ်ကြီးက ငွေပေးပြီး သဘင်ပွဲတခု ကြည့်ကြသည်။ နိုင်သူက ဆုကြေးငွေ အများစုကို ရရှိသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်က ဝေါလူမော်လူဂေါ်ဂါနှင့် သူ ထိုးသတ်ကြသောအခါ ဂေါ်ဂါ၏ မေးရိုးသည် နယူးကာဆယ်ပွဲတွင် ကျိုးခဲ့ပြီး ကုသခဲ့ရသည်မှာ လေးလမျှသာ ရှိသေးကြောင်း တွမ်ကင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ ယင်းကြောင့် သူက ယင်းမေးရိုးကိုသာ မဲပြီး ထိုးခဲ့ပြီး ကိုးချီတွင် နောက်တကြိမ် ပြန်ချိုးပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယင်းသို့ပြုလုပ်သည်မှာ ဂေါ်ဂါ့အပေါ်မှာ မကောင်းသောစိတ်ရှိ၍ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဤနည်းလမ်းကသာ ဂေါ်ဂါကို အလဲထိုးနိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ဆုကြေးငွေအများစုကို သူ ရရှိနိုင်ရန် သေချာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သည်အတွက် ဂေါ်ဂါကလည်း သူ့အပေါ် အာဃာတ မထားခဲ့ပါ။ ဤကိစ္စက ကစားပွဲတပွဲဖြစ်ပြီး ကစားပွဲအကြောင်း နှစ်ယောက်စလုံး သဘောပေါက်ကာ ကစားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တွမ်ကင်းသည် စကားပြောလေ့ရှိသူတဦး မဟုတ်။ သူက ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် မှုန်တေတေ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေပြီး သူ့လက်များကို ငေးစိုက်ကာကြည့်နေသည်။ လက်ဖမိုးပေါ်က သွေးကြောများက ကြီးပြီး ထောင်နေကြသည်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသော လက်ခေါက်များက သူတို့ အသုံးတော်ခံခဲ့ရသော ဘဝကို သက်သေပြနေကြသည်။ လူတယောက်၏ ဘဝသည် သွေးကြောများ၏ ဘဝဖြစ်သည်ဟုတော့ သူ မကြားဖူးပါ။ သို့သော် ဤသွေးကြောကြီးများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ သွေးဖိအား အထွတ်အထိပ် ရောက်လာချိန်တွင် သူ၏နှလုံးမှ သွေးအများအပြားကို ဤသွေးကြောများ အတွင်းသို့ ညှစ်သွင်းပေးခဲ့သည်။ ယခုတော့ သည်အလုပ်ကို သူတို့ မလုပ်ကြတော့။ သူက သွေးများ ညှစ်ထုတ်လိုက်သည်။ သူ၏ခံနိုင်ရည်က မတတ်စွမ်းနိုင်တော့။ ခဏကလေးနှင့် သူ မောလာသည်။

သူက လေအဟုန်ကဲ့သို့ မြန်ဆန်လှသော အချီနှစ်ဆယ်ကို တချီမှ တချီ အင်နှင့် အားနှင့် ထိုးလိုက်ကြိတ်လိုက် သတ်လိုက်ပုတ်လိုက်။ ကိုယ်က ကြိုးတန်းပေါ် ရောက်သွားလိုက်၊ ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်ကို ကြိုးတန်းပေါ် ပို့လိုက်၊ နောက်ပိတ်ဆုံးဖြစ်သည့် အချီနှစ်ဆယ်တွင် တရုံလုံး ဆူကြညံကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြချိန်တွင် တက်လိုက် ထိုးလိုက်၊ ရှောင်လိုက်တိမ်းလိုက်၊ ကိုယ်က လက်သီးမိုးတွေ တအားရွာလိုက်၊ တဖက်က လက်သီးမိုးတွေ ရွာချသည်ကို ခံလိုက်နှင့် ဤတချိန်လုံးတွင် လုံလောက်သည့် သွေးကြောကြီးတွေ ဖြစ်လာအောင်

နှလုံးက သစ္စာရှိရှိနှင့် သွေးတွေ ညှစ်ထုတ်ပေးသည့်အဖြစ်မျိုး သူ မစွမ်းနိုင်တော့ပါ။ ထောင်လာသော သွေးကြောများ သည် အမြဲတမ်းလိုပဲ ပြန်ပြီး ကျုံ့ဆင်းသွားတတ်သည်။ သို့သော် လုံးလုံးကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ ဘယ်တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပထမတွင် မသိသာလှသော်လည်း အမြဲတမ်းဆိုသလိုပင် နဂိုမူလထက်တော့ မသိမသာ ကြီးနေတတ်ပါသည်။ သူက သွေးကြောများနှင့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် များ ရထားသော လက်ခေါက်များကိုကြည့်ရင်း ဘင်နီဂျုံး ခေါ် ဝက်ရှုတဲရားနှင့် ထိုးစဉ်က ဘင်နီဂျုံး၏ ခေါင်းကို ဤလက်ခေါက်က ပျိုမျစ်သော ခွန်အားဖြင့် ပထမအကြိမ် ရိုက်ချခဲ့ပုံကို အမှတ်ရလာမိသည်။

ဆာလောင်သည့်အဖြစ်က သူ့ကို ပြန်လည်ဖိစီးလာသည်။

“အားပါး… အသားကလေးတတုံးလောက်မှ ငါ မစားရတော့ဘူးလား”

သူ ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်သည်။ လက်သီးကြီးများကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ပြီး ချိုးနှိမ်ထားသော ကျိန်ဆဲမှုတခုကို အန်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဘတ်ဆီကိုရော ဆော်လေးဆီကိုရော ကျွန်မ သွားပါတယ်”

သူ့မိန်းမက တောင်းပန်ခြင်းတဝက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့က မပေးဘူးလား”

သူ မေးလိုက်သည်။

“ခြူးတပြားတောင် မပေးဘူး။ ဘက်ပြောပုံက..”

သူ့မိန်းမက စကားစ ပြတ်သွားသည်။

“ပြောစမ်း၊ သူက ဘာပြောလဲ”

“ဆန်ဒယ်က ရှင့်ကို ကနေ့ည ရှင်းလိမ့်မယ်လို့ သူ တွက်နေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ရှင့်ဘက်က အလေးက အားမရစရာ အများကြီးဖြစ်နေတယ်"

တွမ်ကင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူငယ်စဉ်တုန်းက သူ၏ ခွေးဘီလူးကြီးကို အမဲသားများ အဆက်မပြတ် ကျွေးခဲ့သည်ကို သတိရနေသည်။ အဲဒီတုန်းက ဘတ်က သူ့ကို အမဲသားတွေ တပုံတပင်ကြီး အကြွေး ပေးနိုင်သည်။ သို့သော် ခေတ်တွေက ပြောင်းကုန်ပြီ။ တွမ်ကင်းက အသက်ကြီးလာပြီ။ အဘိုးကြီး ဖြစ်လာပြီ။ ဒုတိယတန်း ဝိုင်းတွေမှာသာ ထိုးနိုင်တော့သည်။ ကုန်သည်တွေ ဆီက ကြွေးယူစရာ မမျှော်လင့်နိုင်တော့။

သူက မနက်အိပ်ရာထကတည်းက အမဲသားတတုံးလောက် စားချင်နေသည်။ သူ၏ ချဉ်ခြင်းတပ်မက်မှုက လျော့ပါးမသွား။ ဤပွဲအတွက် သူ့မှာ လုံလောက်သော လေ့ကျင့်မှု မရှိ။ သည်နှစ်က ဩစတြေးလျမှာ မိုးခေါင်သောနှစ်ဖြစ်သည်။ အခြေအနေက ကျပ်တည်းသည်။ ယာယီအလုပ်တခုပင် ရနိုင်ဖို့မလွယ်။ သူ့မှာ လေ့ကျင့်ဖက်မရှိပါ။ သူစားရသည့် အစားအသောက် များက အကောင်းစားများ မဟုတ်သလို သင့်လျော် လုံလောက်ခြင်းလည်း မရှိပါ။ အလုပ်ကြမ်း တခု ရရှိလျှင် လေး ငါးရက်မျိုး သူလုပ်ရသည်။ သူ့ခြေထောက်များ အနေအထား ကျစေရန် နံနက်စောစော ပန်းခြံကိုပတ်ပြီး ပြေးသည်။ သို့သော် လေ့ကျင့်ဖက် မရှိခြင်းနှင့် မိန်းမတယောက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကိုကျွေးရန် တာဝန်ရှိသည့်အဖြစ်က ဆိုးလှသည်။ ဆန်ဒယ်နှင့် သူ ထိုးသတ်ရမည်ဆိုသောအခါ ကုန်သည်တွေထံမှ ကြွေးကလည်း အနည်းငယ်သာ ပိုယူ၍ ရသည်။ ဂေယက်တီကလပ် အတွင်းရေးမှူးက သူ့ကို ငွေသုံးပေါင် စရန်ပေးသည်။ ရှုံးသည့်လူ ရမည့် ဆုကြေးငွေဖြစ်သည်။ သည့်ထက်ကျော်၍ကား သူ မပေးတော့ချေ။ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများထံမှ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ငွေရှီလင် အနည်းငယ် ချေးငှား၍ ရသည်။ သူတို့ထံမှ သည့်ထက်မက ရနိုင်သည်။ သို့သော် မိုးခေါင်သည့်နှစ် ဖြစ်နေသည်က တကြောင်း၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အနိုင်နိုင် ဝမ်းကျောင်းနေကြရ၍ တကြောင်းကြောင့် မရရှိခြင်းဖြစ်သည်။ မကောင်းပါ။ အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်၍ အကျိုးမရှိပါ။ သူ၏ လေ့ကျင့်မှုက ပြည့်စုံလုံလောက်ခြင်း မရှိပါ။ သူက အစားကောင်းကောင်း စားနိုင်ဖို့ လိုသည်။ သောကတွေ ကင်းဝေးဖို့ လိုသည်။ ထို့အပြင် လူတယောက်သည် အသက်လေးဆယ် ရောက်လာသောအခါ လိုအပ်သော အခြေအနေကို ရရှိရန် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ကထက် ပိုခက်ခဲပါသည်။

“လစ်ဇီ၊ ဘယ်အချိန်ရှိပလဲ”

သူ မေးလိုက်သည်။

သူ့မိန်းမက အချိန်စုံစမ်းရန် ဥပစာခန်းမကြီးကို ဖြတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ပြန်လာပြီး

“ရှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်”

“မကြာခင်မှာ ပထမပွဲ စထိုးလိမ့်မယ်။ အစမ်းပွဲပဲ။ ပြီးရင် ဒီးလားဝဲလ်နဲ့ ဂရစ်ဒလေတို့ရဲ့ လေးချီအလုပွဲ။ ပြီးရင် စတားလိုက်နဲ့ သဘော်သားတယောက်တို့ရဲ့ ဆယ်ချီပွဲရှိတယ်။ တနာရီ ကျော်ကျော်နဲ့တော့ ငါ့အလှည့် မရောက်သေးဘူး”

သူ ပြောလိုက်သည်။

နောက်ထပ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော အချိန် ဆယ်မိနစ်လောက် ရှိတော့မှ သူ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“အဖြစ်မှန်ကတော့ ငါ့မှာ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ လေ့ကျင့်မှု မရှိတာပဲ လစ်ဇီ”

ဦးထုပ်ကို ယူလိုက်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ သူ့မိန်းမကို နမ်းရန် မကြိုးစားပါ။ သူ အပြင်ကိုသွားသည့်အခါ နမ်းလေ့ မရှိပါ။ သို့သော် သည်ညမှာတော့ သူ့မိန်းမက သူ့ကို နမ်းပါသည်။ ဇနီးသည်က တွမ်ကင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး သူ၏မျက်နှာဆီသို့ ကုန်းနမ်းစေပါ သည်။ အကောင်အထည် ကြီးမားလှသော ယောကျ်ားကြီးတယောက်နှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ ဇနီးသည်က သေးငယ်လှပါသည်။

“ကံကောင်းပါစေ တွမ်၊ ရှင် သူ့ကို နိုင်မှာပါ”

“အေး… ငါ သူ့ကို နိုင်မှာပါ”

သူက စကားထပ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါ သူ့ကို နိုင်ရမယ်”

ဇနီးသည်က သူ့ကို ပိုပြီး တင်းကျပ်စွာ ဖိကပ်လိုက်သောအခါ သူက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲရှိဟန် အားထုတ်ရင်း ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ဇနီးသည်၏ ပခုံးများပေါ်မှကျော်ပြီး ပရိဘောဂများ ကင်းမဲ့နေသောအခန်းကို သူ ဝေ့ဝိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ဤသည်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှဖြစ်သည်။ အိမ်လခပေးရန် ရက်လွန်သောအခန်း။ ပြီးတော့ ဇနီးသည်နှင့် ကလေးများ။ သူက ဤနေရာမှ ထွက်ခွာကာ အစ်မနှင့် ကောင်ငယ်ကလေးများအတွက် စားစရာကို ညကာလဝယ် သွားရောက်ရှာဖွေရသည်ဖြစ်သည်။ ခေတ်သစ် အလုပ်သမား တယောက်လို စက်ရုံတခုတွင် သွားရောက် ရှာဖွေရသည်မဟုတ်။ ရှေးပဝေသဏီ ခေတ်ဟောင်းက တိရစ္ဆာန်တကောင်၏ ပုံစံအတိုင်း သွားရောက် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ရမည် ဖြစ်သည်။

“ငါ သူ့ကို နိုင်ရမယ်”

သူ ထပ်မံရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ သို့သော် ဤတကြိမ်တွင်မူ စိတ်လွတ် အားလျော့သည့် အရိပ်အငွေ့ သက်ဝင်နေသည်။ “နိုင်လို့ရှိရင် ပေါင်သုံးဆယ် ရမယ်။ ဒါဆိုရင် ပေးစရာရှိတဲ့ ကြွေးတွေအားလုံး ပေးနိုင်မယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ ပိုက်ဆံတွေလည်း အလုံးအခဲလိုက် ကျန်ရစ်ခဲ့ဦးမယ်။ တကယ်လို့ ရှုံးခဲ့ရင်တော့ ငါ ဘာမှ မရတော့ဘူး။ အိမ်ပြန်ဖို့ ဓာတ်ရထားတောင် မရှိတော့ဘူး။ အရှုံးသမား

ရစရာရှိတာ အားလုံးကို အတွင်းရေးမှူးက ပေးပြီးပြီ။

“ကျွန်မ စောင့်နေမယ်”

ဇနီးသည်က နောက်ဘက်မှ လှမ်းအော်ပြောသည်။

ဂေယက်တီကလပ်ကို ရောက်အောင် နှစ်မိုင်တင်းတင်း လျှောက်ရမည်။ သူက လမ်းလျှောက် နေရင်း လက်ထဲမှာ ငွေတွေ တောင့်နေသောနေ့ရက်များကို အမှတ်ရမိသည်။ သူက တချိန်တုန်းက နယူးဆောက်ဝေးပြည်နယ် ဟဲဗီးဝိတ်ချန်ပီယံလေ။ အဲဒီတုန်းက သူက ပြိုင်ပွဲကို အငှားကားနှင့် သွားသည်။ သည်နေရာမှာ ငွေဖောသည့် ထောက်ခံအားပေးသူတဦးက သူနှင့်အတူ လိုက်စီးပြီး ကားခကို ရှင်းသည်။ တော်မီဘန်းနှင့် အမေရိကန်နဲ ဂျက်ဂွန်ဆင်တို့ ဆိုလျှင် ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကားတွေနှင့် လာကြပေလိမ့်မည်။ သည်အချိန်မှာ သူက လမ်းလျှောက်နေရသည်။

နှစ်မိုင်လုံးလုံး လမ်းလျှောက်ရသည့်အဖြစ်က လက်ဗွေ့ထိုးသတ်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးသော ပဏာမ နိဒါန်းမဟုတ်သည်ကို လူတိုင်းသိပါသည်။ သူက အသက် ကြီးပြီ။ သည်လောကကြီးက အသက်ကြီးသူတွေကို ကောင်းစွာ မကြိုဆိုပါ။ သူ့အဖို့ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရုံမှတပါး အခြားမရှိပါ။ သည်နေရာမှာတောင် ကျိုးနေသော နှာခေါင်းနှင့် ရောင်ကိုင်းနေသော နားရွက်တို့က သူ့ကို အထောက်အပံ့ မပြုကြပါ။ သူသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်တခုခုကို တတ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။ ယင်းက ရေရှည်အတွက် ကောင်းမွန်သည်။ သို့သော် သူ့ကို မည်သူကမျှ ယင်းသို့ အကြံမပေးခဲ့ကြပါ။ သို့သော် သူတို့က အကြံပေးခဲ့လျှင်လည်း သူ လက်ခံမည် မဟုတ်ကြောင်း သူ့ဘာသူ သိပါသည်။ သူ့အလုပ်က အလွယ်ကြီးလွယ်သည်။ ငွေရွှင်သည်။ အောင်ပန်း ဆင်သော ပြိုင်ပွဲများ၊ ပွဲစဉ်များအကြား ကောင်းကောင်း နားမည်။ ကောင်းကောင်း စားမည်။ ချီးမွမ်းသူများက တသီတတန်းကြီး။ ကျောကို ပုတ်ကြသည်။ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူနှင့် ငါးမိနစ်လောက် စကားပြောရဖို့ အရက်တခွက် ကိုင်ရလျှင် ဝမ်းသာနေကြသူများ၊ ဘဝင်လှုံသော အော်ဟစ်အားပေးသံများ၊ လေအဟုန်ပွဲသိမ်း ဒိုင်လူကြီး၏ ‘ကင်း နိုင်တယ်’ ဟူသော ကြေညာသံ။ နောက်တနေ့ သတင်းစာများတွင် ပါလာသော သူ့နာမည်။

ဒါတွေက သူ့ခေတ်များဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအခါ သူ သဘောပေါက်လာသည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားပြီး သဘောပေါက်လာသည်။ သူ ရှင်းခဲ့သူများက အသက်ကြီးသူများ၊ လူဟောင်းများဖြစ်ကြသည်။ သူက ပျိုမျစ်နေသည်။ တက်နေသည်။ သူတို့က အိုမင်းသည်။ ကျနေသည်။ သူ့အောင်ပွဲများ လွယ်ကူလှသည်က မဆန်းပါ။ အံ့သြစရာ မဟုတ်ပါ။ သူတို့က ပွဲစဉ်ပေါင်းများစွာ ထိုးသတ်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်၍ အရိုးတွေ

နွမ်းနေပြီ။ လက်ခေါက်တွေ ကျေနေပြီ။ သွေးကြောတွေ ရောင်နေပြီ။ ရတ်ရှ်ကတ်တာဘေးမှာ ထိုးကြစဉ်တုန်းက လူဟောင်းကြီး စတိုရှာဘီလ်ကို ၁၈ ချီတွင် သူ အလဲထိုးခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် အဝတ်လဲခန်းထဲတွင် စတိုရှာဘီလ် ကလေးတယောက်လို ငိုကြွေးခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း သူ အမှတ်ရလာသည်။ စတိုရှာဘီလ်သည် အိမ်လခပေးရန် ရက်လွန်နေဟန်တူသည်။ သူ့အိမ်မှာ ဇနီးတယောက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက် ရှိနေဟန်တူသည်။ နောက်ပြီး ဘီလ်သည် ထိုနေ့က အမဲသားတတုံးလောက် စားချင်နေဟန်တူသည်။ ဘီလ်သည် လက်ဝှေ့ပွဲကို ထိုးသတ်ခဲ့ပြီး ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိသော ပြစ်ဒဏ်ကို ခံသွားရသည်။

ယခုတော့ သူ သဘောပေါက်ပါပြီ။ သည်လောကထဲတွင် သူကိုယ်တိုင် ကျင်လည်ခဲ့ပြီးနောက် နားလည်ရပါပြီ။ ထိုညက လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်က ငယ်ရွယ်သော တွမ်ကင်းထက် စတိုရှာဘီလ်သည် ဆုကြေးငွေများများ ရရှိရေးအတွက် ထိုးခဲ့သည်။ တွမ်ကင်းက အောင်မြင် ကျော်ကြားမှုနှင့် အရလွယ်သောငွေအတွက် ထိုးသတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပွဲပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အဝတ်လဲခန်းထဲ၌ စတိုရှာဘီလ် ကလေးတယောက်လို ငိုကြွေးခဲ့သည်မှာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။

အစကပြောရမည်ဆိုလျှင် လူတယောက်တွင် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း အများအပြား ရှိရာ၌ အကန့်အသတ်နှင့်သာ ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ သံမဏိဥပဒေပင်ဖြစ်သည်။ လူတယောက်တွင် သူ့၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း တရာရှိသည်။ သို့သော် အခြားတယောက်တွင် နှစ်ဆယ်သာ ရှိမည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် တည်ဆောက်ထားပုံနှင့် နဂိုဇာတိအရည်အသွေးပေါ်တွင် မူတည်ပြီး အရေအတွက်တခုပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ယင်းအရေအတွက်ကို အသုံးချပြီးလျှင် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ လူတယောက်သည် အခြားလူများထက် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း ပိုရှိသည် မှန်သော်လည်း သူ့မှာ ရှိထားသည်ထက်ပို၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့လျှင် အပြင်းအထန် အားထုတ် ကြိုးပမ်းရသော တိုက်ခိုက်မှုမျိုးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နှလုံးနှင့် အဆုတ်များ ပေါက်ကွဲစေတတ် သော အလုပ်မျိုး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သွေးကြောများ ကျဉ်းကျယ်နိုင်မှု ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ငယ်ရွယ်သူတဦးတွင် ပျော့ပျောင်းနိုင်စွမ်းရှိသော ကြွက်သားများ မာထုံသွားသည်။ ယင်းအတွက် နာ့ဗ်ကြောများနှင့် ခံနိုင်ရည် သက်လုံ ဆုံးပါးသွားသည်။ ပိုမိုအားထုတ်မှုကြောင့် ဦးနှောက်နှင့် အရိုးမှာ နွမ်းလျသွားသည်။ ဟုတ်သည်။ သူ့တွင်ရှိသမျှ အားလုံးကို သုံးလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ၏ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်ဟောင်း လုံးဝမကျန်ရှိတော့။ သူက နောက်ဆုံးကျန်ရှိသော အဟောင်း တဦးသာ ဖြစ်တော့သည်။ သူတို့အားလုံး ကိစ္စတုံးသွားကြပြီကို သူတွေ့ရသည်။ သူက တချို့ကို ကိစ္စတုံးနေဆဲဖြစ်သည်။

သူတို့က သူတို့လူဟောင်းကြီးများနှင့် တယောက်ပြီးတယောက် ရင်ဆိုင်ပေးခဲ့သည်။ သူက သူတို့ကို တယောက်ပြီးတယောက် ရှင်းပစ်ခဲ့သည်။ စတိုရှာဘီလ်လို လူဟောင်းကြီးတယောက် အဝတ်လဲခန်းတွင် ငိုကြွေးသည်မျိုးကို တွေ့ရသောအခါ သူ ရယ်မောခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူက လူဟောင်းကြီးတယောက် ဖြစ်နေပေပြီ။ သူတို့က သူ့ကို လူငယ်လူသစ်များနှင့် တွေ့ပေးနေကြ သည်။ သည်မှာပင် ဆန်ဒယ်ဆိုသည့် သတ္တဝါနှင့် ဆိုင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူက နယူးဇီလန်မှ လာသည်။ အောင်ပွဲမှတ်တမ်းတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သြစတြေးလျမှာမူ မည်သူမျှ သူ့အကြောင်း မသိကြ။ ယင်းကြောင့်ပင် သင်းကို လူဟောင်းကြီး တွမ်ကင်းနှင့် ပြိုင်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်ပွဲမှာ ဆန်ဒယ် လက်စွမ်းပြခဲ့သည်။ သူ့ကို ပိုပြီးတော်သော လူတယောက်နှင့် တွေ့ပေးမည်။ နိုင်ခဲ့လျှင် ပိုက်ဆံများများ ပိုရမည်။ ယင်းအတွက် သင်သည် အသည်းအသန် တိုက်ခိုက်ရမည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေသည်။ သင်နိုင်ခဲ့လျှင် အလုံးစုံကို ရရှိပေလိမ့်မည်။ အသပြာ၊ ကျော်ဇောကိတ္တိ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း၊ သည်မှာ တွမ်ကင်းက ထင်ရှားခြင်း ဓနဥစ္စာ လမ်းမကြီးတွင် ပိတ်ဆို့နေသော ခုတ်ထစ်စရာ တုံးအိုကြီးသာ ဖြစ်တော့သည်။ သူ့အဖို့ အိမ်ရှင်နှင့် ဈေးကို သွား၍ပေးရန် ပေါင် သုံးဆယ်မှတပါး အခြား ဘာမှ ရစရာမရှိ။

ယင်းကဲ့သို့ တွမ်ကင်း စဉ်းစားမိသောအခါ သူ၏ ထုံမှိုင်းသော မြင်ကွင်းတွင် ငယ်ရွယ် ပျိုမျစ်ခြင်း၏ ပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်လာသည်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်းရှိသော ပျိုမျစ်မှု၊ မြူးထူး တက်ကြွမှုနှင့် မချေမှုန်းနိုင်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားပျော့ပျောင်းသော ကြွက်သားနှင့် ဘော်ငွေရောင် အဆင်း၊ မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း မရှိသော နှလုံးနှင့် အဆုတ်၊ အားထုတ်မှု အဆုံးသတ်ချိန်တွင် ရယ်မောခြင်း။ အမှန်ပင် ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်ခြင်းသည် နတ်ဆိုးပင်။ ယင်းသည် သက်မောင်းကြီး များကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ စောင့်ရှောက်ခြင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ငယ်ရွယ်ခြင်းသည် ငယ်ရွယ်ခြင်းကို ကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးပစ်တော့သည်။ ယင်းသည် သွေးကြောများကို ကျယ်စေပြီး လက်ခေါက်များ ကို ပျက်စီးစေသည်။ တဖန် ငယ်ရွယ်ခြင်းက ဖျက်ဆီးပြန်သည်။ နုပျိုခြင်းသည် အစဉ်အမြဲ နုပျိုနေပါသည်။ အသက်သည်သာလျှင် အိုမင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကက်ဆယ်ရေးလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ တွမ်ကင်း ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးလိုက်သည်။ သုံးလမ်းလောက် လျှောက်မိသောအခါ ဂေယက်တီကလပ်သို့ ရောက်သည်။ တံခါးပေါက် အနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသော လမ်းသရဲလူငယ်တစုက သူ့ကို လေးစားစွာ လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။

“အဲဒါ သူပဲပေါ့..၊ အဲဒါ တွမ်ကင်းပေါ့”

တယောက် ပြောလိုက်သံကို သူကြားရသည်။

ရုံထဲသို့ရောက်ရှိပြီး သူ၏အဝတ်လဲခန်း ရှိရာသို့ အသွားတွင် အတွင်းရေးမှူးနှင့် တွေ့သည်။ မျက်လုံးများ စူးရှပြီး ပါးနပ်သော မျက်နှာရှိသည့် လူရွယ်တဦး ဖြစ်သည်။ သူက တွမ်ကင်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး

“အခြေအနေ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား တွမ်”

“ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိပါ့ဗျာ”

ကင်း ဖြေလိုက်သည်။ သို့သော် လိမ်ပြောလိုက်ကြောင်း သူ့ဘာသာသူ သိပါသည်။ တကယ်လို့သာ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ တပေါင်လောက်သာ ရှိခဲ့လျှင် ထိုနေရာမှာပင် အမဲသားကောင်းကောင်း တတုံးလောက် ဝယ်စားလိုက်မည်ဖြစ်သည်။

အဝတ်လဲခန်းထဲမှ သူ ထွက်လာပြီး လက်ထောက်များ နောက်မှလိုက်ပါလျက် ခန်းမကြီး အလယ်ရှိ ကြိုးဝိုင်းဆီသို့ မင်းလမ်းအတိုင်း သူ လျှောက်သွားသောအခါ စောင့်ဆိုင်းနေသော ပရိသတ်ကြီးက တခဲနက် နှုတ်ဆက်ကြ၊ လက်ခုပ်သြဘာပေးကြသည်။ သူက ဝဲယာကို လှည့်ကြည့်ရင်း တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ သို့သော် အနည်းငယ်မျှသော မျက်နှာများကိုသာ သူ သိသည်။ အများစုက သူ အောင်ပန်းများ ဆင်ခဲ့ပြီး နောက်မှ မွေးဖွားသော လူငယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူက စင်ပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်လိုက်ပြီးနောက် ကြိုးတန်းများအတွင်းမှ ငုံ့ဝင်ကာ သူ့အတွက် သတ်မှတ်ထားသော ကြိုးဝိုင်းထောင့်ရှိ ခေါက်ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ဒိုင်လူကြီး ဂျက်ဘောလ် သူရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဘောလ်သည် ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့သော လက်ဝှေ့သမားတဦးဖြစ်ပြီး ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ ထိုးသတ်သူတဦးအဖြစ် မဝင်ရောက်သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ချေပြီ။ ဘောလ်ကို ဒိုင်လူကြီးတဦး အဖြစ် ရရှိသဖြင့် ကင်း ဝမ်းသာနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူဟောင်းတွေဖြစ်ကြသည်။ ဆန်ဒယ်နှင့် ထိုးသတ်ရာတွင် သူ့ဘက်က စည်းနည်းနည်း ကျော်သွားလျှင် ဘော်လ်က ခွင့်ပြုပေလိမ့်မည်။

လက်ဝှေ့အကျော်အမော် ဖြစ်လိုသော လူငယ်များသည် ကြိုးဝိုင်းစင်မြင့်ပေါ်သို့ တယောက်ပြီး တယောက် တက်လာကြသည်။ ဒိုင်လူကြီးက ၎င်းတို့ကို ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထို့နောက် ၎င်းတို့၏စိန်ခေါ်မှုများကို ကြေညာပေးသည်။

“နော့သ်ဆစ်ဒနီက လူငယ်ကလေး ပရွန်တို၊ နိုင်တဲ့လူကို ဘေးလောင်းကြေး ပေါင် ငါးဆယ် စိန်ခေါ်တယ်”

ပရိသတ် ဩဘာပေးသည်။ တဖန် ဆန်ဒယ်ကိုယ်တိုင် ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ ခုန်ဝင်လာပြီး သူ၏ထောင့်တွင် ထိုင်သောအခါ ဩဘာပေးကြပြန်သည်။ တွမ်ကင်းက ကြိုးဝိုင်းကို ဖြတ်ပြီး သူ့အား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ အကြောင်းမူ သူတို့သည် မိနစ် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် အသနား အကြင်နာကင်းမဲ့သော သတ်ပုတ်ပွဲတခုကို ဆင်နွှဲကြရတော့မည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် မိမိမှာရှိသည့်အားကို အကုန်သုံးပြီး အခြားတယောက်ကို မေ့မြောသွားသည် အထိ အလဲထိုးရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် တွမ်ကင်းက အနည်းငယ်သာ မြင်တွေ့ရသည်။ အကြောင်းမှာ ဆန်ဒယ်သည် သူ့လိုပင် ကြိုးဝိုင်းဝတ်စုံဖြစ်သော အားကစားဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဆွယ်တာအင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာက ထင်ထင်ရှားရှား ကြီးပင် ခံ့ညားချောမောသည်။ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်များ တွန့်လိပ်နေသည်။ တောင့်တင်းသော လည်ပင်းက ၎င်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ခံ့ညားမှုကို ညွှန်ပြနေသည်။

လူငယ်ကလေး ပရွန်တိုသည် ကြိုးဝိုင်းထောင့်တခုမှသည် အခြားတခုသို့ သွားကာ ယှဉ်ပြိုင် ထိုးသတ်ကြမည့် လက်ဝှေ့ကျော်များနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးဝိုင်းထဲမှ ခုန်ဆင်းသွားသည်။ စိန်ခေါ်မှုများ ဆက်လက်ပြုလုပ်ကြသည်။ ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာသော လူငယ်များသည် မထင်မရှား မကျော်ကြားကြသေးသော်လည်း ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း မရှိသည့် အသွင်ဖြင့် စိန်ခေါ်ကြသည်။ သူတို့၏ ခွန်အား၊ သူတို့၏ စွမ်းရည်တို့ဖြင့် နိုင်သည့်လူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် ကြော်ငြာမောင်းခတ်ကြသည်။ သူ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့စဉ် လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်ကဆိုလျှင် တွမ်ကင်းသည် ဤကဲ့သို့သော ပဏာမအဖွင့်များကို သဘောကျမိ သည်။ ပျင်းရိငြီးငွေ့မိသည်လည်း ရှိသည်။ ယခုမူ သူသည် အထူးပင် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်။ လူငယ်များ၏ မြင်ကွင်းကို သူ၏စိတ်အာရုံမှ မောင်းမထုတ်နိုင်ဘဲရှိသည်။

လက်ဝှေ့လောကတွင် အမြဲတမ်းလိုပင် ဤလိုလူငယ်များ ပေါ်ထွက်လာကြသည်။ ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ ခုန်ဝင်လာကြပြီး ၎င်းတို့၏ အာခံဖီဆန်မှုကို ဟစ်ကြွေးခဲ့ကြသည်။ အမြဲတမ်းလိုပင် လူဟောင်းများသည် သူတို့ရှေ့မှောက်တွင် လဲကျခဲ့ကြရသည်။ ၎င်းတို့သည် လူဟောင်းများ၏ ကိုယ်ခန္ဓာများကို နင်းပြီး အောင်မြင်မှုဆီသို့ တက်လှမ်းသွားကြသည်။ သူတို့တက်လာကြသလို နောက်ထပ်လူငယ်များလည်း တက်လာကြသည်။ အာသာမပြေနိုင်သော၊ မတားဆီးနိုင်သော လူငယ်များ၊ သူတို့သည် လူဟောင်းများကို မောင်းထုတ်ရင်း သူတို့ကိုယ်တိုင် လူဟောင်းများ ဖြစ်လာကြပြီး ထုံးစံအတိုင်း အဆင်းလမ်းသွားကြရပြန်သည်။ သူတို့နောက်မှာက ထာဝရ ဖြစ်သော လူငယ်များ၊ အသစ်မွေးဖွားလာသော ကလေးငယ်များ၊ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်စွာ ကြီးပြင်းလာကြပြီး လူကြီးများကို ဆွဲချကြသည်။ သူတို့နောက်တွင် ကလေးငယ်များ အဆုံးမရှိ

ထွက်ပေါ်လာသည်။ လူငယ်တို့တွင် စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြပြီး ထိုစိတ်ဆန္ဒသည် မည်သည့်အခါတွင်မှ သေဆုံးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သတင်းထောက်များနေရာသို့ ကင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စပို့တ်စ်မင်းမှ မော်ဂင်နှင့် ရက်ဖရီမှ ကော်ဘက်တို့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏လက်များကို ဆန့်တန်းပေးလိုက် သောအခါ သူ၏ လက်ထောက်များ ဖြစ်ကြသော ဆစ်ဒ်ဆူလီဗန်နှင့် ချာလီတိတ်တို့က သူ့ကို လက်အိတ်များ စွပ်ပေးကြသည်။ ကြိုးများကို တင်းတင်းရင်းရင်း ချည်ပေးကြသည်။ ဆန်ဒယ်၏ လက်ထောက်တယောက်က သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူက ကင်း၏ လက်ခေါက်ပေါ်မှ ထိပ်စများကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ ကင်း၏ လက်ထောက်တဦးကလည်း ဆန်ဒယ်၏ထောင့်တွင် အလားတူ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။ ဆန်ဒယ်၏ ဘောင်းဘီရှည်ကို ချွတ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘယ်လက်ကလေး ကိုင်သောအခါ ဆွယ်တာကို သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ပြီး ချွတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ လူငယ်တဦး၏ ရုပ်သဏ္ဍာန်ကို ကင်း မြင်ရသည်။ ကြွက်သားများ မို့မောက်နေသော ရင်အုံကြီးကို မြင်ရသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးသည် ရှင်သန်မှုအပြည့် ရှိနေသည်။ ပျို့မျစ်မှုများကို မသုံးစွဲရသေးသော ရှင်သန်မှုဖြစ်သည်။ ပျို့မျစ်မှုသည် နဂိုမူလအတိုင်း ရှိနေသည်။

မောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ လက်ထောက်များသည် ခွေးခြေများကို ခေါက်ယူပြီး ကြိုးဝိုင်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။ ထိုးသတ်မည့်လူနှစ်ဦးက တယောက်ကိုတယောက် ဆုံတွေ့ရန် ရှေ့သို့ တိုးသွားကြရသည်။ လူချင်းဆုံမိသောအခါ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီး တမုဟုတ်ချင်းမှာပင် ထိုးသတ်ရန် အနေအထားကို ယူလိုက်ကြသည်။ တမုဟုတ်ချင်းမှာပင် ဆန်ဒယ်သည် ထိလိုက်ရုံနှင့် လျှင်မြန်စွာ တုံ့ပြန်တတ်သော စက်ကိရိယာတခုပမာ ဝင်လာသည်။ ထွက်သွားသည်။ ပြန်ဝင်လာသည်။ ဘယ်လက်က မျက်လုံးများပေါ် ရောက်လာသည်။ ညာလက်က နံရိုးများပေါ်၊ တဖက်က မြန်မြန်ထိုးသည်ကို ရှောင်လိုက်သည်။ အကွက် သွက်သွက်နှင့် ထွက်သွားသည်။ အကွက်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ပြန်ဝင်လာသည်။ သူက မြန်လှသည်။ ပါးလှသည်။ မျက်စိကျိန်းစပ်လောက်အောင် ပြိုးပြိုးပြက်သည့် အလှကွက်များဖြစ်သည်။ တရုံလုံး အော်ဟစ်သြဘာပေးကြသည်။ သို့သော် တွမ်ကင်းအဖို့မူ ပြိုးပြက်ကျိန်းစက်ခြင်း မရှိပါ။ သူက ပွဲတွေ အများကြီး ထိုးခဲ့ဖူးပြီ။ လူငယ်တွေအများကြီးနှင့် ထိုးခဲ့ဖူးပြီ။ ထိုးချက်တွေ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူသိသည်။ အန္တရာယ်ဖြစ်စေလောက်အောင် မြန်ပြီး ကျွမ်းကျင်လှသည်။ ဆန်ဒယ်သည် စကတည်းက တရှိန်ထိုးတိုက်ရန်ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလှသည်။ ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ထားရသည်။ ဤသည်က လူငယ်တွေ၏နည်းဖြစ်သည်။ တဖက်လူကို သူ၏ ခွန်အား၊ သူ၏ စိတ်ဆန္ဒဖြင့် ဖိတိုက်သွားရန် ဖြစ်သည်။

ဆန်ဒယ်က ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ဖြစ်သည်။ ဟိုမှာ သည်မှာ နေရာတိုင်းမှာ ဖြစ်သည်။ လူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ စိတ်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် လျော့လိုက် ခုန်လိုက်နှင့် ကျွမ်းပြန်သလို တိုက်ခိုက်နေသည်။ တိုက်ကွက်အားလုံးက သူနှင့် ဥစ္စာခနကြားတွင် အခုအခံဖြစ်နေသော တွမ်ကင်းကို ချေမှုန်းရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် တွမ်ကင်းက စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ခံနေသည်။ သူ့အလုပ်ကို သူ သိသည်။ သူက လူငယ်တွေကို သိသည်။ ယခုအခါ သူက လူငယ်တယောက် မဟုတ်တော့။ တဖက်လူ အရှိန်ကျသွားသည်ကို စောင့်ရမည်ဟု သူ တွက်ထားသည်။ တဖက်လူ၏ တအားထိုးချက် သူ့ခေါင်းထိပ်သို့ ကျစေရန် တမင် တိမ်းရှောင်ပေးသည်။ ဤနည်းက မသမာသည့်နည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်တွေ့ထိုးသတ်သည့် ဥပဒေအရ သူ တရားမျှတသည်။ လူတယောက်သည် သူ၏လက်ခေါက်များကို ဂရုစိုက်ရသည်။ ပြိုင်ဘက်လူ၏ ဦးခေါင်းထိပ်ကို ထိုးခြင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ပျက်စီးစေခြင်းသာဖြစ်သည်။ နည်းနည်းကလေး နှိမ့်ပြီး ရှောင်လိုက်လျှင် တဖက်လူ၏ ထိုးချက်မှာ လွတ်သွားမည်ကို သူ သိသည်။ သို့သော် ယခင်ထိုးသတ်ခဲ့သည့်ပွဲတွေက အတွေ့အကြုံကို သူ အမှတ်ရနေသည်။ ဝက်ရှ်တဲရား၏ ခေါင်းကို ထိုးမိစဉ်က သူ၏ လက်ခေါက်ဆစ်တခု ပထမဆုံး ပျက်စီးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ပွဲတခုကို ကစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ငုံ့ရှောင်လိုက်ခြင်းက ဆန်ဒယ်၏လက်ခေါက်တခုကို ရည်ရွယ်သည်။ လောလောဆယ်တွင်တော့ ဆန်ဒယ်အဖို့ မထောင်းတာသေးချေ။ သူ ဆက်ပြီး ထိုးလိမ့်မည်။ ဂရုမမူဘဲ ပွဲစဉ်တလျှောက်လုံး ပြင်းသည်ထက် ခပ်ပြင်းပြင်း ထိုးပေလိမ့်မည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း ပွဲစဉ်များ ရလာတော့ သူ့လက်ခေါက်အတွက် ဝမ်းနည်းလာရမည်။ တွမ်ကင်း၏ ခေါင်းကို ထိုးခဲ့မိသည့်အဖြစ်ကို သတိရပေလိမ့်မည်။

ပထမအချီတခုလုံးက ဆန်ဒယ်၏ပွဲပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ အဟုန်ပြင်းသော တိုက်ကွက်များ အတွက် တရုံလုံး၏ ဩဘာပေးခြင်း ခံရသည်။ သူက တောင်ကျရေပမာ လက်သီးချက်များဖြင့် ကွမ်ကင်းကို လွှမ်းမိုးထားသည်။ တွမ်ကင်းက ဘာမျှမလုပ်ပါ။ သူက တချက်မျှ ပြန်မထိုးပါ။ ကာထားသည်။ ကွယ်ထားသည်။ ပိတ်ထားသည်။ ရှောင်ပေးသည်။ အထိုးမခံရအောင် ပူးဖက်ထားသည်။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို သူ ပရိယာယ်ဆင်သည်။ ထိုးချက်မိသွားသောအခါ ခေါင်းကို ခါသည်။ ဖြည်းလေးစွာ လှုပ်ရှားသည်။ မည်သည့်အခါမျှ ခုန်ခြင်း လွှားခြင်း မပြု။ ခွန်အား တအောင်စမှ အဆုံးရှုံးမခံ။ ဆန်ဒယ်ကမူ အသိဉာဏ်ရှိသောအကွက်သို့ မရောက်မချင်း လူငယ်တို့၏ ခွန်အားများကို ထုတ်ပစ်နေလိမ့်မည်။ တွမ်ကင်း၏ လှုပ်ရှားမှုများအားလုံးသည် လေးလံပြီး စနစ်ကျနေ၏။ သူ၏ မျက်ခွံထူထူနှင့် လှုပ်ရှားမှု နှေးကွေးသော မျက်လုံးများက မှေးငိုက်နေဟန်ရှိသည်။ မိန်းမောနေဟန်ရှိသည်။ သို့သော် ထိုမျက်လုံးများသည် အရာရာကို မြင်တွေ့နေသော မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြသည်။

အရာအားလုံးကို တွေ့မြင်အောင် ကြိုးဝိုင်းအတွင်း အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး လေ့ကျင့်ထားသော မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြသည်။ ဝင်ရောက်လာသော လက်သီးချက်ရှေ့တွင် မည်သည့်အခါတွင်မျှ မျက်တောင်ခတ်မသွားသော၊ ဇဝေဇဝါ မဖြစ်သော မျက်လုံးများဖြစ်ကြသည်။ တကယ်တော့ အေးဆေးစွာ မြင်တွေ့နေပြီး အကွာအဝေးကို တွက်ဆနိုင်သော မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြသည်။ ပထမအချီ အချိန်ပြည့်သွားပြီ။ သူ၏ ကြိုးဝိုင်းထောင့်တွင် တမိနစ်တာ နားရသောအခါ တွမ်ကင်းသည် ကျောကိုမှီပြီး ခြေထောက် များကို ဆန့်ထားလိုက်သည်။ သူ၏လက်များကို ထောင့်မှန်ကြိုးတန်းများပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ ရင်အုံနှင့် ဝမ်းဗိုက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခုန်စေပြီး လက်ထောက်များက တဘက်ဖြင့် ခတ်ပေးသောလေကို အားရပါးရကြီး ရှူရှိုက်နေသည်။ ပရိသတ်ထဲက ထွက်လာသော အသံများကို ပိတ်ထားသော နားဖြင့် သူ နားထောင်သည်။ “ဟေ့ တွမ်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ မထိုးတာလဲ” လူငယ်လေးများက အော်ဟစ်ကြသည်။ “မင်း သူ့ကို မကြောက်ပါနဲ့။ မင်း ကြောက်လို့လား”

“ကြွက်သားတွေ မာနေပြီ။ သူ မြန်မြန် မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူး။ ဆန်ဒယ်ဘက်က နှစ်လေး တစ်လေး ရှိတယ်။ ပေါင်နဲ့ လောင်းမယ်”

ရှေ့တန်းခုံမှ လူတယောက်၏အသံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။

မောင်းထုလိုက်သည်။ လူနှစ်ယောက် ၎င်းတို့၏ထောင့်များမှ ထသွားကြသည်။ ဆန်ဒယ်က လေးပုံသုံးပုံလောက် အကွာအဝေးကို တက်လာသည်။ သူက ဆက်လက်ထိုးသတ်ရန် အင်မတန် စိတ်အားထက်သန်နေသည်။ ကင်းက ပို၍ တိုတောင်းသော အကွာအဝေးကိုသာ တက်သွားသည်။ သူ၏ ခြိုးခြံချွေတာရေး မှုအရပင် ဖြစ်သည်။ သူက ကောင်းစွာ လေ့ကျင့် ထားရခြင်း မရှိပါ။ သူက လုံလောက်စွာ စားသောက်ထားရခြင်း မရှိပါ။ ခြေလှမ်းတိုင်းသည် သူ့အဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ ထို့အပြင် သူက ဤနေရာသို့ ရောက်သည်အထိ နှစ်မိုင်ခန့် လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည်။

ဒုတိယအချီမှာလည်း ပထမအချီအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဆန်ဒယ်ကပင် တိုက်ခိုက်ပြီး ပရိသတ်က ကင်း ဘာကြောင့် ပြန်မထိုးသနည်းဟု ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်ကြသည်။ တွမ်ကင်းအနေနှင့် ပရိယာယ်ဆင်ခြင်း၊ မထိရောက်သော လက်သီးချက် ထိုးသွင်းခြင်းတို့အပြင် ပိတ်ဆို့ခြင်း၊ ဆီးကာခြင်းနှင့် ပူးဖက်ခြင်းတို့ကိုသာ ပြုလုပ်သည်။ ဆန်ဒယ်က သူ့ကို မြန်မြန်ထိုးသွင်းသည်။ သို့သော် တွမ်ကင်းက ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခွင့် မပေးပါ။ သူက ကြိုးဝိုင်းဒဏ် ခံထားရသော မျက်နှာတွင် စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာ မချိသွားဖြဲ အပြုံးကို ဖော်ဆောင်လိုက်သည်။ သူ့တွင်ရှိသမျှ ခွန်အားကို အသက်ကြီးသွားသူ တဦးသာ သိနိုင်သောအသိဖြင့် ယုယစွာ မွေးမြူထားပါသည်။ ဆန်ဒယ်က

လူငယ်တဦးဖြစ်သည်။ သူက သူ၏ခွန်အားများကို ရက်ရက်ရောရော ဖြုန်းတီးပစ်နေသည်။ ကြိုးဝိုင်းထွက်ခေါင်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော ကင်းကမူ ပွဲရှည်ကြာအောင် မွေးမြူလျက် ရှိသည်။

သူက အေးဆေးသော ခေါင်း၊ အေးစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားကာ ဆန်ဒယ်၏ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တွေ ထွက်လာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ပရိသတ်အများစု ကတော့ တွမ်ကင်း တန်းမမီတော့ဟု ယူဆကြသည်။ သူတို့က ဆန်ဒယ်ဘက်မှ သုံးလေး တစ်လေး ပေးကြသည်။ သို့သော် အဖြစ်မှန်ကို နားလည်သူအချို့ ရှိပါသည်။ အနည်းစုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကင်း၏ ခေတ်ဟောင်းကို သိမီလိုက်သူများဖြစ်သည်။

တတိယအချီမှာလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင်။ ကင်းသည် တဖက်သတ်ဖြစ်သည်။ ဆန်ဒယ်က ဦးဆောင်နေသည်။ ပြင်းထန်သောလက်သီးချက်များကို ပေးနေသည်။ မိနစ်ဝက်ခန့်ကြာသော အခါ ဆန်ဒယ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု ပိုသွားပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကင်း၏မျက်လုံးများ နှင့် ညာလက်တို့သည် တပြိုင်တည်းလိုပင် လျှပ်ပြက်သွားကြသည်။ ဤကား သူ၏ ပထမဆုံးသော အစစ်အမှန် ထိုးသတ်ချက် ဖြစ်သည်။ ဝိုက်လက်သီးဖြစ်သည်။ လက်မောင်းကို လိမ်ပြီး အားဖြည့်ထားသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကို တဝက်လှည့်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်သော အလေးချိန် ပါရှိသည်။ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသော ခြသေ့်လက်ကို လျှပ်ပြက်သလို ထိုးထုတ်လိုက်သည့်အလား ဖြစ်သည်။ မေးရိုးကို ထိသွားသော ဆန်ဒယ်သည် နွားသိုးတကောင်လို ပစ်လဲကျသွားသည်။ ပရိသတ် ဟာခနဲဖြစ်သွားပြီး တအံ့တသြ လက်ခုပ်သြဘာ ပေးလိုက်ကြသည်။ ဒီလူကြီးက ကြွက်သားတွေ မာနေသူတဦး မဟုတ်။ တူမကြီးတချောင်းလို လက်သီးချက်မျိုး ပစ်သွင်းနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ဆန်ဒယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ လိမ့်လိုက်ပြီး ထရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ့လက်ထောက် များက လှမ်းအော်လိုက်ကြသဖြင့် အမှတ်စဉ် ရေတွက်သည်ကို စောင့်ရန် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။ ဒိုင်လူကြီးက သူ့အပေါ် အုပ်မိုးကာ ရပ်ပြီး စက္ကန့်များကို ကျယ်လောင်စွာ ရေတွက်နေစဉ်တွင် သူက ဒူးတဖက်ထောက်ပြီးစေရန် အဆင်သင့် အနေအထားဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ အမှတ်စဉ် ကိုးတွင် သူ ထရပ်လိုက်ပြီး ထိုးသတ်ရန် အနေအထားတွင် အသင့်ရှိနေသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေသော တွမ်ကင်းသည် သူ့ထိုးသတ်ချက် မေးရိုးထိပ်နှင့် တလက်မလောက် ကွာသွားသည်ကို ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ မေးရိုးထိပ်ကိုသာ ထိလိုက်လျှင် အလဲပွဲဖြစ်သည်။ ပေါင်သုံးဆယ်ကို ယူပြီး ဇနီးနှင့် ကလေးတွေထံ ပြန်သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုအချီကို သုံးမိနစ်ပြည့်သည်အထိ ဆက်ထိုးသည်။ ဆန်ဒယ်သည် သူ၏

ပြိုင်ဘက်ကို ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် လေးစားသွားသည်။ ကင်းကမူ စောစောကအတိုင်းပင် ခပ်လေးလေး လှုပ်ရှားပြီး အိပ်ချင်မူးတူး မျက်လုံးများနှင့် ဖြစ်သည်။ လက်ထောက်များ ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာရန် အဆင်သင့် လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အချိန်စေ့တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကင်း သိရှိသဖြင့် ထိုးသတ်နေမှုကို သူ၏ ကြိုးဝိုင်းထောင့်အနီးသို့ ရောက်ရှိအောင် ရွှေ့လာသည်။ မောင်းသံထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူက အဆင်သင့် စောင့်နေသော ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ဆန်ဒယ်ကမူ သူ၏ထောင့်သို့ ရောက်ရှိရန် ကြိုးဝိုင်းကို ထောင့်ဖြတ်ပြီး လျှောက်သွားရသည်။ ဤသည်မှာ အသေးအဖွဲမျှသာဖြစ်သည်။ သို့သော် အသေးအဖွဲတွေ ပေါင်းလိုက်သောအခါ ထည့်တွက်စရာ ဖြစ်လာသည်။ ဆန်ဒယ်သည် ခြေလှမ်းတွေကို ထိန်းပြီး လျှောက်ရသည်။ ခွန်အား အများအပြား ပေးရသည်။ အဖိုးတန်လှသော နားချိန် တမိနစ်ထဲက အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်းများကို ပေးလိုက်ရသည်။ ပွဲချီများတိုင်းတွင်လည်း ကင်းက သူ့ထောင့်ကနေ ဖြည်းလေးစွာ သွားသည်။ သူ၏ ပြိုင်ဖက်ကို များများ ပိုလျှောက်စေသည်။ ပွဲချီများ ပြီးခါနီးတိုင်းမှာလည်း ကင်းသည် ထိုးသတ်မှုကို သူ့ထောင့်ထဲသို့ ရောက်အောင် ခေါ်ယူလာသည်။ သို့ဖြင့် သူက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုင်ခွင့်ရရှိသည်။

နောက်နှစ်ချီ ပြီးသွားသည်။ ဤပွဲများတွင် ကင်းက ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ်၊ ဆန်ဒယ်က ရက်ရက်ရောရော။ ဆန်ဒယ်၏ ပွဲမြန်အောင် ကြိုးစားမှုက ကင်းအတွက် မသက်သာပါ။ မြောက်မြားလှစွာသော လက်သီးချက်များအနက် အတော်များများသည် မှန်းခြေကို ထိကြသည်။ သို့တစေလည်း ကင်းသည် သူ၏အရှောင်အတိမ်းလေးတွေများကို ဆက်ထိန်းထားသည်။ သူ့ဘက်က စိတ်ဆောင်သော လူငယ်များကတော့ သူ့ကို ဝင်ဖို့ ထိုးဖို့ အော်ဟစ်ကြသည်။ ဆဋ္ဌမအချီတွင်မူ ဆန်ဒယ်သည် ပေါ့ဆသွားပြန်သည်။ တွမ်ကင်း၏ ညာဘက်လက်ကလည်း မေးဆီသို့ ဝင်သွားပြန်သည်။ ကိုးစက္ကန့် ရေတွက်သည်ကို ဆန်ဒယ် ခံယူရပြန်သည်။

ခုနစ်ချီတွင်မူ ဆန်ဒယ်၏ အထက်စီးအနေအထား ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။ သူ သဘော ပေါက်လာသည်။ ဤပွဲသည် သူ၏အတွေ့အကြုံတလျှောက်တွင် အခက်ခဲဆုံးပွဲပင် ဖြစ်တော့ သည်။ တွမ်ကင်းက လူဟောင်းကြီးတယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတွေ့ရသမျှ လူဟောင်းကြီး များတွင် ပိုတော်သောလူဟောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အခါတွင်မျှ စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်း မရှိသော လူဟောင်းကြီးဖြစ်သည်။ သူက ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင်ပင် ကာကွယ်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ သူ၏လက်သီးချက်များက တင်းပုတ်နှင့် ထုသည့်အလား ဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်နှစ်ဖက် စလုံးတွင် အလဲထိုးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ သို့တစေလည်း တွမ်ကင်းသည်

မကြာခဏဆိုသလို မထိုးရဲပါ။ ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီဖြစ်သော သူ့လက်ခေါက်များကို မမေ့ပါ။ သူ နားလည်ထား သည်က လက်ခေါက်ဆစ်များသည် ပွဲပြီးသည်အထိ ခံနေပြီး တချက်ထိုးလျှင် တချက် ထိရောက်ရမည်။ သူ၏ထောင့်တွင်ကား ပြိုင်ဘက်လူကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ၏အတတ်ပညာနှင့် ဆန်ဒယ်၏ ငယ်ရွယ်မှုတို့ပေါင်းလျှင် ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ်ချန်ပီယံ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဆန်ဒယ် ဘယ်တော့မှ ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့မှာ အတတ်ပညာ မရှိပါ။ သူ့အဖို့ အတတ်ပညာ ရရှိရေးအတွက် ငယ်ရွယ်မှုကိုပေးပြီး ဝယ်ရမည်။ သို့သော် အတတ်ပညာ ရရှိသောအခါ သူ့မှာ ငယ်ရွယ်မှု မရှိတော့ပါ။ အတတ်ပညာ ဝယ်ယူရင်း သုံးစွဲလိုက်ရပေပြီ။

ကင်းသည် သူသိထားသော အခွင့်အလမ်းအားလုံးကို အသုံးပြုသည်။ သူကမူ ဖက်ထားခွင့် မှန်သမျှ လက်မလွှတ်ပါ။ လူချင်း ပူးဖက်ထားစဉ်များတွင် သူ့ပခုံးက တဖက်လူ၏ နံရိုးများကို ဖိထောက်ထားသည်။ ကြိုးဝိုင်းဒဿနတွင် တဖက်လူအား ထိခိုက်စေရာတွင် ပခုံးသည် လက်သီးချက်လောက်ပင် ကောင်းမွန်ထိရောက်သည်။ အင်အားကို အသုံးပြုရာတွင် ပခုံးက လက်သီးချက်ထက် ပိုသာသည်။ ပခုံးဖြင့် ဖိထောက်ရသည်က လက်သီးချက် သုံးရသည်လောက် အားမကုန်ပါ။ နောက်ပြီး လူချင်းပူးဖက်ထားရာတွင် ကင်းသည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ကြီး ကို တဖက်လူပေါ်တွင် ဖိထားသည်။ ပြီးတော့ လူချင်းခွာမပေးပါ။ ဤအခါတွင် ဒိုင်လူကြီးက ကြားဝင်လာရသည်။ လူချင်း ခွာပေးရသည်။ ဤအခါတိုင်းမှာပင် ဆန်ဒယ်၏ အကူအညီကို ရရှိသည်။ သူက အနားယူဖို့လည်း နားမလည်သေးပါ။ ထို့ပြင် တဖက်လူက ပူးကပ်ရန် ပြေးဝင်လာပြီး နံရိုးများကို ပစ်ဆောင့်စဉ်မှာလည်း ဆန်ဒယ်က သူ၏ ပျံ့ဝဲသွားသော လက်မောင်းနှင့် ကြွတက်လာသော ကြွက်သားများကို ထိန်းချုပ်ရန်လည်း မကြိုးစားပါ။ သူ၏ ညာလက်ကို သူ၏ကျောနောက်မှ လွှဲကာ ထိုးထွက်လာသော လက်ကလည်း သူ၏မျက်နှာကို ထိုးပါသည်။ အင်မတန်လှပသော ထိုးကွက်ဖြစ်သည်။ ပရိသတ်က ဩဘာပေးသည်။ သို့သော်... ဤထိုးကွက်က အန္တရာယ် မကြီးမားပါ၊ ယင်းအတွက် အားတွေကို ဖြုန်းပစ်လိုက်ရာပင် ကျသည်။ သို့သော် ဆန်ဒယ်က မောရမှန်း ပန်းရမှန်း မသိပါ။ အကျိုးသက်ရောက်မှု အနည်းအပါးသာ ရှိကြောင်း မသိပါ။ ကင်းက ပြုံးပြီး ပါးပါးနပ်နပ်ကြီး ခံလိုက်သည်။

ဆန်ဒယ်က ကင်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာဆီသို့ ညာလက်သီးပြင်းပြင်း ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ကင်းတယောက် မရှုမလှကြီး ခံလိုက်ရသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် လက်တွေ့ဝါသနာအိုး များသာလျှင် ကင်း၏လျင်မြန်လှသော ဘယ်လက်သီးက ဆန်ဒယ်၏ လက်မောင်းကြွက်သားကို ဖြတ်ထိုးလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ တခါထိုးလိုက်တိုင်း တခါ ထိသည်။ သို့သော် အခါတိုင်းမှာပင် လက်မောင်းကြွက်သားကို အထောက်ခံရသဖြင့်

ဆန်ဒယ်၏ အင်အားများ လွင့်ပါးသွားရသည်။ ကိုးချီတွင်ကား ကင်း၏ ညာဝိုက်လက်သီးသည် တမိနစ် အတွင်း သုံးကြိမ်ထိုးလိုက်ရာ ဆန်ဒယ်၏ မေးရိုးပေါ် ကျရောက်သည်။ သုံးကြိမ်စလုံးမှာပင် ဆန်ဒယ်သည် ကိုးစက္ကန့်ထိ ရေတွက်သည်ကို စောင့်ပြီး ထသည်။ တုန်ပြီး ခါနေသည်။ သို့သော် သူက သန်မာနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ လျှင်မြန်မှုအရှိန် အများကြီး လျော့သွားသည်။ သူက အကျိုးမသက်ရောက်သော အားထုတ်မှုများကို ဖြုန်းတီးပစ်နေသည်။ သူက မဆုတ်မနစ် ဆက်ပြီး ထိုးသတ်နေသည်။ သူ၏ အဓိကအင်အားကို ဆက်ပြီး သုံးနေသည်။ ယင်းမှာ ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကင်း၏ အဓိကအင်အားက အတွေ့အကြုံ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ခွန်အားတွေက ကျပြီး စွမ်းပကားတွေက ဆုတ်ယုတ်ကုန်ပေသည်။ သို့ဖြင့် သူက လိမ္မာပါးနပ်မှု ဖြင့် အစားထိုးရသည်။ သံမဏိရှည်ကြာသော ပွဲများမှ အတွေ့အကြုံကို သုံးရသည်။ သူ၏ခွန်အားကို သတိကြီးစွာ ထားပြီး အကျိုးရှိအောင် သုံးရသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ခွန်အားတွေကို အလဟဿဖြစ်အောင် မလုပ်သလို တဖက်လူ၏ ခွန်အားတွေ ပြုန်းတီးကုန်အောင်လည်း စွမ်းဆောင်ရသည်။ သူက ခြေဟန်လက်ဟန် ကိုယ်ထည်လှုပ်ရှားဟန် တို့ဖြင့် အမျိုးမျိုးပရိယာယ်ဝေဝုစ်ပြုကာ ဆန်ဒယ်ကို အမှောက်မှောက် အမှားမှား ဖြစ်စေသည်။ နောက်ကို ခုန်ပြီး ဆုတ်စေသည်။ တိမ်းရှောင်စေသည်။ ပြန်ပြီး ထိုးစေသည်။ ကင်းက နားသည်။ သို့သော် ဆန်ဒယ်ကိုကား နားခွင့်မပြု။ ဤအချက်မှာ အသက်အတွက် နည်းဗျူဟာ ဖြစ်သည်။

ဆယ်ချီစောစောပိုင်းတွင် တဖက်လူ၏ အတင်းဝင်လာမှုများကို ကင်းက မျက်နှာဆီသို့ ဘယ်ဖြောင့်လက်သီးထောက်ကာ တားသည်။ ပန်းလာပြီဖြစ်သော ဆန်ဒယ်ကလည်း ဘယ်ဖြောင့်လက်သီးများဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် ဘယ်လက်ကို ဘေးဖယ်ကာ နားထင်ဆီသို့ ညာဝိုက်လက်သီးပြင်းပြင်း သွင်းလာသည်။ လက်သီးသွင်းလိုက်သည်က မြင့်လွန်းသဖြင့် အဆုံးအဖြတ် မပေးပါ။ သို့သော် ပထမတချက် ထိလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကိုတော့ ကင်း သတိပြုမိသည်။ ခဏငယ်မျှ သို့မဟုတ် ခဏငယ်၏ တစိတ်တပိုင်းမျှ သူ သတိလစ်သွားသည်။ တကြိမ်တွင်ဆိုလျှင် သူ၏ပြိုင်ဘက်သည် သူ၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အားလုံး ဖြူဖွေးနေသည်။ သို့သော် နောက် ခဏငယ်အတွင်းမှာပင် သူ၏ပြိုင်ဘက်ကို ပြန်မြင်ရသည်။ နောက်ဘက်က မျက်နှာများ ပြန်ပေါ်လာသည်။ တဒင်္ဂမျှ သူ အိပ်ပျော်သွားပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ၏ သတိလစ်သွားသည်က အဏုမြူတမျှ တိုတောင်းလှသဖြင့် လဲကျမသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ယိမ်းယိုင်ပြီး ဒူးညွှတ်သွားသည်ကို ပရိသတ်က မြင်တွေ့သည်။ ထို့နောက် သူ သတိပြန်ရပြီး သူ၏မေးကို ဘယ်ပခုံးဖြင့် ကွယ်ထားလိုက်သည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဆန်ဒယ်က ဒီလိုမျိုး အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်တိုးသည်။ ကင်းကို သတိမလစ်တလစ် ဖြစ်သွားစေသည်။ ထို့နောက် ကင်းက ခံစစ်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်သည်။ ထိုးစစ်ပင် ဖြစ်လာတတ်သည်။ ဘယ်လက်ကို အယောင်ပြပြီး ခြေလှမ်းတဝက်လောက် ဆုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ညာလက်ဖြင့် တအားကုန်ကျုံးပြီး ပင့်ထိုးလိုက်သည်။ ထိုးချက်က အချိန်ကိုက် အကွက်ကျလှသဖြင့် လက်သီးလုံးကြီးသည် ဆန်ဒယ်၏ ငုံ့ရှောင်လိုက်သော မျက်နှာပေါ်သို့ တလုံးလုံး အပြည့်ကျရောက်သွားသည်။ ဆန်ဒယ် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားသည်။ နောက်ဘက်သို့ လန်သွားပြီး ဖျာပေါ်သို့ ခေါင်းနှင့် ပခုံးနှင့် ကျသည်။ ကင်းက ဤလိုမျိုး နှစ်ချီရလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ပြိုင်ဘက်ကို ဖရိုဖရဲဖြစ်စေပြီး ကြိုးတန်းဆီသို့ မောင်းပို့နိုင် သည်။ သူက ဆန်ဒယ်ကို နားခွင့်၊ ပြင်ဆင်ခွင့် မပေးဘဲ တချက်ပြီးတချက် ဆက်တိုက် ဆင့်ထိုးသည်။ တရုံလုံး ဆူညံပြီး ဩဘာသံကြီး မစဲသည်အထိ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆန်ဒယ်၏ ခွန်အားနှင့် ခံနိုင်ရည်က ကြီးမားလှသည်။ သူ့ခြေထောက်ပေါ်မှာပဲ ဆက်ပြီး ရပ်နေနိုင်သည်။ အလဲထိုးဖို့ သေချာနေပြီ။ ရဲအရာရှိတဦးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်မြင်ကွင်းကြောင့် ပွဲကိုရပ်ရန် ကြိုးဝိုင်းဘေးတွင် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ အချိန်စေ့သည့် မောင်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆန်ဒယ်က သူ၏ထောင့်ရှိရာသို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားသည်။ သူ့အနေနှင့် အခြေအနေ ကောင်းသေးကြောင်း၊ ထိုးနိုင်ကြောင်းကို ရဲအရာရှိအား ပြောသည်။ ယင်းကို သက်သေပြသည့် အနေဖြင့် သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့နောက် ဆန့်ပြလိုက်သည်။ ရဲအရာရှိ လက်လျှော့သွားလေ သည်။

တွမ်ကင်းသည် သူ၏ထောင့်တွင် အသက်ပြင်းပြင်းရှူလျက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှိနေတော့ သည်။ အကယ်၍ ပွဲကိုသာ ရပ်လိုက်လျှင် ဒိုင်လူကြီးက မလွှဲသာ မရှောင်သာပင် သူ့ကို အနိုင်ပေးရပေမည်။ ပိုက်ဆံတွေက သူ့ဖို့ ဖြစ်သွားမည်။ သူက ဆန်ဒယ်ကို အောင်မြင် ကျော်ကြားမှုနှင့် အသက်မွေးမှုလမ်းကြောင်းအတွက် ထိုးသတ်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ငွေစကလေး ပေါင်သုံးဆယ်အတွက် ထိုးသတ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဆန်ဒယ်သည် တမိနစ် အနားယူချိန်အတွင်းမှာပင် ပြန်ပြီး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

ငယ်ရွယ်သမှူ အကျိုးပြု... တွမ်ကင်း၏ ခေါင်းထဲသို့ အဆိုပါစကား ဝင်ရောက်လာသည်။ ဤစကားစုကို သူ ပထမဆုံး ကြားဖူးသည့်အဖြစ်ကို အမှတ်ရလာသည်။ စတိုရှာဘီလ်ကို သူ အလဲထိုးသည့်ညကဖြစ်သည်။ ပွဲအပြီးမှာ သူ့ကို အရက်ဝယ်တိုက်သည့် သူဌေးသားက ပြောသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ငယ်ရွယ်သမှူ အကျိုးပြုသတဲ့။ ဒီစကား မှန်သည်။ ကြာလှပြီ ဖြစ်သော ထိုညက သူက လူငယ်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ညမှာတော့ လူငယ်က ဆန့်ကျင်ဘက် ထောင့်မှာ ထိုင်နေသည်။ သူ့အဖို့ပြောရလျှင် သူက လူကြီးတယောက်ဖြစ်ပြီး ယခုအချိန်အထိ

နာရီဝက်ထိုးသတ်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ဆန်ဒယ် ထိုးပုံမျိုးသာ သူထိုးခဲ့လျှင် တဆယ့်ငါးမိနစ်တောင် ခံနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အရေးကြီးသည့်အချက်က သူ့အနေနှင့် ခွန်အား ပြန်ပြည့်မလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထောင်နေသော အကြောများနှင့် မောပန်းနေသော နှလုံးက အခန်းများအကြား နားချိန်များတွင် အားပြန် မပြည့်နိုင်ကြပါ။ အမှန်တော့ သူ့မှာ စကတည်းက လုံလောက်သော ခွန်အား မရှိခဲ့ပါ။ သူ့ခြေထောက်များက လေးလံပြီး ကြွက်တက်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီပွဲကို လာဖို့ သူ့အနေနှင့် နှစ်မိုင်ခရီးကို လမ်းလျှောက်မလာသင့်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ သူက ဒီမနက် ထကတည်းက အမဲသားတတုံးလေးကို စားချင်နေမိသည်။ သူ့ကို အကြွေးမပေးသည့် အသိဆိုင်ရှင်များကို မုန်းတီးခြင်း ကြီးစွာဖြစ်မိသည်။ အစာရေစာ လုံလုံလောက်လောက် မစားရဘဲနှင့် အသက်ကြီးသူတယောက် လက်ဝှေ့ထိုးသတ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါ။ တကယ်တော့ အမဲသားတတုံးဆိုသည်က အသေးအဖွဲ့မျှသာ ဖြစ်သည်။ အသားလေးတတုံးမှ ပဲနို့ အနည်းငယ် သာ ပေးရသည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ ပေါင်သုံးဆယ်ဖြစ်သည်။

ဆယ့်တချီအဖွင့် မောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ဆန်ဒယ် တဟုန်ထိုး ဝင်လာသည်။ လန်းဆန်းမှုတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းလန်းဆန်းမှုများ သူ့တွင် တကယ်မရှိပါ။ တကယ်တော့ ဘာဆိုသည်ကို ကင်း သိပါသည်။ ဤကစားနည်းနှင့် အတူပေါ်ခဲ့သော ပရိယာယ်တွေသာ ဖြစ်သည်။ ကင်းက သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရန် လူချင်း ပူးဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခွာလိုက်သည်။ ဆန်ဒယ်ကို အနေအထား ပြန်ယူစေသည်။ ဤသည်မှာ ကင်းလိုချင်သည့်အကွက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူက ဘယ်လက်ဖြင့် ဟန်ပြလိုက်သည်။ ငုံ့ရှောင်စေ သည်။ အောက်က ပင့်ထိုးလိုက်သည်။ ခြေလှမ်းတဝက် နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာပြင်ကို တအားပင့်ထိုးလိုက်သည်။ ဆန်ဒယ်ကို လဲကျသွားစေသည်။ ဒီနောက်တွင်ကား အနားမပေး တော့ပါ။ တဖက်က ထိုးချက်များကို ခံသည်။ သို့သော် ပိုပြီး ပြင်းပြင်း ပြန်ထိုးသည်။ ဆန်ဒယ်ကို ကြိုးတန်းသို့ ပို့သည်။ လက်သီးချက်များ ပစ်သွင်းသည်။ ပူးဖက်ထားရာမှ ခွာထွက်သည်။ သို့မဟုတ် ခွာထွက်ရင်း ထိုးသည်။ လက်သီးတလုံးကို ပင့်ထိုးလိုက်သည်။ နောက်တလုံးက ကြိုးတန်းဆီသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ သူ လဲကျမသွားစေနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ တရုံလုံး ပွက်ပွက်ညံနေသည်။ သူ့ဘက်က ဖြစ်သည်။ ‘ထိုးပေး တွမ်’ ‘အလဲထိုး’ ‘အလဲထိုး’ ‘သူ့ကိုမိနေပြီ’ ‘သူ့ကို မိနေပြီ’ တမုဟုတ်ချင်း ပွဲသိမ်းရန်ဖြစ်သည်။ ပရိသတ်က မြင်တွေ့ချင်နေပြီ။

နာရီဝက်လုံးလုံး သူ၏ခွန်အားများကို ခြိုးခြံထားခဲ့သော တွမ်ကင်းသည် ယခုအခါ တခါတည်း၊ တလုံးတခဲတည်း အသုံးချလိုက်ပြီ။ သူ့အတွက် တခုတည်းသော အခွင့်အလမ်းဖြစ်သည်။ အခု သုံးရင်သုံး၊ မသုံးလျှင် ဘယ်တော့မှ မသုံးနိုင်တော့ပေ။ သူ၏ခွန်အားများက လျင်မြန်စွာ ဆုတ်ယုတ်လျက် ရှိသည်။ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်က သူ၏ခွန်အားတွေ လုံးဝမကုန်ဆုံးသွားမီ တဖက်လူကို

အလဲထိုးရန် ဖြစ်သည်။ သူက ဆက်ပြီး ထိုးသတ်နေရင်း သူ၏လက်သီးအားနှင့် ထိရောက်မှုတို့ကို တွက်ချက်နေသည်။ ဆန်ဒယ်လို လူတယောက်ကို အလဲထိုးရန်မှာ ပင်ပန်း ခက်ခဲလှပါသည်။ သူ၏သက်လုံနှင့် ခံနိုင်အားတို့က ကြီးမားလှသည်။ လူငယ်ကလေး တယောက်၏ သက်လုံနှင့် ခံနိုင်ရည်ပင်ဖြစ်သည်။ ဆန်ဒယ်က တက်လူတယောက် ဖြစ်သည်။ သည်ကို ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်ထည်ထဲမှပင် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော လက်ဝှေ့သမားများ ပေါ်ထွက်လာစေသည်။

ဆန်ဒယ် ယိုင်နေပြီ။ ခွေနေပြီ။ သို့သော် တွမ်ကင်း၏ ခြေထောက်တွေကလည်း ကြွက်တက်ချင် နေပြီ။ သူ၏လက်ခေါက်တွေကလည်း နောက်ပြန်နေကြပြီ။ သူက လက်သီးချက်ပြင်းပြင်းများကို ထိုးသွင်းနေသော်လည်း တချက်ထိုးတိုင်း သူ့လက်တွေက တချက် နာနေသည်။ သူက ယခုအခါ တဖက်လူ၏ ထိုးကွက်ကို မခံရသော်လည်း တဖက်လူကဲ့သို့ပင် လျင်မြန်စွာ အားဆုတ်နေသည်။ သူ၏ထိုးချက်များက ထိသည်။ သို့သော် အား သိပ်မပါတော့ပါ။ တချက် တချက်ကို အင်မတန် အားစိုက်ပြီးမှ ထိုးနေရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ခြေထောက်များက ခဲတုံးကြီးများပမာ ဖြစ်သည်။ သိသိသာသာကြီးပင် ဆွဲနေသည်။ ဆန်ဒယ်ကို ထောက်ခံသူများသည် ဤတချက်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ သူတို့လူကို အော်ဟစ် အားပေးကြသည်။

တွမ်ကင်းက အားကုန် အားထုတ်သည်။ လက်သီးနှစ်လုံး ဆင့်ပြီး သွင်းသည်။ ဘယ်လက်က ရင်ညွှန့်ကို ထောက်သည်။ နည်းနည်းမြင့်သွားသည်။ ညာလက်က မေးရိုးကို ကျုံးထည့်လိုက် သည်။ လက်သီးချက်တွေက သိပ်မမြင့်။ သို့တစေလည်း ဆန်ဒယ် မိုက်ခနဲ ဖြစ်ပြီး လဲကျသွား သည်။ ဒိုင်လူကြီးက သူ့အပေါ်တွင် မိုးရပ်လိုက်ပြီး သေမင်းတမန် စက္ကန့်တွေကို အော်ဟစ် ရေတွက်နေသည်။ တဆယ်စက္ကန့်မပြည့်မီ သူမထနိုင်ခဲ့လျှင် ပွဲပြီးပြီ။ သူ ရှုံးပြီ။ တရုံလုံးလည်း တိတ်နေသည်။ ကင်းက တုန်ယင်သော ခြေထောက်များပေါ်တွင် ရပ်နေသည်။ မူးဝေလျက် ရှိသည်။ သူ၏မျက်စိအာရုံတွင် မျက်နှာတွေ ယိမ်းထိုးနေကြသည်။ ဒိုင်လူကြီး၏ ရေတွက်သံကို အဝေးဆီမှ ကြားနေရသည်။ သို့သော် သည်ပွဲကို သူနိုင်မည်ဟု တွက်ထားသည်။ သည်မျှ ခံထားရသူ တယောက်သည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်မထနိုင်။

ငယ်ရွယ်သူသာလျှင် ပြန်ထနိုင်ပါမည်။ တကယ်ပင် ဆန်ဒယ် ပြန်ထသည်။ လေးစက္ကန့်တွင် သူက ခေါင်းကို လိမ့်ထောင်လိုက်ပြီး ကြိုးတန်းတွေကို မမြင်မကမ်း လက်နှင့် စမ်းသည်။ ခုနစ်စက္ကန့်တွင် ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ သည်မှာ သူ ခဏနားသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းကို ပခုံးများပေါ်တွင် ပန်းလျှန္တမ်းနယ်စွာ လှည့်သည်။ ဒိုင်လူကြီးက ‘ကိုး’ ဟု အော်လိုက်ချိန်တွင် ဆန်ဒယ် ထရပ်လိုက်ပြီး ပုံမှန်အနေအထားတွင် ရှိသည်။ ဘယ်ဘက်လက်က မျက်နှာကို ကွယ်ထားပြီး

ညာဘက်လက်က ဝမ်းဗိုက်ကို ကာထားသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အရေးကြီးသော နေရာများကို အကာအကွယ်ပြုထားပြီးနောက် ကင်းထံသို့ တက်လာသည်။ လူချင်း ပူးဖက်ထားပြီး အချိန်ရရှိရန် ဖြစ်သည်။

ဆန်ဒယ် ထလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် ၎င်းထံသို့ ကင်း ရောက်ရှိသွားသည်။ သို့သော် လက်သီး နှစ်ခုက ဆန်ဒယ်၏ လက်မောင်းများကိုသာ ထိသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ဆန်ဒယ်က လူချင်းပူးလိုက်ပြီး တအားဖက်ထားသည်။ ဒိုင်လူကြီးက ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဆွဲခွာရသည်။ ကင်းက အားစိုက်ပြီး လူချင်းခွာလိုက်သည်။ လူငယ် တို့သည် လျင်မြန်စွာ ပြန်လည်အားပြည့် လာတတ်သည်ကို သူ သိသည်။ ယင်းအားပြန်ပြည့်မှုကို တားဆီးနိုင်ခဲ့လျှင် ဆန်ဒယ်သည် သူ့လက်ဝယ်တွင် ရှိသည်ဟု ကင်း နားလည်သည်။ တချက် ပြင်းပြင်းထိုးလိုက်လျှင် ပြီးပြီ။ ဆန်ဒယ်ကို သူ ရပြီ။ အသေအချာ ရပြီ။ သူက ဆန်ဒယ်ကို အပိုင်မိထားသည်။ အပိုင် ထုထားသည်။ အပိုင်သာနေပြီ။ လူချင်းပူးနေရာမှ ဆန်ဒယ် လွင့်ခွာသွားသည်။ သူက အရှုံးနှင့် အနိုင် မျဉ်းကြောင်းပေါ်တွင် တည်းတည်းကလေးသာ ရှိတော့သည်။ တချက်လေးလောက် ထိုးလိုက်လျှင် သူ လိမ့်သွားမည်။ လဲသွားမည်။ မေ့သွားမည်။ လျှပ်တပြက်အချိန်အတွင်းမှာပင် တွမ်ကင်းသည် အမဲသားလေးတတုံးလောက်ကို သတိရလိုက်သည်။ အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် လက်သီးချက်၏ နောက်ဝယ် အမဲသားတတုံး စားထားနိုင်ဖို့ လိုပေသည်။ လက်သီးချက်ကို သူ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ သို့သော် လက်သီးချက်က လုံလောက်အောင် မပြင်းပါ။ လုံလောက်အောင် မမြန်ပါ။ ဆန်ဒယ် ယိုင်သွားသည်။ သို့သော် မလဲပါ။ ကြိုးတန်းဆီသို့ ဒယီးဒယိုင် ဆုတ်သွားပြီး ကြိုးတန်းပေါင်ကို မှီနေလိုက်သည်။ ကင်းက သူ့နောက်သို့ ဒယီးဒယိုင်နှင့် လိုက်သွားသည်။ အသေအကြေသဘောဖြင့် နောက်တချက် ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတော့ပါ။ သူ့မှာ စိတ်ပဲ ကျန်ရှိတော့သည်။ မေးကိုချိန်ပြီး ထိုးလိုက်သော လက်သီးက ပခုံးအထက်သို့ မရောက်ပါ။ သူက သည်ထက် မြင့်မြင့်ရောက်ရန် ရည်ရွယ်သော်လည်း ကြွက်သားတွေက မနာခံကြပါ။ ထိုးလိုက်သည့် လက်သီးချက် ထိသွားသည့်အတွက် တွမ်ကင်း ကိုယ်တိုင်လည်း နောက်သို့ လန်သွားပြီး လဲကျတော့မတတ်ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တချက် သူ ထိုးလိုက်ပြန်သည်။ ဤတကြိမ်တွင် သူ၏လက်သီးချက် လွဲသွားပြီး လုံးဝကြီး အားနည်းနေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ဆန်ဒယ်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ သူ လဲကျသွားသည်။ လူချင်း ဖက်ထားလိုက်သည်။ ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျမသွားရန် သူ့ကို ဖက်ထားရသည်။ တွမ်ကင်းက လူချင်းခွာရန် မကြိုးစားပါ။ သူ လက်ကုန်သွားပြီ။ သူသွားပြီ။ ငယ်ရွယ်မှုက အစွမ်းပြချေပြီ။ လူချင်းပူးဖက်ထားစဉ်မှာပင် ဆန်ဒယ်သည် အားပြန်ပြီး ပြည့်လာနေသည်ကို သူ ခံစားသိရှိရသည်။ ဒိုင်လူကြီးက သူတို့နှစ်ဦးကို လူချင်း ခွာလိုက်သောအခါ အင်အားပြန်ပြည့်နေသော လူငယ်ကို သူ မြင်ရသည်။

တမုဟုတ်ပြီး တမုဟုတ်ဆိုသလိုပင် ဆန်ဒယ် သန်မာလာနေသည်။ ၎င်း၏ ထိုးချက်များက ပထမတွင် အားပျော့ပြီး မထိရောက်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ပြင်းပြီး တည့်လာသည်။ ကင်း၏ မှုန်ရီသော မျက်လုံးများက သူ၏ မေးရိုးဆီသို့ ဝင်လာသော လက်အိတ်ကို မြင်ရသည်။ သူက ယင်းကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် လက်မောင်းနှင့် ခံရန် စိတ်ကူးသည်။ အန္တရာယ်ကို သူ မြင်သည်။ စိတ်စေစားသည်။ သို့သော် လက်မောင်းက လေးနေသည်။ ခဲတတန်လောက် ဆွဲထားသည်ဟု ထင်ရသည်။ လက်က မကြွပါ။ သူ စိတ်ဖြင့် မ နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လက်အိတ်က သူ့မေးရိုးပေါ်သို့ ကျလာသည်။ လျှပ်စစ်မီးပွင့်သွားသလို ဆတ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ သည်။ တချိန်တည်းမှာပင် သူ့ကိုယ်ကို အမှောင်တိုက် ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

သူ့မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူက သူ့ထောင့်မှာ ရောက်ရှိနေသည်။ ပရိသတ်ကြီး၏ အော်ဟစ်သံက မွန်ဒီကမ်းခြေ ပင်လယ်ပြင်က လှိုင်းလုံးကြီးများ ပြိုကွဲသည့်ပမာ ဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်းကို ရေမြှုပ်အစိုဖြင့် ဖိပေးနေသည်။ ဆစ်ဒ် ဆူလီဗန်က သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့ရင်ဘက်ကို ရေအေးဖြင့် ဖျန်းပေးနေသည်။ သူ၏လက်အိတ်များကို ချွတ်ထားပြီးနေပြီ။ ဆန်ဒယ်က သူ့အပေါ်တွင် မိုးရပ်ကာ သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေသည်။ သူ့ကို အလဲထိုးလိုက်သူ အား သူ အာဃာတ မထားပါ။ သူက စိတ်ပါလက်ပါပင် ပြန်ပြီး ဖျစ်ညှစ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏လက်ခေါက်များ နာသွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဆန်ဒယ်သည် ကြိုးဝိုင်းအလယ် သို့ ရောက်သွားသည်။ ပရိသတ် တိတ်သွားသည်။ ဆန်ဒယ်က လူငယ်ကလေး ပရိတန်၏ စိန်ခေါ်မှုကို သူ လက်ခံပြီး ဘေးလောင်းကြေးကို ပေါင် တရာသို့ တိုးမြှင့်လိုက်သည်။

သူ့လက်ထောက်များက သူ့ကိုယ်မှ ရေတွေကို သုတ်ကာ သူ့မျက်နှာကို ခြောက်အောင် ပြုလုပ်ရင်း ကြိုးဝိုင်းမှ သူ ထွက်ခွာသွားနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ပေးနေကြစဉ်တွင် ကင်းက ဘာကိုမှ အလေးအနက် မထားသည့်အနေဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ သူ ဆာလာသည်။ ရိုးရိုးဆာလာခြင်း မျိုး မဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်း ဆာလာခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ဗိုက်ထဲက တုန်ပြီး ဆာလာခြင်းဖြစ်သည်။ တကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။ သူတို့ ထိုးသတ်နေစဉ်က ဆန်ဒယ် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်ပြီး အရှုံးနှင့် အနိုင်ကြားတွင် တည်းတည်းကလေး ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို သူ ပြန်ပြီး အမှတ်ရလာသည်။ အင်း... အဲဒီအမဲသားသာ စားထားရလျှင် ပွဲပြီးသွားပြီ။ သူက အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။ ထိုးချက်ကို မထိုးနိုင်သဖြင့် သူ ရှုံးရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စအားလုံးက အမဲသားတတုံးကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကြိုးတန်းများအကြားမှ သူ ထွက်သွားမည်ရှိစဉ်တွင် သူ့လက်ထောက်များက သူ့ကို ဖေးမပေးကြ သည်။ သူက ရုန်းဖယ်လိုက်ပြီး ကြိုးတန်းများအကြားမှ သူ့ဘာသူ ငုံ့ထွက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လေးလံစွာ

ခုန်ချလိုက်သည်။ လက်ထောက်များက ပြေးသွားကြပြီး လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသော မင်းလမ်းကို သူ့အတွက် လမ်းရှင်းပေးကြသည်။ အဝတ်လဲခန်းမှထွက်ပြီး လမ်းမသို့အထွက် ခန်းမဆောင်တံခါးဝ၌ လူငယ်တဦးက သူ့ကို ပြောသည်။

"ခင်ဗျား သူ့ကို အပိုင်မိနေတုန်း ဘာဖြစ်လို့ အလဲမထိုးလိုက်တာလဲ"

"အား.. ငရဲကိုသွားစမ်း"

တွမ်ကင်းက ပြောလိုက်ပြီး လှေကားထစ်များကို ဆင်းကာ လမ်းဘေးစင်္ကြံသို့ ရောက်ရှိသွား သည်။

လမ်းထောင့်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တံခါးမှာပွင့်နေပြီး မီးရောင်များနှင့် ပြုံးနေသော စားသောက်ဆိုင် မိန်းကလေးများကို သူမြင်ရသည်။ သူတို့ ထိုးသတ်သည့်ပွဲအကြောင်း ပြောနေသည့်အသံများ ကြားရသည်။ စားသောက်ဆိုင် ငွေတွေ ရွှင်နေသည်။ တယောက်က တခွက်လောက် မော့သွားဖို့ သူ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ သူ သိသိသာသာကြီး တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ထို့နောက်မှ ငြင်းဆန်လိုက်ပြီး သူ့လမ်းသူ ဆက်သွားသည်။

သူ့အိတ်ထဲမှာ ခြူးတပြားမှ မရှိပါ။ နှစ်မိုင်ခရီး လမ်းလျှောက်ရမည်က ဝေးလံလှသည်။ သူက သေသေချာချာကြီး အိုမင်းနေလေပြီ။ သူက ပန်းခြံကို ဖြတ်သွားနေ၏။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ခုံတန်းရှည်တခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပွဲအကြောင်း သိရှိရန် အိမ်မှ ထိုင်ပြီး စောင့်နေသော အိမ်ရှင်မကို သတိရလိုက်၍ ဖြစ်သည်။ သည်အဖြစ်က အလဲထိုးရသည့်အဖြစ်ထက် ခက်ခဲ ပင်ပန်းသည်။ သူ ဘယ်လိုမှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်နိုင်ပါ။

သူက အများကြီး အားနည်းနေပြီဖြစ်သည်။ နာကျင်နေသော လက်ခေါက်များက သူ့ကို သတိပေးနေသည်။ သူက အလုပ်ကြမ်းတခုကို ရရှိသည့်တိုင် သူ့အနေနှင့် ပေါက်တူးတလက် ဒါမှမဟုတ် ဂေါ်ပြားတလက်ကို သီတင်းပတ်ပေါင်း တော်တော်နှင့် ဆုပ်ကိုင်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပါ။ ဝမ်းမိုက်ထဲက တုန်ပြီး ဆာလောင်လာခြင်းက ပင်ပန်းလှသည်။

သူ့တကိုယ်လုံး အတိဒုက္ခ လွှမ်းမိုးလာသည်။ သူမျက်လုံးမှာ ထုံးစံမဟုတ်သော မျက်ရည်စတို့ဖြင့် စိုစွတ်လာသည်။ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ပြီး သူ ငိုချလိုက်သည်။ လွန်လေပြီးသော တညက စတိုရှာဘီလ် ငိုကြွေးခဲ့သည်ကို သူ အမှတ်ရလာသည်။ သနားစရာကောင်းလှသော အဘိုးကြီး စတိုရှာဘီလ်ရယ်...။ အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ စတိုရှာဘီလ် ဘာကြောင့် ငိုကြွေးခဲ့ရသည်ကို သူ ယခုတော့ သဘောပေါက်ပါပြီ။

(Jack London ၏ A piece of steak' ကို ပြန်ဆိုသည်။]

အဘိုးအိုများဂိုဏ်း

လူတယောက်သည် စစ်တန်းလျားတွင် သေဒဏ်အတွက် အမှုစစ်ဆေးခြင်း ခံနေရသည်။ သူသည် ငါးဖြူမြစ်ဒေသသား အဘိုးအိုတဦးဖြစ်သည်။ ငါးဖြူမြစ်သည် လှေပြားအင်း အောက်ဘက်တွင် ယုကွန်မြစ်တွင်းသို့ ပေါင်းဝင်သည်။ ဒေါ်ဆင်တမြို့လုံးသည် ဤအမှုတွင် စိတ်ဝင်စားလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြသည်။ ယုကွန်မြစ်ရိုးတလျှောက် အထက် မိုင်တထောင်၊ အောက် မိုင်တထောင်တွင် နေထိုင်ကြသူများလည်း ထို့အတူပင် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေကြသည်။ ပင်လယ်ဓားပြများ ဖြစ်ကြသော အင်ဂလိုဆက်ဇုံများသည် သူတို့အနိုင်ရရှိသော လူမျိုးများ အပေါ်တွင် ဥပဒေ သွတ်သွင်း ပြဋ္ဌာန်းသည်မှာ အစဉ်အလာဓလေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ယင်းသွတ်သွင်းသော ဥပဒေသည် ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်။ သို့သော် အင်းဗား၏ အမှုတွင်မူ ဥပဒေသည် လျော့နည်းနေသည်။ ပျော့ညံ့နေသည်။ သင်္ချာနည်းနှင့်ကြည့်လျှင် သူ ခံရမည့်အပြစ်ဒဏ်သည် လျော်ကန်ခြင်း မရှိချေ။ အပြစ်ဒဏ်သည် ထင်လင်းပြီးဖြစ်၏။ စိုးစဉ်းမျှ သံသယမကျန်ချေ။ သေဒဏ်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် အင်းဗားတွင် အသက် တချောင်းသာ ရှိသည်။ သူ့ပယောဂဖြစ်သော အသက်ပေါင်းကား မြောက်မြားလှသည်။

အမှန်ပင် သူ့လက်တွင် စွန်းထင်းခဲ့သော သွေးများသည် မြားမြောင်လှသဖြင့် သူ့ပယောဂဖြင့် အဘယ်မျှ သေကြေပျက်စီးခဲ့သည်ကို ရတ်ခြည်း တွက်၍ မရနိုင်ပါချေ။ ယောကျ်ားများသည် မီးဖိုဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်လျက်၊ ဆေးတံကိုယ်စီခဲလျက် သူ့လက်ချက်ဖြင့် အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူ များ၏ စာရင်းကို အကြမ်းဖျင်း ခန့်မှန်းလျက်ရှိကြသည်။ သေကြေသူများမှာ လူဖြူများ ဖြစ်ကြသည်။ အားလုံးကုန်ပင်ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် တယောက်တည်းသော် လည်းကောင်း၊ အတွဲလိုက်သော်လည်းကောင်း၊ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သော်လည်းကောင်း အသတ်ခံကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသတ်ဖြတ်မှုများသည် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်မှု ကင်းမဲ့လှသဖြင့် မြင်းစီးရဲအဖွဲ့တွင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်နေခဲ့ရတော့သည်။

သို့ရာတွင် ယင်းသတ်ဖြတ်မှုများထက် ကျော်လွန်၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဖွယ်ရာသော အမှုကိစ္စတရပ် ပေါ်လာပြန်တော့သည်။ ယင်းကား အင်းဗားအမည်ရှိ တိုင်းရင်းသားကြီးတဦး ဒေါ်ဆင်မြို့သို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာရောက်၍ အဖမ်းခံခြင်း ဖြစ်သည်။ နွေနှောင်းကာလတွင် ဖြစ်သည်။ ယုကွန်မြစ်သည် ရေခဲပြင်အောက်တွင် တွန့်လိမ်မြည်ဟိန်းလျက်ရှိသည်။

တိုင်းရင်းသား လူနီအဘိုးကြီးတဦးသည် မြစ်ကမ်းပါးကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ တက်ပြီးနောက် မြို့လယ်လမ်းမတွင် မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ သူ လမ်းလျှောက်သည်ကို တွေ့မြင်ရသူအားလုံးကပင် သူသည် အားနည်းတုန်ချည့်လျက် ရှိကြောင်း သတိပြုမိကြသည်။ သူသည် သစ်လုံးပုံကြီးအပေါ်သို့ ထိုးယိုင်သွားပြီးနောက် ထိုသစ်လုံးပုံပေါ်မှာ ပင် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ ထိုတွင် သူ တနေ့လုံး ထိုင်၍ သူ့ရှေ့တွင် အဆက်မပြတ် ဖြတ်သန်း သွားနေကြသော လူဖြူများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ လူအတော်များများသည် သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် လှည့်ကြည့်သွားကြသည်။ လူအတော်များများသည် သူ့ကိုကြည့်၍ လူထူးလူဆန်းကြီးဟု မှတ်ချက်ချသွားကြသည်။ သာမန်ထက် ထူးခြားသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လူတိုင်းလောက်ကပင် နောက်ပိုင်းတွင် မှတ်မိနေသည်။ ယင်းသို့ မြင်တွေ့သတိပြုမိပြီး အမှတ်ရနေခြင်းအတွက်လည်း သူတို့သည် ပြောမဆုံးရှိနေသည်။

သို့ရာတွင် မည်သူတွေက သူ့ကို သတိပြုမိခဲ့သည်ဆိုစေကာမူ ဒစ်ကင်ဆင်သာလျှင် ဤအမှုတွင် သူရဲကောင်းကလေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒစ်ကင်ဆင်ကလေးသည် ဤအရပ်ဒေသသို့ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်၊ ကြေးငွေအပြည့်နှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏မျှော်လင့်ချက်နှင့် ကြေးငွေများ ပျောက်လွင့်ကုန်ဆုံးချေသောအခါတွင်ကား သူသည် ပြည်မသို့ အပြန်စရိတ် ရရှိရေးအတွက် ‘ဟောဘရွတ်နှင့် မေဆင့်’ ကုန်တိုက်တွင် စာရေးဝင်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ဟောဘရွတ်နှင့် မေဆင့်ကုန်တိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းမတဘက်တွင် သစ်လုံးပုံရှိသည်။ ယင်းသစ်လုံးပုံပေါ်တွင် အင်းဗား ထိုင်နေသည်။ ဒစ်ကင်ဆင်သည် နေ့လယ်စာ စားမသွားမီတွင် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အင်းဗားကိုကြည့်သည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီး၍ ကုန်တိုက်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်ပြန်သည်။ တိုင်းရင်းသားအဘိုးကြီးသည် စောစောက နေရာတွင် ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ဒစ်ကင်ဆင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ဆက်၍ ကြည့်နေသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် အခြေအနေ ထူးခြားသည်ကို လျင်မြန်စွာ ခွဲခြားသိမြင်တတ်ခြင်းအတွက် ပြောမဆုံး၊ ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိရသည်။ သူသည် ခံစားမှုရှိသော လူရွယ်တဦးဖြစ်သည်။ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာကြသော မျက်နှာဖြူ များအား မမိုတ်မသုန် စူးစိုက်ကြည့်နေသော တိုင်းရင်းသား အဘိုးကြီး၏ပုံစံကို သူ နှစ်သက်နေမိ သည်။ အချိန်နာရီများ ကြာညောင်းသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း အင်းဗားသည် အနေအထား မပြောင်းဘဲရှိသည်။ တဆံခြည်လောက်မှ မလှုပ်ရှားဘဲ ရှိသည်။ ထိုအခါ ဒစ်ကင်ဆင်သည် တခါက လျှောယာဉ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေခဲ့သော လူတယောက်အကြောင်းကို အမှတ်ရလာသည်။ ထိုသူသည် လူများ

သွားလာလျက်ရှိသော လမ်းမပေါ်တွင် လှော်ယာဉ်ကို ရပ်လျက် လှော်ယာဉ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေခဲ့သည်။ ထိုသူသည် ခေတ္တခဏမျှ အနားယူနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု လူတွေအားလုံးက ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ ထိုသူကို ထိကိုင်၍ ကြည့်ကြသော အခါတွင် ထိုသူ၏ တကိုယ်လုံးသည် အေးစက်တောင့်တင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ သူသည် လူသွားလူလာ ရှုပ်ထွေးသော လမ်းမကြီးပေါ်တွင် အအေးမိပြီး သေဆုံးသွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူ၏အလောင်းကို ခေါင်းတွင်းသို့ သွင်း၍ ရအောင် မီးမြှိုက်ပေးကြရသည်။ အလောင်းကို ပျော့အောင် ပျော်အောင် လုပ်ကြရသည်။

ဒစ်ကင်ဆင် အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး ဆေးလိပ်သောက်သည်။ အအေးခံသည်၊ ခဏအကြာတွင် သူ့အနီးသို့ အင်မီလီထရီဇစ် ရောက်လာသည်။ အင်မီလီထရီဇစ်သည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်း နွဲ့နွဲ့နှောင်းသူတဦး ဖြစ်သည်။ အထက်လွှာ သမီးပျိုတဦးပမာ လှပ ချောမောလှသည်။ ဒစ်ကင်ဆင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြတင်းပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ နောင်တွင် ပြန်တွေ့နိုင်မည့်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဦးထုပ်ကို မ၍ အင်မီလီကို ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း ပြုလိုက်သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် သူတို့ စကားပြောမိကြသောအခါတွင် အင်မီလီသည် ဒစ်ကင်ဆင်၏ ပခုံးကို လွန်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ဘာများနည်းဟု ဒစ်ကင်ဆင် လှည့်ကြည့်သည်။ သူလည်း လန့်သွားသည်။ အင်းဗားသည် လမ်းကို ဖြတ်ကူးလာပြီး သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသည်။ ပိန်လှီချည့်နဲ့လှသည့် သူ့အကြည့်သည် အမျိုးသမီးတွင် သံမှိုစွဲထား သကဲ့သို့ ရှိသည်။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

ဒစ်ကင်ဆင်က တုန်တုန်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

အာခေါင်သံဖြင့် ဝက်အော်သံကဲ့သို့ ရေရွတ်ပြီးနောက် အင်းဗားသည် အင်မီလီ ထရီဇစ်ထံ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် အမျိုးသမီးကို အစေ့အစပ် အစူးအစိုက် ကြည့်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ပိုးသားကဲ့သို့ နူးညံ့သော ဆံညိုညိုနှင့် လိပ်ပြာတောင် နုနုဖတ်ဖတ်ကဲ့သို့သော ပါးမို့မို့တို့ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားနေဟန်ရှိသည်။ သူသည် အမျိုးသမီးကို လှည့်ပတ်၍ အနှံ့အစပ် ကြည့်သည်။ လှေများ မြင်းများကို လေ့လာကြည့်ရှုသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုစဉ်တွင် သူမ၏နားတွင် ပန်ဆင်ထားသော ပန်းနုရောင်ကမာသည် သူ့မျက်လုံးစုံနှင့် အနောက် နေရောင်ခြည်ကြားတွင် ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခါ သူသည် ရပ်တန့်လျက် ပတ္တမြား သွေး တောက်ပကြည်လင်သည်ကို ရင်သပ်ရှုမောသည်။ ပြီးတဖန် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သို့ ပြန်လာပြီး ပြာလဲ့သော မျက်လုံးများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ သူ့ပါးစပ်မှ တစုံတရာ

ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် သူမ၏လက်ကို သူ၏လက်တဖက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်သည်။ ပခုံးနှင့် တံတောင်ဆစ်ကြားတည့်တည့်လောက်ကို ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အခြားလက်တဖက်ဖြင့် သူမ၏ လက်မောင်းကို မ,သည်။ နှိမ့်ချည် မချည် ပြုသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မနှစ်သက်မှုနှင့် အံ့ဩမှု ရောပြွမ်းဖြစ်ပေါ်နေသည်။ စက်ဆုပ်ဟန် မြည်တမ်းပြီး သူမ၏လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ လည်ချောင်းသံဖြင့် စကား အနည်းငယ် ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးကို ကျောပေးပြီး ဒစ်ကင်ဆင်နှင့် စကားပြောသည်။

ဘာပြောသည်ကို ဒစ်ကင်ဆင် နားမလည်ချေ။ အင်မီလီ ရယ်သည်။ အင်းဗား မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး သူတို့နှစ်ဦးကို တလှည့်စီကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့စကားကို နားမလည်ဟူသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းယမ်းခါကြသည်။ သူတို့အပါးမှ သူ ထွက်ခွာသွားတော့မည် ရှိစဉ်တွင် အမျိုးသမီးက တစုံတယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဂျင်မီရေ လာပါဦး”

ဂျင်မီ လမ်းတဖက်က ကူးလာသည်။ သူသည် ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးမားလေးလံလှသော တိုင်းရင်းသား တဦးဖြစ်သည်။ လူဖြူများကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အနားကျယ်ဦးထုပ်ကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် အင်းဗားနှင့် လည်ချောင်းသံ၊ အာခေါင်သံများဖြင့် ပြောနေသည်။ “သူက ငါးဖြူနယ်သား။ ကျုပ် သူ့ကို စကားများများ ပြောခိုင်းလို့ မရဘူး။ သူက လူဖြူလူကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်” ဟု အင်မီလီကို ဂျင်မီ ပြောသည်။

“ဘုရင်ခံ”

ဒစ်ကင်ဆင် ဝင်၍ထောက်သည်။

ဂျင်မီသည် ငါးဖြူနယ်သားကြီးနှင့် ဆက်၍ ပြောနေသည်။ ဂျင်မီ၏မျက်နှာ တည်လာသည်။ ဇဝေဇဝါဖြစ်လာသည်။ ပြီး သူ ရှင်းပြသည်။

“ကျုပ်ထင်တယ်၊ သူ ဗိုလ်ကြီးအလက်ဇင်းဒါးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ သူပြောတယ်၊ သူ လူဖြူထီးတွေ သတ်တယ်။ လူဖြူမတွေ သတ်တယ်။ လူဖြူလေးတွေ သတ်တယ်။ လူဖြူတွေ အများကြီး သတ်တယ်။ သူ သေချင်တယ်”

“ရူးနေတယ်ထင်တယ်”

ဒစ်ကင်ဆင် ပြောသည်။

“ဘာပြောတယ်”

ဂျင်မီ မေးသည်။

ဒစ်ကင်ဆင်သည် သူ့လက်ညှိုးကို ခေါင်းထဲသို့ စိုက်ပြသည်။ ထို့နောက် လက်ညှိုးကို ခေါင်းမှ ခွာ၍ ချားပမာ လှည့်ဝိုက်၍ ပြသည်။

"ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ်"

ဂျင်မီ ယင်းသို့ပြောပြီး အင်းဗားဘက် လှည့်သည်။ အင်းဗားသည် လူဖြူလူကြီးနှင့် တွေ့ခွင့်ရရန် တောင်းခံလျက်ပင်ရှိသည်။

ထိုစဉ်တွင် သူတို့လူစုရှိရာသို့ မြင်းစီးရဲတဦး ရောက်လာသည်။ (မြင်းစီးရဲ ဖြစ်သော်လည်း ကလုန်ဒိုက်နယ်တွင် အမှုထမ်းသူများသည် မြင်းမစီးရချေ) အင်းဗား၏ ဆန္ဒကို မြင်းစီးရဲ ကြားသိရသည်။ သူသည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသော လူရွယ်တဦး ဖြစ်သည်။ ပခုံးကျယ်သည်။ ရင်အုပ် မောက်သည်။ ခြေထောက်များ ဖြောင့်ကားသည်။ အင်းဗားသည် အရပ်ရှည်သူတဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြင်းစီးရဲသည် အင်းဗားထက် ခေါင်းတပိုင်းဝက် ပိုမြင့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ သည် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်မှုကြောင့် သူ၏ သန်စွမ်းထွားကျိုင်းမှုသည် ပိုမိုထင်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် တကယ်ပင် လူငယ်လေး တဦးသာဖြစ်ချေသည်။ သူ၏ပါးပြင်တို့သည် မိန်းမပျိုကလေးတဦး၏ ပါးပြင်နှင့်မခြား ရှိလေသည်။

အင်းဗားသည် သူ့ကို ချက်ချင်းပင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူ့ပါးပြင်တွင် ထင်နေသော ဓားခုတ်ရာကို မြင်သောအခါ မျက်လုံးများ ရဲလာသည်။ အင်းဗားသည် ကြုံလှီသော လက်ဖြင့် မြင်းစီးရဲလူရွယ်၏ ခြေထောက်ကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ဖုထစ်နေသော ကြွက်သားများကို ခုံမင်စွာ ကိုင်တွယ်သည်။ လူရွယ်၏ ကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်ကို အင်းဗား လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုသည်။ ပခုံးကြွက်သားများကို သံချပ်အင်္ကျီပမာ ဖိကြည့်သည်။ ထိုးကြည့်သည်။ လူအုပ် များလာသည်။ စပ်စုသော လမ်းသွားလမ်းလာများသည် သူတို့ဝိုင်းတွင် ဝင်လာကြသည်။ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားများ၊ တောင်တန်းသားများ၊ နယ်ခြားဒေသများ ဖြစ်ကြသည်။ ခြေတံရှည်ရှည်၊ ပခုံးကျယ်ကျယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ အင်းဗားသည် လူအုပ်ကို တယောက်ပြီးတယောက် ကြည့်ပြီး ငါးဖြူဘာသာစကားဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ပြောသည်။

"သူဘာပြောတာလဲ"

ဒစ်ကင်ဆင် မေးသည်။

"သူပြောတဲ့ဇာတ်လမ်းဟာ တခုခုတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်။ သူ့ကို

စစ်ရအောင် ဗိုလ်ကြီးဆီ ကျုပ် ခေါ်သွားမယ်။ ကျုပ်နဲ့ အတူလိုက်ခဲ့ဖို့ သူ့ကိုပြောပါ ဂျင်မီ”

မြင်းစီးရဲ ပြောသည်။ ဂျင်မီသည် အာခေါင်သံ၊ လည်ချောင်းသံများဖြင့် ပြောရပြန်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဂျင်မီသည် ကျေနပ်အားရသွားပုံရသည်။

“နေပါဦး ဂျင်မီ၊ သူ့ကို မေးကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်မလက်ကို ကိုင်တုန်းက သူ ဘာပြောတာလဲ။ သူဘာလုပ်တာလဲလို့”

အင်မီလီက ယင်းသို့ပြောဆိုသဖြင့် ဂျင်မီ မေးခွန်းထုတ်ရပြန်သည်။ အဖြေ ရရှိသည်။

“သူ ပြောတယ်။ အင်မီလီဟာ မကြောက်ဘူးတဲ့”

ဂျင်မီပြောသည်။ အင်မီလီ ကျေနပ်သွားသည်။

“သူပြောတယ်။ အင်မလီဟာ မသန်မာဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကလေးလို နူးညံ့တယ်တဲ့။ အင်မီလီကို သူ လက်တဖက်တည်းနဲ့ စိစိညက်ညက်ကြေအောင် လုပ်နိုင်တယ်တဲ့။ အင်မတန် အံ့သြစရာ၊ အင်မတန် ရယ်စရာကောင်းတာ တခု သူ စဉ်းစားမိတယ်တဲ့။ အင်မီလီဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူဝလူသန်ကြီးတွေရဲ့မိခင် ဖြစ်နိုင်မလဲတဲ့။ ဟို ပုလိပ်လို လူတွေရဲ့ မိခင် ဖြစ်နိုင်မလဲတဲ့”

အင်မီလီသည် မျက်ဆန်ကို အထက်ဘက်ကပ်၍ ထားသည်။ နည်းနည်းမှ မရွေ့မလျား ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ပါးပြင်နှစ်ခုသည် ကတ္တီပါရောင် သမ်းနေသည်။ ဒစ်ကင်ဆင်သည်လည်း ရှက်သွေးဖြာပြီး ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေသည်။ ရဲသား၏မျက်နှာလည်း သွေးလျှံနေသည်။

“လာ လိုက်ခဲ့

မြင်းစီးရသည် အင်းဗားကို ခက်ထန်ထန်ခေါ်ပြီးနောက် လူအုပ်ကို တိုးထွက်သွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် အင်းဗားသည် စစ်တန်းလျားသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုတွင် သူသည် အလိုအလျောက်နှင့် အပြည့်အစုံ ဖြောင့်ချက်ပေးသည်။ ထို့နောက် စစ်တန်းလျား ဥပစာမှ အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်တော့ဘဲ နေသည်။

အင်းဗားကို ကြည့်ရသည်မှာ အင်မတန် နွမ်းနယ်နေသည်သို့ ရှိသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်မှုနှင့် မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့မှုတို့မှ ဖြစ်ပေါ်အပ်သော မောပန်းဆုတ်ယုတ်မှုကို သူ့မျက်နှာတွင် တွေ့ရသည်။ သူ့ပခုံးများသည် ဝန်လေးဖိထားသကဲ့သို့ ပိကျနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တောက်ပမှု

ကင်းနေသည်။ သူ့ဆံပင်များသည် အဖြူဖြစ်ရန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် နေဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် အရောင်အဆင်း မဲ့နေသည်။ ခြောက်ကပ်နေသည်။ ပျော့လျော့နေသည်။ သူ့ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်နေ ပျက်နေသည်များကို သူ စိတ်မဝင်စားရှိသည်။ တရားရုံးခန်းတခုလုံးသည် လူများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ သူတို့တတွေ၏ စကားသံများသည် သူ့နားတွင်းသို့ ပင်လယ်လှိုင်းသံအဖြစ် တိုးဝင်လျက်ရှိသည်။

သူသည် ပြတင်းပေါက်တခုအနီးတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ငြီးငွေ့ဖွယ် ရှုခင်းပေါ်သို့ မကြာခဏဆိုသလို အမှတ်မထင် ကျရောက်လျက်ရှိသည်။ မိုးကောင်းကင်သည် မှိုင်းမှိုင်းမှုန်နေသည်။ မိုးဖြူဖြူ ဖွဲဖွဲကျနေသည်။ ယူကွန်မြစ် ရေကြီးချိန် ဖြစ်သည်။ ရေခဲခြင်း မရှိတော့ပြီ။ ရေခဲများမရှိတော့ပြီ။ မြစ်ရေသည် မြို့တွင်းအထိ လျှံတက်နေသည်။ မင်းလမ်းမကြီး တလျှောက်တွင် လှေသမ္ဗန်များ အစုန်အဆန် မပြတ်သွားလာလျက်ရှိသည်။ အချို့လှေများသည် စစ်တန်းလျားရှေ့ရှိ ရေပြည့်လျှံသော စစ်ရေးပြကွက်အတွင်းသို့ ချိုးဝင်လာကြသည်ကို သူ မကြာခဏ တွေ့မြင်ရသည်။ တခါတရံတွင် ယင်းလှေများသည် သူ့အောက်တွင် ပျောက်ဝင်သွားကြသည်။ ထို့နောက် လှေနှင့် အိမ်နံရံသစ်လုံးများ ထိခိုက်သံ သူ ကြားရသည်။ လှေပေါ်တွင် ပါလာသူများ ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်ဝင်လာကြသည်ကို သူမြင်ရသည်။ ထို့အပြင် ရေထဲတွင် လမ်းလျှောက်သံများကို အောက်ဘက်မှ ကြားရသည်။ လှေကားမှ တက်လာကြသည်များကို ကြားသိရသည်။ တံခါးဝတွင် သူတို့ ပေါ်လာကြသည်။ ဦးထုပ်များကို ချွတ်၍ဖြစ်သည်။ ဖိနပ်တွင် ရေစက်လက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အမှုစစ်ဆေးမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနားထောင်နေသော လူအုပ်တွင် ပေါင်းဝင်ကြသည်။

သူတို့က သူ့ကို ဝိုင်း၍ ကြည့်နေစဉ်တွင် သူ ရရှိမည့်အပြစ်ဒဏ်ကို သူတို့ မှန်းဆနေကြသည်တွင် သူကလည်း သူတို့ကိုကြည့်၍ သူတို့တတွေ၏ လမ်းစဉ်၊ သူတို့တတွေ၏ ဥပဒေကို တွေးဆနေသည်။

လူတယောက်က စားပွဲကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သည်။ စကားပြောသံများ တိတ်သွားသည်။ ထိုသူသည် အာဏာပိုင်တဦးဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အင်းဗားသည် နောက်ဘက်ဝေးဝေးတွင် စားပွဲခုံတခုနှင့် ထိုင်နေသော မဟာနဖူးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည်သာလျှင် စားပွဲထုသူအပါအဝင် ဤနေရာတွင် ရှိသူအားလုံး၏ အကြီးအကဲဖြစ်မည်ဟု မှတ်ယူထားသည်။ ယင်းစားပွဲမှာ ရှိနေသော အခြားသူတဦးသည် မတ်တတ်ရပ်၍ လုပသေသပ်သော စာရွက်ထပ်ကြီးကိုကြည့်ကာ ကျယ်လောင်စွာ ဖတ်သည်။ စာရွက်တရွက်ကို စ၍ဖတ်တိုင်း သူ လည်ချောင်း ရှင်းသည်။ စာရွက် တရွက်ဆုံးတိုင်း သူ့လက်ချောင်းများကို တံတွေးဆွတ်သည်။ ထိုသူ ဖတ်ကြားနေသော

ဘာသာစကားကို အင်းဗား နားမလည်။ သို့သော် အခြားသူများ နားလည်ကြသည်။ ဤဖတ်ကြားမှုကြောင့် သူတို့ အမျက်ဒေါသဖြစ်ကြသည်ကိုလည်း သူ သိသည်။ ရံဖန်တွင် သူတို့ အပြင်းအထန် အမျက်ဖြစ်ကြသည်။ လူတယောက်သည် သူတို့ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ စကားလုံးတလုံးတည်းနှင့် ဖြစ်သည်။ ပြတ်တောက် မာတောင်းလှသည်။ စားပွဲရှိလူက စားပွဲခေါက်တော့မှ သူ တိတ်သွားသည်။

ထိုသူသည် မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင် ဖတ်နေသည်။ သူ့အသံနှင့် သူ့ဖတ်ဟန်သည် သီချင်းဆိုသည်သို့ ရှိသည်။ အင်းဗားကို ချော့သိပ်နေသည်နှင့် တူသည်။ ထိုသူ ဖတ်၍ ပြီးဆုံးသွားသောအခါတွင် အင်းဗား အိပ်ပျော်နေသည်။ ငါးဖြူဘာသာစကားဖြင့် လူတယောက်အသံ ထွက်ပေါ်လာသော အခါတွင် အင်းဗား ငိုက်မျဉ်းရာမှ နိုးသည်။ သူ့ညီမ၏ သားကို အံ့သြခြင်းမရှိ ကြည့်သည်။ သူ့တူသည် လူငယ်တဦးဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက လူဖြူများထံတွင် သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့သူတဦးဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား"

သူက နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် မေးသည်။

"အိမ်း၊ နင်ဟာ ရွာက ထွက်သွားတဲ့ ဟောင်းကန်ပဲ။ နင့်အမေ သေပြီ"

အင်းဗား ပြောသည်။

"သူက အသက်ကြီးပါပြီ"

ဟောင်းကန် ပြန်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကားကို အင်းဗား မကြားတော့။ သို့ဖြင့် ဟောင်းကန်သည် အင်းဗား၏ပခုံးပေါ်တွင် လက်တင်၍ လှုပ်နိုးရပြန်သည်။

"စောစောက သူပြောသွားတာတွေကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြမယ်။ အဲဒါကတော့ ဦးကြီး ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေပဲ။ ဗိုလ်ကြီးကို ဦးကြီး ပြောပြခဲ့တာတွေပဲ။ အဲဒါတွေဟာ အမှန် ဟုတ် မဟုတ် လျှောက်တင်ပါ။ ဒါ ရုံးတော်ရဲ့အမိန့်ပဲ"

ဟောင်းကန်သည် သာသနာပြုများလက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ထိုသူများက သူအား စာရေး စာဖတ် သင်ပေးခဲ့သည်။ ယခုအခါ ဟောင်းကန်၏လက်ထဲတွင် စောစောကလူ ဖတ်သော စာရွက်များ ရှိနေသည်။ ယင်းက ဂျင်မီမှတဆင့် ဗိုလ်ကြီး အလက်ဇင်းဒါးထံတွင် အင်းဗား ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သည်များကို စာရေးတဦးက လိုက်မှတ်ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အိမ်း ဒါတွေဟာ ငါပြောခဲ့တာတွေပဲ ဟောင်းကန်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို နင့်နားနဲ့ မကြားရဘဲနဲ့ အခု နင့်ပါးစပ်က ပြန်ထွက်လာတယ်”

မိမိကိုယ်မိမိ ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ဟောင်းကန် ပြုံးလိုက်သည်။

“အို အင်းဗား၊ ဒါတွေဟာ စက္ကူက ထွက်လာကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်နားက ဘယ်တုန်းကမှ မကြားခဲ့ပါဘူး။ စက္ကူက ထွက်လာကြတာတွေဟာ ကျွန်တော့် မျက်လုံးက တဆင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲရောက်ပြီး ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကနေ ဦးကြီးဆီသို့ ထွက်သွားကြတယ်။ အဲဒီလို ထွက်လာပါတယ်”

“ဒီလို ထွက်လာတာပဲ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ပြောတာတွေ စက္ကူထဲမှာရှိတယ် ဟုတ်လား။ ဒါဟာ တကယ့်ပဉ္စလက်ပဲ ဟောင်းကန်၊ နင်ဟာ မှော်ပညာအတတ်ရှင်ပဲ”

အင်းဗားသည် စာရွက်များကို လက်ညှိုး၊ လက်မဖြင့် စမ်းကိုင်ကာ ရေးသားထားသော စာလုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် တအံ့တဩပြောလေသည်။

“အို ဒါတွေဟာ ဘာမှမဆန်းပါဘူး။ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး”

လူရွယ်သည် ယင်းသို့ အမှုမထားသလို ဂုဏ်ယူသလိုနှင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် အင်းဗား၏ ဖြောင့်ချက်ကို ဖတ်ရှုလေသည်။

“ငှင်းနှစ် ရေခဲများ မကွဲမီတွင် အဘိုးကြီးတယောက် လာသည်။ ခြေတဖက် ဆာနေသော ကောင်ကလေးတယောက် ပါသည်။ သူတို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ် သတ်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီး သိပ်အော်သည်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဘိုးကြီး သိပ်အော်တယ်။ တော်တော်နဲ့ မသေဘူး။ ဒါကို နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ ဟောင်းကန်။ လူဖြူလူကြီးက နင့်ကို ပြောတယ်နဲ့ တူတယ်။ ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး။ လူဖြူလူကြီးကိုပဲ ငါ ပြောတယ်”

အင်းဗား ကြားဖြတ်၍ ပြောသည်။ ဟောင်းကန်သည် စိတ်မရှည်သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းယမ်းခါလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားပြောတာတွေ စက္ကူထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ ကျုပ် ပြောထားတယ် မဟုတ်လား အဘိုးကြီး”

အင်းဗားသည် မင်ဖြင့် ရေးခြစ်ထားသော စာရွက်မျက်နှာပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်သည်။

“မုဆိုးဟာ ရေခဲပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဒီနေရာမှာ ယုန်တကောင်ဖြတ်သွားတယ်။ အဲဒီယုန်ဟာ ဟောဒီ မိုးမခချုံနားမှာ ရပ်ပြီး နားထောင်တယ်။ ကြားတယ်။ ကြောက်တယ်။ ဟောဒီမှာ သူ တက်ပြေးတယ်။ ဟောဒီမှာ မြန်မြန်ကြီး ပြေးတယ်။ တအား တအား ခုန်သွားတယ်။ ဟောဒီမှာ တောကြောင်တကောင် ပိုပြီး မြန်မြန်နဲ့ ပိုပြီး တအား ခုန်လာတယ်။ ဟောဒီမှာ တောကြောင်ဟာ ရေခဲပြင်ကို လက်သည်းနဲ့ နာနာကုတ်ပြီး တအားခုန်တယ်။ ဟောဒီမှာ တောကြောင်နဲ့ ယုန်နဲ့ တွေ့တယ်။ ယုန်ဟာ တောကြောင်ရဲ့အောက်မှာ လိမ့်နေတယ်။ ဟောဒီမှာ တောကြောင် တကောင်တည်း သွားတဲ့လမ်း၊ ယုန်မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောသလိုပဲ။ မုဆိုးဟာ ရေခဲပြင်မှာ ထင်နေတဲ့ အမှတ်အသားတွေကို ကြည့်ပြီး ဒါက ဒီလိုဖြစ်တယ်လို့ ပြောသလိုပဲ၊ နင်ဟာလည်း စက္ကူကိုကြည့်ပြီး အဘိုးကြီး အင်းဗားလုပ်ခဲ့တာတွေကို ဒါက ဒီလိုလို့ ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ပဲ ထားပါ။ အခု ကျုပ်ဖတ်ပြမှာကို နားထောင်စမ်းပါ။ မိန်းမလို မိန်းမရ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်းပါ။ ခင်ဗျားကို ပြောပါဆိုမှ ပြောပါ”

သည့်နောက်၌ကား ဟောင်းကန်သည် အင်းဗား၏ ဖြောင့်ချက်ကို အတော်ကြီး ကြာသည်အထိ ဆက်တိုက်ဖတ်နေသည်။ အင်းဗားသည် ငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။ ဖတ်၍ ဆုံးသွားသော အခါတွင်မှ အင်းဗား ပြောသည်။

“ဒါ ငါပြောတာတွေပဲ။ ငါပြောတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ အသက်ကြီးပြီ ဟောင်းကန်။ ငါ မေ့နေတာတွေ အခုမှ သတိရတယ်။ ဒါတွေက ဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့လူကြီး သိဖို့ ကောင်းတယ်။ ပထမဆုံးက ရေခဲတောင်ကို လူတယောက်လာတယ်။ သူ့မှာ သံထောင်ချောက် ပါလာတယ်။ ငါးဖြူနယ်က ဖျံတွေကို သူ ဖမ်းတယ်။ သူ့ကို ငါ သတ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ငါးဖြူနယ်မှာ လူသုံးယောက် လာပြီး ရွှေရှာတယ်။ တော်တော်ကြာပြီ။ သူတို့ကိုလည်း ငါ သတ်တယ်။ ဝံပုလွေစာ ကျွေးလိုက်တယ်။ လက်ငါးချောင်းမှာ ဖောင်တခုနဲ့ လူတယောက် တွေ့တယ်။ စားနပ်ရိက္ခာတွေ အများကြီးပဲ”

အင်းဗား အပြောရပ်၍ စဉ်းစားသည့်အခိုက်မှာပင် ဟောင်းကန် ဘာသာပြန်သည်။ စာရေးတဦးက လိုက်လံရေးမှတ်သည်။ တရားရုံးတခုလုံးသည် အင်းဗား ပြောပြသော ဇာတ်လမ်း တပုဒ်စီကို ငေးငိုင်ထိုင်းမှိုင်းစွာ နားထောင်ကြသည်။ ဆံပင်နီနှင့် လူတယောက်ကို အလှမ်းဝေးဝေးမှ ပစ်သတ်လိုက်ကြောင်း အင်းဗားပြောသောအခါ၌ကား ရှေ့တန်းတွင်ထိုင်၍ နားထောင်နေသူတဦးက ‘တောက်’ တချက် ခေါက်လိုက်သည်။ သူ၏ တောက်ခေါက်သံသည် နာကြည်းမှုအပြည့်ပါသည်။ ထိုသူမှာလည်း ဆံပင်နီနှင့်ဖြစ်သည်။

“တောက်၊ အဲဒါ ကျုပ်အစ်ကိုပဲ”

နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူသည် မကြာခဏဆိုသလို တက်တခေါက်ခေါက် ရှိနေသည်။ သူ့ကို မည်သူကမျှ မတားပါချေ။ စားပွဲတွင် ရှိသူကလည်း စားပွဲကိုပုတ်၍ သတိမပေးပါချေ။

အင်းဗားသည် တကြိမ် ငိုက်ကျသွားပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွား သည်။ သူသည် ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝကအဖြစ်များကို အိပ်မက်လျက်ရှိသည်။

ဟောင်းကန်က သူ့ကို နှိုးရပြန်သည်။

“ထ... အို.. အင်းဗား သင်ဟာ အဘယ့်ကြောင့် ဤမကောင်းမှုတွေကို ပြုရသလဲ၊ ဤလူတွေကို သတ်ရသလဲ၊ ဘာပြုလို့ အခုလို လာပြီး အဖမ်းခံရသလဲဆိုတာ အမှန်အတိုင်း လျှောက်တင်ဖို့ အမိန့်ရှိတယ်”

အင်းဗား တုန်ချည့်စွာ ထသည်။ ရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးနေသည်။ ထို့နောက် တိုးတိုးညင်းညင်း ပြောသည်။ သို့ရာတွင် ဟောင်းကန်က သူ့စကားကိုဖြတ်၍ မဟာနဖူးနှင့် လူကြီးကို အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီအဘိုးကြီးဟာ အရူးကြီးပဲ။ သူပြောတာတွေဟာ အရူးစကားတွေပဲ၊ ကလေးစကားတွေပဲ”

“သူပြောတဲ့ ကလေးစကားတွေကိုပဲ ကျုပ်တို့ ကြားချင်တယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ တလုံးမကျန် ကြားချင်တယ်။ နားလည်လား”

မဟာနဖူးနှင့် လူကြီး ပြောသည်။ ဟောင်းကန် သဘောပေါက် နားလည်သွားသည်။ သူ့တူနှင့် အာဏာပိုင်လူကြီး၏ ဆက်ဆံရေးကိုကြည့်၍ အင်းဗားမျက်လုံးများ အရောင်တောက်လက်လာ သည်။ ထို့နောက် သူ၏ဇာတ်လမ်းကို စတင်၍ ပြောသည်။ တိုင်းရင်းသား မျိုးချစ်တဦး၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ပရိသတ်သည် အံ့ဖွယ်ရာ တိတ်နေသည်။ မဟာနဖူးနှင့်လူသည် လက်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်၍ စဉ်းစားနေသည်။ အင်းဗား၏ အသံသြသြ၊ စကားပြန်၏ အသံနုနုနှင့် ဆံပင်နီ၏ တက်ခေါက်သံတို့သာလျှင် သူ့အလှည့်နှင့် သူ ထွက်ပေါ်နေကြသည်။

“ကျုပ်ဟာ ငါးဖြူလူမျိုး အင်းဗားဖြစ်တယ်။ ကျုပ်အဖေဟာ လူသန်လူထွားကြီး အော့စဘုတ် ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကလေးဘဝက ကျုပ်တို့နယ်ဟာ အင်မတန် သာယာဝပြောတယ်။ လူတွေဟာ ထွေထွေရာရာတွေကို မတပ်မက်ကြဘူး။ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေကို မကြားဖူးကြဘူး။ ရိုးရာမပျက်

နေကြတယ်။ မိန်းမတွေကလည် ယောကျ်ားတွေကို မြတ်နိုးတယ်။ ယောကျ်ားတွေကလည်း မိန်းမတွေကို ကျေနပ်တယ်၊ ကလေးတွေဟာ အမေ့ရင်ခွင်မှာ ရှိကြတယ်။ အင်မတန် ထွားကျိုင်းကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ယောကျ်ားတွေဟာ ယောကျ်ားပီသတယ်။ ငြိမ်းချမ်း သာယာတဲ့အခါမှာဖြစ်စေ၊ စစ်ဖြစ်ကျပ်တည်းတဲ့အခါမှာဖြစ်စေ သူတို့ဟာ ယောကျ်ားတွေပဲ။

“အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ရေထဲမှာ ငါးတွေ အခုထက် ပေါတယ်။ တောထဲမှာ အသားတွေ အခုထက် ပေါတယ်။ ကျုပ်တို့ခွေးတွေဟာ ဝံပုလွေတွေကျနေတာပဲ။ အမွေး ဖွားဖွားကြီးတွေနဲ့ နှင်းဒဏ် လေဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းခံနိုင်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ဟာလည်း ကျုပ်တို့ ခွေးတွေလိုပဲ နှင်းနှင့် လေဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းခံနိုင်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့နယ်ထဲကိုဝင်လာတဲ့ ‘ပယ်လေး’ လူမျိုးတွေကို ကျုပ်တို့ ကိစ္စတုံးပစ်တယ်။ ကျုပ်တို့အဖေတွေနဲ့ ကျုပ်တို့အဘိုးတွေဟာလည်း ကျူးကျော်လာတဲ့ ပယ်လေးတွေကို သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်တို့နယ်မြေကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတာပဲ"

“ကျုပ်ပြောသလိုပဲ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ခွေးတွေလိုပဲ ခိုင်ဖီးသန်မာကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တနေ့တော့ ပထမဆုံး လူဖြူတယောက် ရောက်လာတယ်။ သူဟာ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ တရွတ်တိုက်ပြီး လာတယ်။ လေးဖက်ထောက်ပြီး လာတယ်။ သူ့အသားအရည်တွေဟာ အရိုးပေါ်မှာ ပြားပြားချပ်နေတယ်။ ဒီလိုလူမျိုး ကျုပ်တို့ တခါမှ မတွေ့ဖူးကြဘူး။ ဘာလူမျိုးလဲ၊ ဘယ်နယ်သားလဲဆိုပြီး ကျုပ်တို့ အံ့သြကြရတယ်။ သူ အားနည်းနေတယ်။ သိပ်ပြီးကို အားနည်းနေတယ်။ ကလေးတယောက်လိုပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ သူ့ကို မီးဖိုဘေးမှာ ထားရတယ်။ သားမွေးနွေးနွေးပေါ်မှာ သိပ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးတွေကို အစာကျွေးသလို သူ့ကို အစာကျွေးရတယ်။

နောက်ပြီးတော့ သူ့မှာ ခွေးတကောင် ပါလာတယ်။ ကျုပ်တို့ ခွေးသုံးကောင်စာလောက် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီခွေးလည်း အားနည်းပိန်ချုံးနေတယ်။ ဒီခွေးရဲ့အမွေးတွေက တိုတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မနွေးဘူး။ အမြီးဟာ အေးလွန်းပြီး အဖျားပိုင်း ပြတ်ကျသွားတယ်။ ဒီခွေးထူးခွေးဆန်းကိုလည်း ကျုပ်တို့ အစာကျွေးတယ်။ ပြီးတော့ မီးဖိုဘေးမှာ အိပ်စေတယ်။ ကျုပ်တို့ခွေးတွေ ဝိုင်းမကိုက်အောင် အတင်းမောင်းထားရတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ခွေးတွေဟာ ဒီကောင်ကို အသေကိုက်သတ်ပစ်ကြမှာပဲ။ ဒရယ်သားနဲ့ ငါးသလောက်ခြောက်တွေရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် လူရော ခွေးရော ကျန်းမာလာတယ်။ အားပြည့်လာတယ်။ အားပြည့်လာတာနဲ့ တပြိုင်နက် သူတို့ဟာ ရောမ အကောင်ကြီးတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ အကြောက်အရွံ့ ကင်းလာကြတယ်။ အဲဒီလူဟာ ကျုပ်တို့လူကြီးတွေ လူငယ်တွေနဲ့ စကားကျယ်ကျယ် ပြောတယ်။

အားရပါးရ ရယ်တယ်။ မိန်းကလေးတွေကို ဇက်ရဲလက်ရဲ ကြည့်တယ်။ သူ့ခွေးကတော့ ဘာလုပ်သလဲဆိုရင် ကျုပ်တို့ ခွေးတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်။ တနေ့တည်းမှာ ကျုပ်တို့ခွေးသုံးကောင်ကို ကိုက်သတ်ပစ်တယ်။

ကျုပ်တို့ကလည်း အဲဒီလူကို သူ့လူမျိုးအကြောင်း မေးတော့ သူက ဘာပြောသလဲဆိုရင် 'ကျုပ်မှာ ညီအစ်ကိုတွေ အများကြီးရှိတယ်' တဲ့။ ပြီးတော့ မခိုးမခန့် ရယ်တယ်။ အဲဒီလူဟာ အားကောင်းကောင်းပြည့်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ကျုပ်တို့နယ်က ထွက်သွားတော့တာပဲ။ သူနဲ့အတူ နိုဒါ ပါသွားတယ်။ ကျုပ်တို့လူကြီးရဲ့သမီးပေါ့။ သူပြန်သွားပြီးနောက် ပထမဆုံးဖြစ်တာကတော့ ကျုပ်တို့ခွေးမတကောင် ကလေးမွေးတယ်။ ဒီလို ခွေးကလေးမျိုးတွေ မွေးတာ ကျုပ်တို့ တခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ခေါင်းကြီးကြီး၊ မေးကားကား၊ အမွေးတိုတိုနဲ့ ခွေးနာလေးတွေပဲ။ ကျုပ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိသေးတယ်။ ကျုပ်အဖေ လူသန်လူထွားကြီး အော့စဘုတ်ပေါ့။ ခွေးနာကလေးတွေကို မြင်တော့ သူ့မျက်နှာကြီး ညိုလာတယ်။ ကျောက်ခဲတလုံးကိုယူပြီး သူ စာရင်းရှင်းပစ်လိုက်တာ ခွေးနာမျိုး ပြုတ်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် နှစ်နွေလောက်အကြာမှာ နိုဒါ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သားယောကျ်ားလေးတယောက် ပါလာတယ်။

အဲဒါဟာ အစပဲပေါ့။ ဒီနောက်မှာ ဒုတိယလူဖြူ လာတယ်။ ခွေးမွေးတိုတွေ ပါလာတယ်။ သူပြန်သွားတဲ့အခါမှာ ဒီခွေးတွေကို ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ဆီက အသန်ဆုံးခွေး ခြောက်ကောင်ကို သူ ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီခွေးနဲ့ လဲတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်အမေရဲ့ အစ်ကို 'ကူဆိုတီး' ကို ပစ္စတိုတလက် ပေးသွားတယ်။ ခြောက်ချက်ကြီး မြန်မြန်ပစ်နိုင်တယ်။ ကူဆိုကီးဟာ ရောမလူကြီးတယောက်ပဲ။ သူ့လက်ထဲမှာ ပစ္စတို ရှိနေတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ လေးနဲ့ မြားတွေကို နည်းနည်းမှ အလေးမထားတော့ဘူး။ လေးနဲ့ မြားတွေကို ကလေးကစားစရာတွေလို့ သူပြောတယ်။ သူဟာ ပစ္စတိုကို လက်ထဲမှာကိုင်ပြီး ဝက်ဝံပစ် ထွက်သွားတယ်။ ဝက်ဝံကို ပစ္စတိုနဲ့ ပစ်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့ အခု သိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းက ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမလဲ။ ကူဆိုတီးဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိရှာမလဲ။ မသိလို့လဲ သူဟာ ဝက်ဝံပစ်ထွက်သွားတာပဲ။ သူဟာ အင်မတန် ရဲရင့်တယ်။ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ခြောက်ချက် မြန်မြန်ကြီးပစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝက်ဝံလေးဟာ ပျားအုံက ပျားရည်ကို ထုတ်သလို သူ့ခေါင်းက ဦးနှောက်တွေကို ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူဟာ မုဆိုးကောင်းတယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့ကလေးတွေကို အသားငါး မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ အင်မတန် စိတ်ထိခိုက်ကြတယ်။ 'လူဖြူတွေအတွက် ကောင်းပေမဲ့ ကျုပ်တို့အတွက် မကောင်းဘူး' လို့ ကျုပ်တို့ ပြောကြတယ်။ ဒါမှန်တယ်။ လူဖြူတွေ အများကြီးပဲ။ သူတို့ဟာ အင်မတန် ဖီးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ လူနေမှုစနစ်ဟာ ကျုပ်တို့ကို လုံးပါးပါးစေအောင် ပိန်ကြုံချည့်နဲ့စေတယ်။

အင်မတန် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ အစားအစာတွေ၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အများအပြားနဲ့ တတိယလူဖြူတယောက် ရောက်လာပြန်တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ဆီက ခွေးကြီး အကောင်နှစ်ဆယ် ယူသွားတယ်။ သူပေးတဲ့လက်ဆောင်တွေနဲ့ သူပြောတဲ့ မစားရ ဝခမန်း ကတိစကားတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ လူငယ်မုဆိုး ဆယ်ယောက်ဟာ သူနဲ့ လိုက်သွားတယ်။ ဘယ်ကိုပေါက်ပြီး ဘယ်ကိုရောက်မယ် မသိတဲ့ခရီးကို လိုက်သွားကြတယ်။ သူတို့ဟာ လူမရောက်နိုင်တဲ့ မြင်းမိုရ်တောင်ပေါ်မှာ သေကုန်ကြတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ ဆိုတဲ့အတိုင်း လည်း ဟုတ်ပုံရတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီခွေးတွေနဲ့ အဲဒီလူငယ်မုဆိုးတွေကို ကျုပ်တို့ ငါးဖြူလူမျိုးတွေက နောက်ထပ် လုံးဝ မမြင် မတွေ့ကြရတော့ဘူး။

ဒီနောက်မှာတော့ တနှစ်ပြီးတနှစ် လူဖြူတွေရောက်ပြီးရင်း ရောက်လာကြတယ်။ ရောက်လာတိုင်းလည်းပဲ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့မျှားပြီး လူငယ်လူရွယ်တွေကို ခေါ်သွားကြ တယ်။ တချို့လူငယ်တွေလည်း ဒုက္ခသုက္ခအပေါင်း ခံစားပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပယ်လေး နိုင်ငံရဲ့ဟိုဘက်မှာ အထူးအဆန်းတွေ တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ တချို့ကျတော့လည်း လုံးလုံးကို ပြန်ရောက်မလာကြတော့ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ ပြောကြတယ်။ “ဒီလူဖြူတွေဟာ သေရမှာ မကြောက်ကြဘူးဆိုရင် သူတို့မှာ လူတွေ အများကြီး ရှိလို့ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ငါးဖြူတွေမှာတော့ လူနည်းနည်းကလေးပဲ ရှိတယ်။ လူငယ်တွေ ကုန်သလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်တွေဟာ လိုက်သွားကြတုန်းပဲ။ မိန်းကလေးတွေလည်း လိုက်သွားကြတာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့လည်း အတော်ကို ဒေါသဖြစ်မိကြတယ်။

ဂျုံစားရတာ၊ ဝက်သားခြောက်စားရတာ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရတာ တကယ်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ဖက်ရည် မသောက်ရတဲ့အခါမှာတော့ အခြေအနေ အတော်ဆိုးတယ်။ ကျုပ်တို့ စကားမပြောကြတော့ဘူး။ ဒေါသဖြစ်လွယ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဟာ လူဖြူတွေ အရောင်းအဝယ် လုပ်ရအောင် ယူလာတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေအပေါ်မှာသာ အင်မတန်မှ လိုချင်တပ်မက် ရှိလာကြတယ်။ အရောင်းအဝယ်၊ အရောင်းအဝယ်၊ အမြဲတမ်း အရောင်းအဝယ် ပဲ။ ဆောင်းတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ဟာ နာရီအပျက်တွေ၊ ကျားလျှာအနုတွေ၊ ကျည်ဆန်မပါတဲ့ ပစ္စတိုတွေအတွက် အမဲသား၊ ငါးတွေ ပေးလိုက်ကြရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရကပ် ဆိုက်တော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့မှာ စားစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ နွေမပေါက်ခင်မှာ ကျုပ်တို့လူ နှစ်ကျိပ် သေသွားတယ်။

ဒီတော့မှ ကျုပ်တို့ ပြောကြတယ်။ ငါတို့ အင်အားနည်းပါးပြီး ငါတို့ကို ပယ်လေးတွေက တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်တော့မယ်။ ငါတို့နိုင်ငံ ပျက်ပြုန်းရတော့မယ်။

ဒါပေမဲ့ ပယ်လေးတွေဟာ လည်း ကျုပ်တို့လိုပဲ။ ကျုပ်တို့လို ခံကြရတာပဲ။ သူတို့ဟာ ချွတ်ခြုံကျနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ကို လာမတိုက်နိုင်တော့ဘူး။

ကျုပ်အဖေ လူသန်ကြီး အော့စဘုတ်ဟာ အဲဒီတုန်းက အသက်အရွယ်ကြီးပြီး အမြော်အမြင်နဲ့ အင်မတန် ပြည့်စုံတယ်။ သူက ကျုပ်တို့ အကြီးအကဲကို ပြောတယ်။ ကြည့်စမ်း။ ကျုပ်တို့ ခွေးတွေလည်း နှစ်ပြား မတန်တော့ဘူး။ အမွေးလည်း မထူတော့ဘူး။ သန်သန်မာမာလည်း မရှိကြတော့ဘူး။ ဒီကောင်တွေဟာ နှင်းမိလည်း သေ၊ လျှောယာဉ်ဆွဲလည်း သေပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ခွေးနာတွေအားလုံးကို သတ်ပစ်ကြစို့လား။ ဝံပုလွေလိုကောင်တွေကိုသာ ချန်ထားပြီး ဝံပုလွေရိုင်းတွေနဲ့ မိတ်လိုက်ခိုင်းပြီး သားပြန်ဖောက်ကြရအောင်။ ဒါမှ ကျုပ်တို့ခွေးတွေဟာ အမွေးဖားပြီး သန်မာထွားကျိုင်းလာကြမယ်။

သူ့စကားကို အားလုံး လိုက်နာကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ငါးဖြူလူမျိုးတွေဟာ ကျုပ်တို့ခွေးတွေအတွက် ထင်ရှားကျော်ကြားလာကြပြန်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ခွေးတွေဟာ ကျုပ်တို့နယ်မြေမှာတော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ကျတော့ ခွေးတွေနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေကြပြန်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူငယ်လူရွယ်ကောင်းတွေ မှန်သမျှဟာ လူဖြူတွေနဲ့ တခြားကို ပါသွားကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေလည်း အဝေးကို ရောက်ကုန်ကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေဟာ အိုနာကျိုးကန်းပြီးမှ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ နိုဒါလိုပဲပေါ့။ တချို့ဆိုရင် လုံးလုံးကို ပြန်မရောက်ကြတော့ဘူး။ လူငယ်တွေဟာလည်း ပြန်လာပြီး မီးဖိုမှာထိုင်ပြီး တွေ့ကရာ ရှစ်သောင်းတွေ ပြောကြတယ်။ တနေ့လုံး တညလုံး အရက်သောက်ကြတယ်။ ဖဲရိုက်ကြတယ်။ ဘာမှ အတည်တကျ မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ လူဖြူတွေက လာခေါ်တဲ့အခါမှာ တခါပြန်ပြီး ပါသွားကြတယ်။ သူတို့မှာ ဘာဂုဏ်ဘာသိက္ခာမှ မရှိဘူး။ သူတို့ဟာ ရှေးထုံးစဉ်လာတွေကို သရော်ကြတယ်။ လူကြီးသူကြီးတွေကို လှောင်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ ငါးဖြူလူမျိုးတွေဟာ လူညံ့လူတုံးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ သားမွေးတွေ၊ အနွေးထည်တွေကို ဆေးလိပ်တို့၊ ဝီစကီတို့နဲ့ လဲလိုက်ကြတော့ ကျုပ်တို့မှာ ဝါဂွမ်းထည်ပါးပါးကလေးတွေနဲ့ အအေးဒဏ်ကို တခိုက်ခိုက် ခံနေကြရတယ်။ ချောင်းဆိုး ရင်ကျပ် ဖြစ်လာတယ်။ တညလုံး ချွေးစီးပြန်အောင် ချောင်းဆိုးကြရတယ်။ တောလိုက်တဲ့ မုဆိုးတွေဟာလည်း ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ သွေးတပျစ်ပျစ်ထွေးလို့ အန်လို့ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တယောက်ပြီး တယောက် သေကုန်ကြတယ်။ မိန်းမတွေလည်း ကလေးနည်းနည်းပဲ မွေးတော့တယ်။ သူတို့ မွေးတာတွေကလည်း ချူနာပါတေးလေးတွေပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ဟာ လူဖြူတွေဆီက တခြားရောဂါတခုလည်း ရသေးတယ်။ အဲဒီရောဂါမျိုး ကျုပ်တို့ တခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ဘယ်လိုမှလည်း

နားမလည်ဘူး။ အဲဒီရောဂါကတော့၊ ကျောက်ရောဂါတဲ့၊ ဝက်သက်လိုပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီကျောက်ရောဂါနဲ့ အများကြီး သေကုန်တယ်။ မြစ်ထဲမှာ ငါးသလောက်တွေ ဥချပြီး သေကုန်တာမျိုးပဲ။

ဒါပေမဲ့ အင်မတန်ဆန်းတာတခု ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ လူဖြူတွေပဲ။ လူဖြူတွေဟာ မရဏာသင်္ကေတပဲ။ သူတို့ရဲ့ဓလေ့ထုံးတမ်းတွေ အားလုံးဟာ သေခြင်းတရားကို လမ်းညွှန်နေ တယ်။ သူတို့ကိုယ်က သင်္ချိုင်းနံ့ ထွက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မသေကြဘူး။ သူတို့ရဲ့ ဝီစကီ၊ ဆေးလိပ်၊ အမွှေးတိုင်ခွေး၊ သူတို့ရဲ့ရောဂါအမျိုးမျိုးတွေ၊ ကျောက်၊ ဝက်သက်၊ သူတို့ရဲ့အသား ဖြူဖြူနုနု၊ နှင်းဒဏ်လေဒဏ် ခံနိုင်ရည် မရှိဘူး။ သူတို့ရဲ့သေနတ်ဟာ ခြောက်ချက် မြန်မြန် ထွက်ပေမဲ့ အလကားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ဘယ်လောက် ဖျားဖျားနာနာ မသေကြဘူး။ ဝဖြိုးကြတယ်။ သာယာကြတယ်။ ကမ္ဘာကြီးကို လွှမ်းမိုးနိုင်တယ်။ လူတွေကို စိုးမိုးနိုင်တယ်။ သူတို့မိန်းမတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကလေးတွေလို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတယ်။ ချိုးလိုက်ရင် အပိုင်းပိုင်း ကျိုးသွားမလား အောက်မေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ မကျိုးဘူး။ သားကောင်း မိခင်တွေပဲ။ အဲဒီလောက် နူးညံ့တဲ့၊ ပျော့တဲ့၊ အားနည်းတဲ့ မိန်းမတွေကနေပြီး သန်မာတဲ့ အားရှိတဲ့ ထက်မြက်တဲ့လူတွေ ထွက်လာတယ်။ သူတို့ဟာ ဘာရယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့ မသိဘူး။ ကျုပ်လို ငါးဖြူလူမျိုး အဘိုးကြီးတယောက်က ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်သိတာကတော့ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့မသိ နားမလည်နိုင်တဲ့လူတွေပဲ။ ဒီလူဖြူတွေဟာ အဝေးအလံကြီးကို သွားကြတယ်။ ကမ္ဘာကိုလှည့်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြတယ်။

တောထဲမှာ အမဲတောကောင်တွေ ရှားသထက်ရှားလာပြီ။ ဒါဟာ တကယ်ပဲ။ လူဖြူတွေရဲ့ သေနတ်ဟာ အတော်ကောင်းတယ်။ အဝေးကြီးကနေပြီး သေအောင် သတ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တောကောင်မရှိတဲ့နောက်မှာတော့ သေနတ်က ဘာအသုံးကျဦးမှာလဲ။ ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုရင် တောင်ကုန်းပိုင်းမှာ ဒရယ်ရှိတယ်။ ချေငယ်တွေဆိုရင် ရေတောင် မရေနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုဆိုရင် မုဆိုးတယောက်ဟာ ဆယ်ရက်လောက်သွားတာတောင် ဒရယ်တကောင်ရဲ့ မျက်လုံးစုံကို မမြင်ရဘူး။ ချေငယ်ဆိုလို့လည်း တကောင်မှ မတွေ့ရဘူး။ ဒီတော့ သေနတ်ဟာ ဘာမှ အသုံးမကျဘူးပေါ့။ သတ်စရာမရှိဘဲ အဝေးကြီးက သတ်နိုင်လို့လည်း အလကားပေါ့ ။

ဒါကို ကျွန်ုပ် အင်းဗား သေသေချာချာ စဉ်းစားတယ်။ ဒီနယ်မှာ ရှိတဲ့ ငါးဖြူလူမျိုးတွေ၊ ပယ်လေးလူမျိုးတွေနဲ့ အခြားလူမျိုးတွေ ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီးကုန်တာကို ကျုပ် သတိထားပြီး ကြည့်မိတယ်။ ကျုပ် အကြာကြီး စဉ်းစားတယ်။ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ လူကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။ ရွာနဲ့ဝေးရာ

အနှောင့်အယှက်ကင်းရာကို ကျုပ် သွားတယ်။

ကျုပ်ဟာ ဗိုက်လေးပြီး မျက်လုံးမှေးပြီး အိပ်ချင်မှာစိုးလို့ ဘာမှမစားဘူး။ တောထဲမှာ ကျုပ်မအိပ်ဘဲ အကြာကြီး ထိုင်နေတယ်။ ကျုပ်မျက်လုံးတွေ ကျယ်နေတယ်။ ကျုပ်နားဟာ အမြဲတမ်းဖွင့်ထားတယ်။ ညမှောင်ကြီးထဲမှာ မြစ်ကမ်းခြေတလျှောက်မှာ ကျုပ်တယောက်တည်း လျှောက်နေတယ်။ ကျုပ်ဟာ လေသံရေသံတွေကို နာခံရင်း ဝိညာဉ်တွေဆီက အသိဉာဏ် ရယူတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျုပ် အဖြေရတယ်။ အမွေးကို ခွေးဝံစားတွေတုန်းကလိုပဲ ပြဿနာဟာ ရှင်းသွားတယ်။ ကျုပ်အဖေ လူသန်လူထွားကြီး အော့စဘုတ်ရဲ့ အသိဉာဏ်ပညာကြောင့် ကျုပ်တို့ဟာ မျိုးမသန့်တဲ့ခွေးတွေကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့ ခွေးတွေဟာ မျိုးသန့်လာကြတယ်။ ဝဖြိုးသန်စွမ်းလာကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ရွာကိုပြန်ပြီး ရွာသားတွေကို တရားဟောတယ်။

“ဒီလူဖြူတွေဟာ လူမျိုးတမျိုး ဖြစ်မယ်။ ရောမ လူကြီးတမျိုးဖြစ်မယ်။ သူတို့နိုင်ငံမှာ စားစရာ အမဲသားငါး မရှိလို့ ကျုပ်တို့ဆီမှာလာပြီး နယ်သစ်မှာနေကြတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကြောင့် ကျုပ်တို့ ပြုန်းတီးရတယ်။ သေကြေကြရတယ်။ သူတို့ဟာ အင်မတန် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးတဲ့ လူမျိုးပဲ”

ကျုပ်တို့ အမဲသားငါးတွေ မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ အသက်ရှင်ပြီး နေချင်ကြသေးတယ်ဆိုရင် သူတို့ကို ကျုပ်တို့ ခွေးတွေတုန်းကလိုပဲ ကိစ္စတုံးပစ်ကြရမယ်။

ကျုပ် ဆက်ပြီး ပြောတယ်။ စကားစစ်ထိုးပွဲ ဖြစ်လာတယ်။ တယောက်က တမျိုး ပြောတယ်။ တွေ့ကရာ ရှုစ်သောင်းတွေ ပြောကြတယ်။ ဘယ်သူကမှ သတ္တိရှိတဲ့ စကားမပြောဘူး။ စစ်အကြောင်း မပြောဘူး။ လူငယ်တွေဟာ သွေးမရှိဘူး။ ရေပဲ ရှိတယ်။ သူရဲဘောကြောင်ကြ တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ် လူကြီးတွေကို ကြည့်တယ်။ လူကြီးတွေရဲ့မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်တာ ကျုပ် တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ တရွာလုံး အိပ်မောကျနေပြီး ဘယ်သူမှ မသိတဲ့အချိန်မှာ လူကြီးတွေကို တောထဲခေါ်သွားပြီး ထပ်ပြီး ပြောရတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ကျုပ်တို့ သဘောတူညီမှုရကြတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ခေတ်ကောင်းခေတ်ဟောင်းကို သတိရကြတယ်။ လွတ်လပ်တဲ့အဖြစ်၊ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝတဲ့အဖြစ်ကို အမှတ်ရကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ ညီအစ်ကိုတွေအဖြစ် သစ္စာဆိုကြ တယ်။ မကောင်းမှုတွေကို ပယ်ရှားပစ်ဖို့ ကျုပ်တို့ ကတိပြုကြတယ်။

တခြားသူတွေ နမူနာယူနိုင်ဖို့အတွက် ကျုပ်က အရင်ဆုံး နမူနာပြုရတယ်။ ယုကွန်မြစ်ကမ်းခြေ မှာ ကျုပ် စောင့်နေတယ်။ လှေတစင်းပေါ်လာတဲ့အထိ

ဖြစ်တယ်။ လှေပေါ်မှာ လူဖြူနှစ်ယောက် ပါတယ်။ ကမ်းပေါ်မှာ ကျုပ်ရပ်ပြီး လက်တဖက်ကို မြှောက်ပြလိုက်တယ်။ သူတို့ လမ်းကြောင်း ပြောင်းပြီး ကျုပ်ရှိရာကို လှော်ခတ်လာတယ်။ ဦးမှာရှိတဲ့လူက ခေါင်းမော့ပြီး ကြည့်တယ်။ ဘာကိစ္စ ကျုပ်ခေါ်သလဲဆိုတာ သူ တခါတည်း သိသွားတယ်။ ဒုတိယလူကတော့ လှေပဲ့ပိုင်းမှာ ရှိတယ်။ သူ့ရိုင်ဖယ် သူ့ပခုံးတဝက်လောက်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်လှံဟာ သူ့ကို တခါတည်း ဖောက်သွားပြီ။ ကျုပ်နားမှာ စုလာကြတဲ့လူကြီးတွေကို ကျုပ် ပြောတယ်။ "ဒါ ဈေးဦးပေါက်ပဲ။ နောက်ပိုင်းကျရင် ကျုပ်တို့ဟာ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူငယ်တွေကို စည်းရုံးရမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းတွေဟာ လွယ်ကူအောင်မြင်လိမ့်မယ်" လို့ သူတို့ကို ကျုပ်ပြောတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ ကျုပ်တို့ဟာ လူဖြူအလောင်းနှစ်လောင်းကို ရေထဲ ပစ်ချလိုက်ကြတယ်။ လှေနဲ့ လှေပေါ်မှာပါတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကျုပ်တို့ မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးမရှို့ခင်မှာ ကျုပ်တို့ဟာ လှေပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို အရင်ကြည့်တယ်။ သားရေအိတ်တွေ တွေ့ရတယ်။ သားရေအိတ်တွေကို ကျုပ်တို့ ဓားနဲ့ ခွဲကြည့်ကြတယ်။ အထဲမှာ စက္ကူတွေ တွေ့ရတယ်။ အခု ဟောင်းကန်ဖတ်တဲ့ စက္ကူတွေပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အမှတ်အသားမျိုးတွေ အဲဒီစက္ကူတွေပေါ်မှာ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို ကျုပ်တို့ အံ့သြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ သိပြီ။ ဒါတွေဟာ လူတွေရဲ့စကားတွေပဲ။

လှေတစင်းနှင့် လူနှစ်ယောက်အကြောင်း ဟောင်းကန် ဘာသာပြန်၍ ပြီးဆုံးသွားသောအခါတွင် ရုံးခန်းတခုလုံး တိုးတိုးသံများ ညံသွားသည်။ လူတယောက်၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ "အဲဒါ စာပို့အမှတ် ၉၁ ပေါ့။ ပီတာဂျိန်းနဲ့ ဒီလာနီတို့ ပါသွားကြတယ်" ရုံးစာရေးသည် မြောက်ပိုင်း ရာဇဝင်တွင် တပိုဒ်ထပ်ဖြည့်သည်။

"ပြောစရာ နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်" အင်းဗား ဆက်ပြောသည်။

"ကျုပ်တို့လုပ်တာတွေဟာ စက္ကူတွေပေါ်မှာပါတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်တို့ဟာ လူကြီးတွေပဲ။ ကျုပ်တို့ ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ် အင်းဗားကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်ပြီး သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဆက်ပြီး သတ်ကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျွမ်းကျင်တယ်။ လျင်မြန် ဖျတ်လတ်တယ်။ လူဖြူတွေ လာပြီး နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်းနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့လူငယ်ခြောက်ဦးကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ခေါ်သွားကြတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီးတော့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သတ်ဖြတ်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့လူကြီးတွေဟာ တယောက်ပြီး တယောက် မြစ်ကို ဆန်တက်ခဲ့ကြတယ်။ တောနက်ရာကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာ အင်မတန် ရဲရင့်တဲ့အလုပ် ဖြစ်တယ်။

ကျုပ်တို့ဟာ အသက်ကြီးကြပြီဖြစ်တဲ့အလျောက် အကြောက်အရွံ့ မရှိကြပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးတဲ့လူတွေဟာ နေရာဝေးဝေးကို သွားကြရမှာတော့ ကြောက်လန့်ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ တွေ့ရာနေရာမှာ လူဖြူတွေကို သတ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ သေကုန်ကြတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရာမရောက်လှပါဘူး။ သူတို့ဟာ တောင်ပေါ်ကို လာမြဲလာကြပါတယ်။ များသထက်များလာပါတယ်။ ကျုပ်တို့ဘက်ကျတော့ လူကြီးတွေဖြစ်တဲ့အလျောက် နည်းသထက် နည်းသွားပါတယ်။ ကျုပ် မှတ်မိသေးတယ်။ ချေငယ်တောင်ကြားမှာ လူဖြူတယောက် စခန်းချနေတယ်။ သူဟာ လူဖြူသေးသေးလေး တယောက်ပဲ။ သူ အိပ်နေတဲ့အချိန်မှာ အဘိုးကြီးသုံးယောက် သူ့ဆီကို သွားတယ်။ နောက်တနေ့ မနက်မှာ ကျုပ်သွားတော့ လေးယောက်စလုံး လဲနေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဘိုးကြီးသုံးယောက် သေနေပေမဲ့ လူဖြူကတော့ အသက်ရှူနေတုန်း ရှိသေးတယ်။ သူ မသေခင်မှာ ကျုပ်ကို ကျိန်ဆဲသွားသေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အဘိုးကြီးတွေ တယောက်ပြီးတယောက် ကျကုန်တယ်။ တခါတခါမှာတော့ အတော်ကြီးကြာမှ သူတို့ ဘယ်လို သေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားရတယ်။ တခါတခါကျတော့ ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး။ တခြားလူမျိုးတွေက လူကြီးတွေကတော့ သတ္တိကြောင်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့ မပူးပေါင်းကြဘူး။ ကျုပ်ပြောခဲ့သလိုပဲ တယောက်ပြီး တယောက် ကျကုန်ကြတော့ ကျုပ်တယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ငါးဖြူလူမျိုးဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်အင်းဗားတယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကျုပ်အဖေဟာ လူထွားလူသန်ကြီး အော့စဘုတ်တဲ့။ အခုဆိုရင် ငါးဖြူလူမျိုး မရှိတော့ဘူး။ ငါးဖြူလူကြီးတွေထဲမှာတော့ ကျုပ်ဟာ နောက်ဆုံး။ လူငယ် ယောကျ်ားလေး တွေနဲ့ လူငယ် မိန်းကလေးတွေဟာ ပြောင်းကုန်ကြပြီ။ တချို့က ပယ်လေးလူမျိုးတွေနဲ့ သွားနေကြတယ်။ တချို့က ဆော်လမွန်လူမျိုးတွေနဲ့ သွားနေကြတယ်၊ အများကတော့ လူဖြူတွေနဲ့ သွားနေကြတယ်။ ကျုပ်ဟာ အိုလှပြီ၊ ပင်ပန်းလှပြီ၊ သင်တို့ရဲ့ဥပဒေကို ကျုပ်မတိုက်ချင်တော့ဘူး။ သင်တို့ရဲ့ ဥပဒေအောက်ကို ကျုပ် ဝင်ရအောင် လာတာပဲ။

“အို အင်းဗား၊ ခင်ဗျားကြီးဟာ အရူးပဲ”

ဟောင်းကန် ပြောသည်။ သို့ရာတွင် အင်းဗား မကြားချေ။ ငိုက်မျဉ်းနေသည်။ မဟာနဖူးနှင့် တရားသူကြီးမင်းသည်လည်း အာရုံကြောတွင် နစ်မျောလျက် ရှိသည်။ ဥပဒေ၏သဘောကို သူ စောကြောဆင်ခြင်သည်။ သို့သော် သူ၏ နှလုံးသားသည် နူးညံ့လျက်ရှိသည်။

[Jack London ၏ "The league of the oldmen' ကို ပြန်ဆိုသည်။]

မဟာကိရု၏ သား

“စောင်ထူထူကြီးကြီး ခြောက်ထည်၊ အသွားထက်ထက် အလျားရှည်ရှည် ဓားခြောက်ချောင်း၊ သန်သန်မာမာ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ခွေးဆယ်ကောင်၊ ကန္နားလှေ့နှစ်စင်းနဲ့ သေနတ်သုံးလက် တိတိ ကျွန်တော် တင်ပါမယ်။ သေနတ်တလက်ဟာ ခလုတ် နည်းနည်းမကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြင်လိုက်ရင် ရပါတယ်။ သေနတ်ကောင်းတလက်ပဲ”

ကိရုသည် စကားကို ရပ်နားလိုက်ပြီး သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ရှိနေသော မျက်နှာများကို မျက်စိကစားလိုက်သည်။ အချိန်မှာ ငါးဖမ်းချိန်ကာလတည်း။ သူသည် ဂနော့ထံတွင် မင်္ဂလာကြေးတင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဂနော့၏သမီး ဆုဆုနှင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြားခွင့်ရရန် တောင်းခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နေရာဒေသမှာ ယုကွန်မြစ်နဖူး၌ ရှိသော စိန်ဂျော့မစ်ရှင်တွင် ဖြစ်သည်။ မိုင်တရာကျော် ဝေးကွာသော အရပ်ဒေသများမှ တိုင်းရင်းသားများ လာရောက် စုရုံးလျက် ရှိကြသည်။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် စသည်မှလာကြသည်။ တိုဇီကာကတ်နှင့် တာနာနော်မှပင် လာရောက်ကြလေသည်။

“နောက်တခု ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ လူကြီးမင်း ဂနော့ခင်ဗျား။ လူကြီးမင်းဟာ တာနာနော့လူမျိုးများရဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မဟာကိရုရဲ့သား ဖြစ်ပါတယ်။ သလွန်ဂကတ်လူမျိုးများရဲ့ အကြီးအကဲလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်တော်ရဲ့မျိုးစေ့ဟာ လူကြီးမင်းရဲ့သမီးရဲ့ဝမ်းမှာ ပေါက်ရောက် ရှင်သန်လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးနှစ်မျိုးဟာ ရွှေလမ်းငွေလမ်း ပေါက်ကြပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်သဘောက တော့ ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်လုပ်ဆောင်ပါ့မယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူကြီးမင်းဂနော့ရဲ့ သဘောကို သိပါရစေ”

ဂနော့ ခေါင်းညိတ်သည်။ အိုမင်းရင့်ရော်မှုကြောင့် တွန့်ရှုံ့နေသော မျက်နှာသည် သူ၏အတွင်းစိတ်ကို ဖုံးကွယ်ထားသည်။ သူ၏ သေးငယ်သော မျက်လုံးအစုံသည် မီးခဲနှစ်ခုပမာ တောက်ပလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် အသံသြသြအက်အက်ဖြင့် သူ ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒါလောက်နဲ့ မပြီးသေးဘူး”

“ဘာတွေလိုသေးလို့လဲ။ ကျွန်တော်တင်တာ မနည်းဘူး မဟုတ်လား။ တာနာနော့ အမျိုးသမီး တယောက်ဟာ ဘယ်တုန်းကမျှ မင်္ဂလာကြေး ဒါလောက်

များများရဖူးသလဲ၊ တကယ်လို့ ရဖူးလို့ရှိရင်လည်း အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့နာမည်ကို ပြောစမ်းပါ”

ကိုရှက မေးမြန်းလိုက်သည်။ သူ၏အမေးကြောင့် မရယ်ချင် ရယ်ချင် ရယ်မောသံများ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဤသူများအကြားတွင် သူ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်နေပြီဟု ကိုရှ သိလိုက်သည်။

“ဒီမယ်၊ ဒီမယ် သူငယ်ကလေး ကိုရှ၊ အခြေအနေကို မင်း သဘောမပေါက်ဘူး။ မင်း တင်တဲ့ မင်္ဂလာကြေးဟာ သင့်လျော်ပါတယ်။ အတော်လည်း ကြေးမြင့်ပါတယ်။ သေနတ်တလက် ခလုတ်နည်းနည်း မကောင်းဘူးဆိုတာကိုလည်း ငါ ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေနဲ့တင် မလုံလောက်သေးဘူး၊ အရေးကြီးတာက လူပဲ”

ဂနော့က ပျော့ပျောင်းသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အရေးကြီးတာက လူပဲ”

လူအုပ်ကြီးက ဝိုင်း၍ အော်လိုက်သည်။

“အများက ပြောနေကြတာကတော့ ကိုရှဟာ သူ့အဖေရဲ့ခြေရာကို မနင်းဘူးတဲ့။ ဘိုးဘေးဘီဘင် တွေရဲ့ ခြေရာကို မနင်းဘူးတဲ့။ သူဟာ အမှောင်ထဲမှာ လည်နေတယ်တဲ့။ ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ ဘုရားသခင်တွေ နောက်ကို လိုက်နေတယ်တဲ့၊ သူဟာ သူ့ရဲဘောကြောင်လာတယ်တဲ့”

ဂနော့က စူးရှသောအသံဖြင့် ပြောသည်။ ကိုရှ မျက်နှာမည်းသွားသည်။

“ဒါ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရှဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူး”

သူ အော်လိုက်သည်။ ဂနော့ ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ကိုရှဟာ ဟိုအိမ်ကြီးက လူဖြူကြီးရဲ့စကားကို နားထောင်နေတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုရှဟာ လူဖြူဘုရားသခင်ကို ဝတ်ပြုတယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်။ အဲဒီလူဖြူဘုရားဟာ သွေးကို မနှစ်မြို့ဘူးလို့ပြောကြတယ်”

ကိုရှသည် မျက်လုံးအစုံကို အောက်စိုက်ထား၏။ သူ့လက်များကို ဒေါသဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ထား သည်။ လူဝိုင်းကြီးက လှောင်ပြောင် ရယ်မောကြပြန်သည်။ ထို့နောက် နတ်ဆရာကြီး မက်ဝမ်းက ဂနော့၏ နားနားသို့ကပ်၍ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောနေသည်။

ပြီးလျှင် နတ်ဆရာကြီးသည် မီးရောင်ရိပ်တွင် ရှိနေသော လူကောင်ဝါးဝါးများကို ကြည့်၍ ရှာဖွေသည်။ သေးသေးသွယ်သွယ် လူရွယ်တဦးကို ကိုရှထံသို့ ခေါ်လာသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွင် ရပ်စေသည်။ ထို့နောက် နတ်ဆရာကြီးသည် ကိုရှလက်တွင်းသို့ ဓားမြှောင် တချောင်း ထည့်ပေးသည်။

ဂနော့က ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ငိုက်ပြီး ပြောသည်။

“ကဲ ကိုရှ၊ မင်းဟာ လူတယောက်ကို သတ်ရဲပါ့မလား ကြည့်ကြရအောင်။ ဒီကောင် ကစ်ဇနူးဟာ ကျွန်တယောက်ပဲ။ ကဲ… ကိုရှ မင်းဓားနဲ့ သူ့ကို တအားကုန် စိုက်ချလိုက်စမ်းပါ”

လူရွယ်သည် ကတုန်ကယင်ဖြင့် ဓားချက်ကျလာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ကိုရှသည် လူရွယ်ကိုကြည့်ရင်း သာသနာပြု ဘုန်းတော်ကြီး ဘရောင်း၏ ကျမ်းစာများကို ကြားယောင်နေ သည်။ ငရဲမီးတောက်မီးလျှံများကို မြင်ယောင်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ထိုအခါမှ လူရွယ်သည် သက်ပြင်းချပြီး ညွတ်ကွေးခါယမ်းသော ဒူးဖြင့် ဝိုင်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဂနော့၏ ခြေရင်းတွင် ခွေးဝံပုလွေတကောင်ရှိသည်။ ခွေးသည် သွားဖြူဖြူများကို ဖြဲလျက် လူရွယ်ကို ခုန်ဆွဲတော့မည် ပြုနေသည်။ သို့ရာတွင် နတ်ဆရာကြီးက ခွေးကို ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်သည်။ ယင်းအဖြစ်ကို မြင်တွေ့သောအခါ ဂနော့သည် အကြံတခု ရလာသည်။

“ဒီမယ် ကိုရှ၊ လူတယောက်က မင်းကို ဒီလိုမျိုးလုပ်လာရင် မင်း ဘယ့်နှယ် ပြန်လုပ်မလဲ”

ယင်းသို့ ပြောရင်း ဂနော့သည် ငါးတမြှောင်းကို အစွယ်ဖြူခွေးကြီးအား မြှောက်ပြလိုက်သည်။ အစွယ်ဖြူက လှမ်းခုန်ဟပ်ရန် ကြိုးစားသောအခါ ဂနော့က နှုတ်သီးကို တုတ်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုရှ၊ မင်းလည်း ဒီလိုပဲ ဝပ်သွားမှာပဲလား”

အစွယ်ဖြူကြီးသည် ဂနော့၏ ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းလျက် ဂနော့၏လက်ကို လျှာဖြင့် ခုံမင်စွာ တို့လျက်နေသည်။

မက်ဝမ်း၏ လက်မောင်းကို အားပြု၍ ထရပ်ရင်း ဂနော့က ပြောပြန်သည်။

“ဒီမယ် နားထောင်၊ ငါဟာ အိုလှပြီ။ ငါအိုလို့လည်း အခုပြောမယ့် စကားတွေကို ငါ ပြောတာပဲ။ မင်းရဲ့အဖေဟာ တကယ်ယောကျ်ားကြီးပဲ၊ သူဟာ စစ်ပွဲမှာ လေးညှို့လေးငင်တဲ့ ဂီတသံကို အင်မတန် မြတ်နိုးတဲ့လူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာ လူဖြူတွေကို ကိုးကွယ်သွားတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ

သွေးကြောင်လာတယ်။ မင်းဟာ မင်းရဲ့လူတွေကိုလည်း သူရဲဘောကြောင်အောင် လုပ်ထားတယ်။ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ဒီနယ်တဝန်းလုံးမှာ လူဖြူတယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူဖြူတွေဟာ တယောက်ပြီးတယောက် ရောက်လာကြ တယ်။ အခုဆိုရင် သူတို့ဟာ အများကြီးဖြစ်နေပြီ။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ဟာ အငြိမ်နေတတ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုက်တင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မီးဖိုဘေးမှာ အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်ကြဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ မနက်ဖြန် လျှောက်လျှားရယ်လို့ သဘောမထားနိုင်ကြဘူး၊ သူတို့ဟာ ကျိန်စာမိနေကြတယ်။ သူတို့ဟာ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ကြရမယ်”

ကိရှသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဘရောင်း ပြောပြသော အာဒံအကြောင်းကို အမှတ်ရမိသည်။ မစ္စတာ ဘရောင်းသည် အမှန်တွေ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီလူဖြူတွေဟာ သူတို့ လက်လှမ်းမီသမျှကို အကုန်လက်လှမ်းတာပဲ။ သူတို့ဟာ နေရာတိုင်းကို သွားပြီး အားလုံးကို ကြည့်ကြတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ တို့က ဘာမှမလုပ်ဘဲနေရင် ဒီနယ်မြေတဝန်းလုံးကို သူတို့ပိုင်ဆိုင်သွားပြီ။ တို့လူမျိုးတွေ နေစရာ မြေတကွက်မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ တို့ဟာ တယောက်တည်းကျန်တဲ့အထိ သူတို့ကိုတိုက်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားကြတာပဲ။ တို့ဟာ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနိုင်မှ တို့နယ်နဲ့ တို့လူမျိုးတွေ တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးနိုင်မှာပဲ။ တို့ခေတ်မှာ မဟုတ်ရင် တို့သား၊ တို့မြေးတွေခေတ်မှာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရမယ်။ ဒီကရှေ့မှာ တိုက်ပွဲကြီးတွေ ဆင်နွှဲကြရမယ်။ ငါတို့ တိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ လူဖြူဝံပုလွေတွေနဲ့ တိုက်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကိရှလည်း ပါမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိရှရဲ့လူမျိုးလည်း ပါမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူဟာ ငါ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဟာ တာနာနော့တို့ရဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်ဂနော့ရဲ့ ပြောကြားချက်ပဲ”

ထိုအခါတွင် ကိရှက ပြန်လည်ပြောကြားသည်။

“လူဖြူတွေဟာ အများကြီး ကောင်းပါတယ်။ အင်မတန်လည်း ကြီးကျယ်ပါတယ်။ လူဖြူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို အများကြီး သင်ပေးတာပဲ။ လူဖြူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို စောင်တို့၊ ဓားတို့၊ သေနတ်တို့ ပေးပါတယ်။ ဒါမျိုးတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ သူတို့ မလာခင်က ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုနေထိုင် စားသောက်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်မမွေးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို အဖေ့ဆီက ကျွန်တော်သိရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တောလိုက်ထွက်တဲ့အခါမှာ တောကောင်အနီးကို နီးနိုင်သမျှ နီးအောင် လေးဖက်တွားပြီး သွားရတယ်။ လုံတံပစ်မိတဲ့အထိပေါ့။ ကနေ့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ လူဖြူတွေရဲ့သေနတ်ကို

သုံးနေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အသားငါးတွေကို ဆားမပါဘဲ စားခဲ့ကြတယ်။ ဒါ့အပြင်လည်း ဘာမှစားစရာ မရှိဘူး။ ကဲ အခု ဘယ်သူများ အမဲသားငါးတွေကို ဆားမပါဘဲ စားချင်သေးသလဲ”

ကိုရှ၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် မက်ဂမ်း ထရပ်ပြီး မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ငါ မင်းကို အရင်ဆုံး မေးခွန်းတခု မေးချင်ပါတယ် ကိုရှ။ လူသတ်တာ မကောင်းဘူးလို့ မင်းကို အိမ်ကြီးက လူဖြူကြီးက ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ လူဖြူတွေ လူသတ်ကြတယ်ဆိုတာ တို့မသိဘူးပဲထား။ ကိုယ်ယိုကွတ်မှာဖြစ်တဲ့ တိုက်ပွဲကြီးကို တို့ မေ့သွားကြပြီလား။ နောက်ပြီးတော့ နုကလူကြည်တူမှာဖြစ်တဲ့ တိုက်ပွဲကြီးကိုကော မေ့ကြပြီလား။ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ လူဖြူ သုံးယောက်က တိုဇီကာကတ် တိုင်းရင်းသား နှစ်ဆယ်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ငါတို့ တာနာနော့က လူသုံးယောက်ကို မက်ကလေးရော့သ်ဆိုတဲ့ လူဖြူက သတ်ပစ်ခဲ့တာကို သတိမရကြတော့ဘူးလို့ ထင်သလား။ ကဲ ပြောစမ်းပါ ကိုရှ။ သူ့လူတွေ ကိုယ်တိုင်က တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်နေကြပါလျက်နဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး ဘရောင်းက ဘာပြုလို့ တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်တာ မကောင်းဘူးလို့ ဟောကြားတော်မူရတာလဲ”

“နေ နေ၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှဖြေစရာမလိုဘူး”

မက်ဝမ်း၏အမေးကို ကိုရှက ဖြေရှင်းမည်ပြုစဉ် ဂနော့က ဝင်ရောက်၍ ဟန့်တားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဂနော့ကပင် ဆက်၍ ပြောသည်။

“အရှင်းကြီးပဲ၊ သူတော်ကောင်းကြီး ဘရောင်းက ငါတို့ကို ချုပ်ပေးပြီး၊ သူ့လူတွေက ငါတို့ကို အမွေးနုတ်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟေ့ ငါတို့မှာ လေးတင်နိုင်တဲ့ ယောကျ်ားတယောက် ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ ငါတို့မှာ သားယောကျ်ားမွေးနိုင်တဲ့ မိန်းမပျိုတယောက် ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ငါတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ အမွေးနုတ် မခံဘူး”

ဂနော့က အသံကို မြှင့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးပုံတဖက်ရှိ လူရွယ်တဦးကို လှမ်းပြောသည်။

“ကဲ့ ဆုဆုရဲ့မောင်ဖြစ်တဲ့ မာကာမွတ်က ဘာပြောစရာရှိသလဲ”

မာကာမွတ် မတ်တတ်ရပ်သည်။ အထက်နှုတ်ခမ်း လန်သဖြင့် ပြုးဖြီးဖြီး ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏မျက်လုံးစုံကမူ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို ပြနေသည်။ နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်လုံးသည် တခြားစီ ဖြစ်တော့သည်။

“ကနေ့ ကျွန်တော် ကုန်သည်ကြီး မက်ကလေးရော့သ်ရဲ့အိမ်ရှေ့က

ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အိမ်ပေါက်မှာ ကလေးတယောက် ရပ်နေတယ်။ ကလေးဟာ ကျွန်တော်ကို မြင်တော့ လန့်သွားတယ်။ ကလေးရဲ့မျက်လုံးဟာ မက်ကလေးရော့သ်ရဲ့မျက်လုံးနဲ့ ချွတ်စွပ်ပဲ။ ကလေးအမေ ပြေးထွက်လာပြီး ကလေးကို ချော့တယ်။ ကလေးအမေက ဘယ်သူမှတ်သလဲ။ သလွန်ဂက်က ဇစ်ဇကာပဲပေါ့”

လူအုပ်ကြီးမှ ဒေါသသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မာကာမွတ်၏အသံကိုပင် မြုပ်ဝင်သွားစေသည်။ သို့ရာတွင် မာကာမွတ်က ကိရှာဘက်သို့ ဟန်ပါပါလှည့်၍ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးလိုက်သော အခါ လူအုပ်ကြီး ငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။

“လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ မင်းတို့ သလွန်ဂက်တွေကို လူဖြူလက် ဆက်ကပ်ပြီးနောက်လည်း ဆက်ကပ်ရအောင် ငါတို့ တာနာနေ့ကို လာတာပေါ့ ဟုတ်စ။ မပေးနိုင်ဘူး ကိရှ။ ငါတို့မှာ မိန်းမတွေ အများကြီး လိုတယ်။ ငါတို့ဟာ လူတွေ အများကြီး မွေးရမယ်”

တခဲနက် ဩဘာသံကြီးအကြားတွင် ဂနေ့၏ စူးရှသော အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကဲ့ဆုဆုရဲ့ အချစ်ဆုံး အစ်ကိုတယောက်ဖြစ်တဲ့ နော်ဆာဗွက်ကကော ပြောစမ်းပါဦး"

နော်ဆာဗွက်သည် သေးသွယ်ပြီး ကျက်သရေရှိသည်။ နှာတံပေါ်၍ မျက်ခုံးကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် မျက်ခွံတဖက်ကျနေသဖြင့် မကြာခဏ မျက်တောင်ခတ်နေရသည်။ သူ့ကို မည်သူကမျှ လှောင်ရယ်မောခြင်း မပြုကြပါ။ လူတိုင်း၏မျက်နှာသည် လေးနက်သောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကုန်သည်ကြီး မက်ကလေးရော့သ်ရဲ့ အိမ်ရှေ့က ဖြစ်ခဲ့တယ်”

သူ့အသံမှာ မိန်းမသံဖြစ်သည်။ သူ့ညီမ၏အသံနှင့် ဆင်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေ ချွေးတလုံးလုံး သံတလုံးလုံး တညည်းညည်း တညူညူနဲ့ ကုန်သည်ကြီး မက်ကလေးရော့သ်အတွက် အိမ်ဆောက်ပေးကြတာ သစ်တုံးကြီးတွေ ထမ်းပိုးနေကြတာကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဘုန်းတော်ကြီး ဘရောင်းအိမ်မှာ တညလုံး မီးလှုံဖို့ ထင်းခွဲနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေကို ကျွန်တော့်မျက်လုံးနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ထင်းခွဲတယ်ဆိုတာဟာ မိန်းမတွေရဲ့အလုပ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တာနာနေ့က ယောကျ်ားတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ထင်းမခွဲဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ

ယောကျ်ား စင်စစ်ကြီးတွေ ဖြစ်တယ်။ မိန်းမတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သလွန်ဂက်က လူတွေကတော့ မိန်းမတွေပဲ”

အပ်ကျသံကြားရမတတ် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ မျက်လုံးစုံများအားလုံးသည် ကိရှအပေါ်တွင် ကျရောက်လျက်ရှိကြသည်။ ကိရှသည် လူတယောက်၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒီလိုကိုး”

သူက ဒေါသဖြင့် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် တဖန် ထပ်၍ ရွတ်ဆိုသည်။ ပြီးလျှင် အခြား ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ အမှောင်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ခြေလက်ကားယား ကလေးငယ်များနှင့် မာန်ဖီနေသော ခွေးဝံပုလွေများ အကြားဝယ် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်ရင်း တာနာနော့စခန်းမှ သူ ထွက်ခဲ့သည်။ စခန်းအစွန် တနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မီးပုံဘေး၌ အလုပ်လုပ်နေသော အမျိုးသမီးတဦးကို သူ တွေ့ရသည်။ အမျိုးသမီးသည် စပျက်ခေါက်များဖြင့် ငါးမျှားကြိုး ကျစ်နေသည်။ လျှော်မျှင်များကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရှင်းလင်းနေသော သူမ၏လက်များကို သူသည် အတော်ကြီး ကြာသည်အထိ အသံမပြုဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ လှပတင့်တယ်ခြင်း ရှိလှသည်။ ခြေတံများ သန်မာထွားကျိုင်းသည်။ ရင်မို့မောက်သည်။ တင်စွင့်ကားသည်။ သူမ၏မျက်နှာမှာ မီးရောင်တွင် ရွှေရောင်တောက်နေသည်။ ဆံပင်က နက်ပြာပြာ၊ မျက်လုံးက ပိတုန်းရောင်။

“ဆုဆု”

နောက်ဆုံးတွင် သူ အသံပြုလိုက်သည်။

စိတ်ထဲတွင် ရှိသည်ကို ဆက်လက်ထုတ်ဖော်သည်။

“မင်းဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ကိုယ့်အပေါ်မှာ အင်မတန်ယုယကြင်နာတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုဟာ သလွန်ဂက်တို့ရဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်တာက တကြောင်း၊ အစ်ကိုဟာ သန်မာထွားကျိုင်းတာကြောင့် တကြောင်း၊ အစ်ကို့အပေါ်မှာ ကျွန်မ ယုယကြင်နာခဲ့ပါတယ်”

အမျိုးသမီးက လျင်မြန်စွာ ပြန်ပြောသည်။

“အေးလေ”

“ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ အတိတ်က ဖြစ်စဉ်တွေပဲ အစ်ကို၊ ဘုန်းတော်ကြီး ဘရောင်း ရောက်လာပြီး အစ်ကို့ကို မဟုတ်ကမ်းတရမ်းတွေ မဟောကြားခင်ကပဲ အစ်ကို”

အမျိုးသမီးက သွက်လက်စွာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မင့်ကိုပြော...”

အမျိုးသမီးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး…

“နေဦး အစ်ကို၊ အစ်ကို ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မက တခါတည်း အဖြေပေးပါ့မယ်။ ရေထဲက ငါးတွေနဲ့ တောထဲက သားကောင်တွေဟာ သူတို့ဟာနဲ့ သူတို့ ဖြစ်လာကြတာပဲ။ အဲဒါ ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မိန်းမတွေဟာ သူတို့ဟာနဲ့သူတို့ ဖြစ်လာကြရတာပဲ။ အပျိုကလေးတယောက်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ အပျိုလေးတယောက်ဟာ သူနဲ့သင့်လျော်မဲ့ ယောကျ်ားတယောက်ကို ကြည့်တော့တာပဲ။ ကျွန်မလည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ အဲဒီမှာ ကျွန်မဟာ အစ်ကို့ကို တွေ့တော့တာပဲ။ အစ်ကိုဟာ သန်မာထွားကျိုင်းတယ်။ အမဲလိုက်ကောင်းတယ်။ စစ်တိုက်ကောင်းတယ်။ နှစ်ယောက်တွက် စားသောက်မဲ့ ကျွန်မအဖို့ အစာရေစာ လုံလောက်အောင် ရှာဖွေပေးနိုင်မယ် ပေါ့။ ကျွန်မမွေးဖွားခါနီးတဲ့အခါမှာ အန္တရာယ်အပေါင်းကို တွန်းလှန်ကာကွယ်နိုင်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ ဘုန်းတော်ကြီးဘရောင်း မရောက်လာခင်ကပေါ့။ အစ်ကို့ကို သူက မဟုတ်တမ်းတရမ်းတွေ မသင်ကြားခင်ကပေါ့”

“ဆုဆုပြောတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး ရှင်းပြစရာတွေ ရှိတယ်”

“သူတပါးအသက်ကို မသတ်ဖြတ်ရဘူး ဆိုတာလား။ အစ်ကို ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ အဲဒီတော့ အစ်ကို့ပုံစံနဲ့ အစ်ကိုပဲ ဖြစ်ပါတော့၊ သူတပါး အသက်ကို မသတ်ရဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီသဘောကို တာနာနော့လူမျိုးတွေထဲကို သွင်းမလာပါနဲ့၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ရှေ့မကြာခင်မှာ ကျွန်မတို့ လူမည်းတွေနဲ့ ဆိုးသွမ်းယုတ်မာတဲ့လူဖြူတွေ တိုက်ကြရတော့မယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ သိပ်ပြီး နားမလည်ပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ယောကျ်ားတွေရဲ့အလုပ်ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တာဝန်က အဲဒီအချိန်အခါအတွက် ကျွန်မ ယောကျ်ားတွေ မွေးထုတ်ပေးရမယ် မဟုတ်လား”

“ဒီမယ် ဆုဆု၊ ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး”

ကိရှက ပြောသည်။

“ယောကျ်ားတယောက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မကို တုတ်နဲ့ရိုက်ပြီး နားထောင်ခိုင်းနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ ရှင်ပဲ။ ဒီမယ် ကိရှ၊ ကျွန်မကိုယ်ကိုတော့ ရှင့်ကို မပေးနိုင်ဘူး။ ဟောဒီ လျှော်မျှင်တွေပဲ ရှင့်ကို ပေးနိုင်မယ်။ ရှင့်လက်နဲ့ ကြည့်လို့ သင့်လျော်တာကတော့ ဒါတွေပဲ။ ဒါဟာ မိန်းမအလုပ်ပဲ၊ ကြိုးသာ ကျစ်ပေတော့”

ဆုဆုသည် ကိရှ၏လက်ထဲသို့ လျှော်မျှင်များထည့်ကာ လှောင်ပြောင်သရော်ခြင်း ပြုသည်။ ကိရှသည် လျှော်မျှင်များကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်နှာ ညိုမည်းလာသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တခုပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ကျွန်မတို့မှာ ရှေးဟောင်းထုံးစံတခုရှိတယ်။ ရှင့်အဖေနဲ့ ကျွန်မအဖေတို့အဖို့တော့ ဒီထုံးစံဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကတော့ တခြား မဟုတ်ဘူး။ စစ်ပွဲမှာ အနိုင်ရလို့ရှိရင် ရန်သူရဲ့ဦးခွံရေကို ခွာယူခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကျတော့ ဒါလောက်နဲ့ မရဘူး။ ဒါ့ထက်မက ပိုရလိမ့်မယ်။ ရှင်က ဓလေ့ထုံးစံတွေကို စွန့်ပယ်ထားတဲ့ လူကိုး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဦးခွံရေတင်မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းတခုလုံး ဖြတ်ယူခဲ့ရမယ်။ ကျွန်မဆီကို ခေါင်းနှစ်ခေါင်း ဖြတ်ယူခဲ့ပါ။ ကျွန်မက ရှင့်ကို လျှော်မျှင်တွေ မပေးပါဘူး။ ပုတီးစေ့ခါးပတ်နဲ့ ဓားအိမ်တခုရယ်၊ ရှုရှုဓားရှည်တချောင်းရယ် လက်ဆောင်တုံ့ပြန်ပါ့မယ်။ နောက်ပြီးတော့ ရှင့်ကိုလည်း ယုယကြင်နာခြင်း ရှိပါဦးမယ်။ အို ရှင် အားလုံးအဆင်ပြေပါစေ့မယ်။ ကျွန်မဟာ ရှင့်သဘောကျ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါစေ့မယ်”

“ဒီလိုကိုး၊ အင်း ဒီလိုကိုး”

ထို့နောက် သူသည် အမှောင်တွင်းသို့ ပျောက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဒီမယ် ဒီမယ် နှစ်ခေါင်း မဟုတ်ဘူး၊ သုံးခေါင်း”

အမျိုးသမီးက လှမ်းအော်၍ ပြောလေသည်။

သို့ရာတွင် ကိရှသည် ဘာသာရေးခံယူချက် ပြောင်းလဲမြဲအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ သူ၏ လူများကိုလည်း ဘုန်းတော်ကြီး ဘရောင်း ဆိုဆုံးမသည့်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံကြစေသည်။ ငါးဖမ်းရာသီ တရာသီလုံးပင် သူသည် တာနာနော့ကို အာရုံမပြုဘဲ ရှိသည်။ တာနာနော့မှ ပြောလိုက်သော စကားများကိုလည်း မေ့လျော့ထားသည်။ ထို့အပြင် အခြားသော မျိုးနွယ်များမှ အမျိုးသမီးတို့၏ ရယ်မောခြင်းအပေါင်းတို့ကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုထားသည်။ ငါးဖမ်းရာသီ

ကုန်ဆုံးသောအခါတွင် ဂနော့နှင့် သူ့လူများသည် ငါးခြောက်များ၊ ငါးကင်များ အပြည့်အတင်းဖြင့် တောလိုက်ကြရန် အထက်မြစ်ညာသို့ ဆန်တက်သွားကြသည်။ သူတို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို ကိရှ တွေ့မြင်သည်။ သို့သော် ဘုရားကျောင်းတက် မပျက်ပါ။ မှန်မှန် ဝတ်တက်သည်။ ဓမ္မသီချင်းများကို အောင်မြင်သောအသံဖြင့် သီဆိုသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဘရောင်းသည် သူ၏အသံကို အထူးပင် နှစ်သက်သဘောကျသည်။ ယင်းအသံသည် သူ၏ ဘာသာပြောင်းလဲခံယူမှုကို နက်ရှိုင်းတည်မြဲစေသည်။ သို့ရာတွင် မက်ကလေးရော့သ်ကမူ ယင်းသို့ မယုံကြည်ချေ။ ဘာသာကူးပြောင်းမှုကို သူက ခိုင်မြဲသည်ဟု မထင်ပါ။ သို့ဖြင့် သူနှင့် ဘုန်းတော်ကြီး ဘရောင်းတို့ တညလုံးလုံး အကြောက်အကန် ငြင်းကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မက်ကလေးရော့သ်က ပြောသည်။

"ကိရှဟာ ခံလှရင် အလွန်ဆုံး နှစ်နှစ်ပေါ့"

တနေ့တွင် ကိရှထံသို့ သတင်းတခု ရောက်လာသည်။ ဆောင်းနှင်းများ တဖွဲဖွဲကျပြီးသော တနေ့တွင်ဖြစ်သည်။ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ ယူရန် စိန်ဂျော့မစ်ရှင်သို့ တာနာနော့မှ လူတယောက် ရောက်လာသည်။ ဆုဆုသည် နေကူးအမည်ရှိသော မုဆိုးငယ်တယောက်ကို မျက်စိကျနေကြောင်း။ ထိုမုဆိုးငယ်က ဂနော့ထံတွင် ဆုဆုကို တောင်းခံကြောင်းတို့ကို ခဲယမ်းမီးကျောက် ယူလာသူက ကိရှကို ပြောသည်။ ထိုအချိန်ကာလမှာပင် ဘုန်းတော်ကြီး ဘရောင်းသည်လည်း မြစ်ခြေမှနေ၍ ကိရှထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ကိရှသည် သူ၏အကောင်းဆုံးသော ခွေးကြီးများကို နှင်းလှေျှာယာဉ် တပ်ဆင်လျက် ရှိသည်။

"ကိရှ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ တောလိုက်လား"

မစ္စတာ ဘရောင်းက မေးသည်။ ကိရှသည် ဘုန်းတော်ကြီးကို တမိနစ်ခန့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ခွေးများကို မောင်းသည်။ တဖန် ဘုန်းတော်ကြီးကို တကြိမ် ကြည့်ပြန်ရင်း ဖြေသည်။

"မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ငရဲကို သွားမလို့"

ရေခဲပြင်တွင် ဝပ်စင်းလျက်ရှိသော တဲငယ်သုံးလုံးသည် ကွက်လပ်အတွင်းဝယ် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ရှိနေသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင်ကား မှိုင်းညို့သော တောအုပ်တည်း။ တဲများနှင့် တောအစပ်သည် ဆယ်လှမ်းမျှသာ ဝေးလေသည်။ အထက်တခွင်တွင် ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်မရှိ၊ မြူတထပ်နှင့် နှင်းအလွှာလွှာ ဆိုင်း၍ မှုန်ရီမှိုင်းပျနေသည်။ လေတိုက်ခတ်ခြင်းလည်း မရှိ။ အသံဗလံ ကြားရခြင်းလည်း မရှိ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် ငွေနှင်းမှုန်မှုန်သာ ရှိချေသည်။

ထို့အတူ တဲစခန်းမှ လည်း မည်သည့်အသံဗလံမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပါ။ ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ တောလိုက်အဖွဲ့သည် ဒရယ်အုပ်တအုပ်နှင့် တွေ့ပြီး အကောင်ရေ တော်တော်များများ ရရှိလိုက်ကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် အစာရေစာ ပြတ်လပ်နေရာမှ အဝအပြဲ စားသောက်ကြတော့သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ကြီးမှာပင် ဒရယ်ရေတဲများအောက်တွင် သစ်တုံးများပမာ အိပ်မောကျနေကြတော့သည်။

တဲတလုံး၏ ရှေ့ မီးဖိုတဖို၏ ဘေးတွင် ဖိနပ် ငါးရန် ဝပ်စင်းလျက် ရှိနေသည်။ မီးဖိုဘေးတွင် ဆုဆု ထိုင်နေသည်။ ရှဉ့်ရေခေါင်းစွပ်သည် သူမ၏ ဆံပင်များအားလုံးကို ဖုံးအုပ်ထားသည်။ လည်ပင်းအထိ ဆွဲချထားသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ လက်အိတ်စွပ်ထားခြင်း မရှိချေ။ အပ်ချုပ်လျက် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လှပသော ခါးပတ်တခု ချုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အောက်ခံသားရေတွင် တောက်ပသော ကြက်သွေးရောင် အဝတ်တစုံ ချုပ်နေသည်။ တဲတလုံး၏ နောက်ဘက်တနေရာမှာ ခွေးတကောင် ရုတ်တရက် စူးရှစွာ ဟောင်သည်။ သို့ရာတွင် ခွေးဟောင်သံသည် ချက်ချင်းပင် ပျောက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူမ၏နောက်ဘက်တွင် အိပ်မောကျနေသော သူမ၏ဖခင်သည် ကယောင်ကတမ်း ညည်းညူလိုက်ပြန်သည်။ အမျိုးသမီးက တယောက်တည်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အဖေတော့ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ချောက်နေပြီနဲ့တူတယ်။ အင်းလေ အသက်လည်း ကြီးလှပြီကိုး”

ဆုဆုသည် ခါးပတ်တွင် အပြီးသတ်ဖြစ်သော ပုတီးစေ့ကို တပ်လိုက်သည်။ မီးပုံကို မီးထိုးသည်။ မီးတောက်သည်ကို အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နှင်းပွင့်များအကြားတွင် ရှိနေသော ဒရယ်ရေ ဖိနပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ဘေးတွင် ကိရှု ရပ်နေသည်။ ကိရှုသည် သူ၏ကျောပေါ်တွင် ပါရှိသော အထုပ်တခုကြောင့် ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ကိုင်းညွတ်နေသည်။ သူသည် ဒရယ်ရေဖြင့် မသပ်မရပ် ထုပ်ထားသော အထုပ်တို့ကို နှင်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ သူတို့သည် တဦးကို တဦး စကားမပြောဘဲ အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“အဝေးကြီးက သယ်လာရသလား ကိရှု။ စိန်ဂျော့မစ်ရှင်ကလား”

နောက်ဆုံးတွင် အမျိုးသမီးက စပြောသည်။

“အင်း၊ ဓားကကော ဘယ်မလဲ”

ကိုရှက ခါးပတ်ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေရာမှ မေးသည်။ သူက ခါးပတ်၏လုံးပတ်ကို ဂရုပြုကြည့်ရှုနေသည်။

“ဟောဒီမှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ဓား”

သူမက ဓားကို ထုတ်ပြသည်။ မီးရောင်တွင် ဓားရောင် တဖျပ်ဖျပ် လက်စေသည်။

“ငါ့ကို ပေး”

သူက အမိန့်ပေးသည်။

“နေပါဦးလေ ကိုရှ။ ဒီဓားဟာ ရှင့်ဖို့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့”

ဆုဆုက ရယ်မောလျက် ပြောသည်။ သူက စောစောက လေသံအတိုင်း

“ငါ့ကိုပေး၊ ငါ့ဖို့ပဲ” ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးသည် ကိုရှချထားသော အထုပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အထုပ်၏ ဝန်းကျင်ရှိ နှင်းပွင့်များသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ရဲလာသည်။

“သွေးတွေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သွေးတွေပဲ။ ငါ့ကို ခါးပတ်နဲ့ ဓား ပေးစမ်း”

အမျိုးသမီးသည် ရုတ်ခြည်း ကြောက်သွားသည်။ သူမ၏လက်မှ ခါးပတ်ကို သူက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူလိုက်သောအခါ ဆုဆုသည် ကျောချမ်းသွားသည်။ သူမသည် သူ့ကို ညင်သာစွာ မော့ကြည့်သည်။ ရင်သွေးငယ်၏လက်သည် သူမ၏ လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်လာပြီလော။

“ဒါ လူသေးသေးငယ်ငယ်ကလေးအတွက် လုပ်ထားတာပဲ”

ကိုရှသည် ခါးပတ်ကိုကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။ ဆုဆု ပြုံးသည်။ သူ့ကို ချိုသာစွာ ကြည့်သည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျက်သရေရှိလှသည်။ ခါးပတ်က သူနှင့် သေးနေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးငယ်သူတဦးအတွက် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဤသည်က ပြဿနာ မဟုတ်ပါ။ သူမအနေနှင့် ခါးပတ်ပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

“ဒီသွေးတွေဟာ ခေါင်းတွေပဲလား ကိုရှ”

“အေး”

“လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေပါလား။ နို့မဟုတ်ရင် သွေးတွေ ခဲနေမှာပေါ့”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေပဲ”

“အို ကိရုရယ်။ ဒါတွေဟာ ကျွန်မအတွက်ပဲလား”

သူမက တက်ကြွလန်းဆန်းစွာ မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ နင့်ဖို့ပဲ”

ကိရုသည် အထုပ်၏ ထောင့်စွန်းတဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ခေါင်းပြတ်များကို သူမ၏ရှေ့မှောက်တွင် သွန်လှိမ့်ချလိုက်သည်။

“သုံးခေါင်း မကဘူး။ အားလုံး လေးခေါင်း"

သူက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းလေးခေါင်းကား ရုပ်ဆင်း ချောမောသော နေကူး။ အသားအရေ တွန့်ရှိနေသော ဂနော့။ အထက်နှုတ်ခမ်း လန်ပြီး ပြုံးဖြဲဖြဲ ရှိနေသော မာကာမွတ်နှင့် မိန်းမငယ်ကလေး၏ မျက်နှာနှင့် တူသော နော်ဆာဗွက်တို့ ဖြစ်သည်။ မီးရောင်သည် ခေါင်းပြတ်များပေါ်သို့ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်နေသည်။ ခေါင်းတခေါင်း၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် စက်ဝိုင်းနီများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ဂနော့၏ ခေါင်းအောက်တွင်ရှိသော နှင်းခဲများသည် အပူရှိန်ကြောင့် အရည်ပျော်လျက် သူမ၏ ခြေရင်းသို့ စီးဆင်းလာသည်။ သို့ရာတွင် ဆုဆုသည် ရွေ့ရှားခြင်း မပြုချေ။ ကိရုသည်လည်း မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။ ဆုဆုကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။

ထင်းရှူးပင်များထက်တွင် ကိုင်းညွတ်အောင် တင်လျက်ရှိသော နှင်းပွင့်များ ပြုတ်ကြွေကျသည်။ ယင်းကျသံသည် တောင်ချောက်တခုတွင် ပဲ့တင်သံထပ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ မလွန့်လူးချေ။ တိုတောင်းသော နေ့တာသည် မြန်မြန်ကြီး ကုန်ဆုံးလျက်ရှိသည်။ သူတို့ စခန်းကို အမှောင်ထု စိုးမိုးလာစဉ် အစွယ်ဖြူသည် မီးဖိုရှိရာသို့ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်လာသည်။ ခွေးဝံပုလွေသည် ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းပြီး အခြေအနေ လေ့လာသည်။ သူ့ကို မည်သူကမျှ မောင်းမထုတ်သောအခါ ဆက်၍ လျှောက်လာသည်။ သူသည် နှာခေါင်းက ရှုံ့ချီပွချီဖြင့် အနံ့ခံနေသည်။ ထို့နောက် သူ့သခင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပထမတွင် သူသည် သခင်ကို သေချာစွာ နမ်းရှုပ်သည်။ ပြီးလျှင် သခင်၏နဖူးကို လျှာဖြင့် လျက်သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား သူသည် ခြသေ့်ထိုင်ထိုင်၍

ကောင်းကင်ထက်မှ ကြယ်မှိန်မှိန်တပွင့်ကို မော့ကြည့်ကာ ဝံပုလွေကဲ့သို့ ရှည်လျားစွာ ဟစ်အူလေတော့သည်။

ထိုအခါတွင်မှ ဆုဆုသည် သတိဝင်လာသည်။ ရုရှားကြီးကို ကိုင်ကာ သူမကို ငေးစိုက်နေသော ကိရှကို လှည့်ကြည့်သည်။ ကိရှ၏ မျက်နှာသည် တည်ကြည်ပြတ်သားလှသည်။ ဆုဆုသည် ခေါင်းဖုံးအဝတ်ကို ခွာချလိုက်ပြီး နေရာတွင် ထရပ်သည်။ ပြီးလျှင် သူမကိုယ် သူမ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပတ်ပတ်လည်ရှိ တောအုပ်ကို ကြည့်သည်။ မိုးကောင်းကင်ထက်မှ မှုန်ဝါးသော ကြယ်ပွင့်ငယ်ကို ကြည့်သည်။ တဲစခန်းကို ကြည့်သည်။ ရေခဲပြင်ထက်မှ ဖိနပ်များကို ကြည့်သည်။ တကယ်တော့ သူမသည် ဘဝကို လေ့လာကြည့်ရှုနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လေပြည်လေအေးသည် သူမ၏ခေါင်းကို ဘေးဘက်မှနေ၍ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ဆုဆုသည် လေတိုက်ရာဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ပြီး အားရပါးရ ရှိုက်ရှူလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမ၏ မမွေးဖွားသေးသော ရင်သွေးငယ်ကို တွေးထင်သည်။ ပြီးလျှင် ကိရှထံသို့ လျှောက်သွားပြီး

“ကဲ... အစ်ကို”

[Jack London ၏ 'Keesh. The son of Keesh' ကို ပြန်ဆိုသည်။

သေအံ့မူးမူး

ယခု ဖော်ပြမည့်ဇာတ်လမ်းသည် အဘိုးအိုနှစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြသော ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြင်များ လုံးထွေးလျက်ရှိသော မီးခိုးများအကြားတွင် ထိုင်နေကြသည်။ အေးမြသော ညသန်းခေါင်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားပြောနေကြသည့် ကာလတလျှောက်လုံးတွင် မညှာမတာ ကိုက်လာကြသော ခြင်များကို ဒေါနှင့် မာန်နှင့် ဆိုသလို တဖျန်းဖျန်း တဖျပ်ဖျပ် မပြတ်မလပ် ရိုက်နှက်နေကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ယာဘက် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်အနက်တွင်ကား ယုကွန်မြစ်သည် လေးတွဲ့စွာ စီးဆင်းလျက် ရှိနေသည်။ လက်ဝဲဘက်တောင်ကုန်းနိမ့်များဘက်တွင်ကား ငိုက်မျဉ်းသော နေလုံး ရှိချေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ထိုင်၍ ခြင်များကို ရဲရင့်စွာ သတ်ဖြတ်နေကြသော အဘိုးအိုနှစ်ဦးကား လုန်းချီနှင့် မြူဆက်တို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ရောင်းရင်းဘက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ သိုမှီးရာ ဘဏ်တိုက်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှင့် သက်တူရွယ်တူ များ ယခုအခါ မရှိကြတော့သလောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် နောက်ဆုံး လက်ကျန်များ ဖြစ်ကြပြီး ယခုခေတ်လူရွယ်များနှင့် အစပ်အဟပ် တည့်ခြင်း မရှိကြပေ။ လူငယ်များသည် ခေတ်သစ်လူနေမှု စနစ်ကို မျက်နှာမူနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

အရက်ကို ပုလင်းအနက်များအတွင်းမှ ရရှိပြီး ပုလင်းအနက်များကို အနည်းငယ် ချွေးစို့ခံရုံမျှဖြင့် လည်းကောင်း၊ သားမွေးစ အနည်းငယ်မျှဖြင့် လည်းကောင်း၊ လူဖြူများထံမှ ရရှိနိုင်သော အချိန်တွင် ရှေးဟောင်းအစဉ်အလာများကို မည်သူက ဂရုပြုနေဦးတော့မည်နည်း။ ယုကွန်မြစ်ရိုး တလျှောက်တွင် မီးသင်္ဘောများ စုန်ချည် ဆန်ချည် ပြုနေသောကာလတွင် ရိုးရာယဇ်ပွဲများနှင့် မှော်အတတ်ပညာများသည် မည်သို့ သြဇာရှိနေဦးတော့မည်နည်း။

လူတယောက်သည် သစ်အများဆုံးရအောင် ခုတ်နိုင်လျှင်လည်းကောင်း၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ကျွန်းများအကြားတွင် သင်္ဘောတစင်းကို နိုင်နင်းအောင် ပဲ့ကိုင်နိုင်လျှင် လည်းကောင်း၊ ထိုသူကို အများက အကြီးအကဲအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသောကာလတွင် ရိုးရာမြင့်မြတ်မှုသည် မည်သို့ အသုံးဝင်ချေတော့မည်နည်း။

အမှန်ကို ဆိုရလျှင် သူတို့နှစ်ဦးသည် အိုမင်းရင့်ရော်ပြီဖြစ်၍ တကြောင်း၊

နိမ့်ကျသောအခြေတွင် ရှိနေ၍ တကြောင်း၊ ယနေ့ကာလတွင် သူတို့အဖို့ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း မရှိတော့၊ နေရာဌာနလည်း မရှိတော့ပေ။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် သေမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်စားနေကြရတော့သည်။ သည်တွင်းတွင် သူတို့သည် ခြင်ကိုက် မှတ်ကိုက်ခံပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ခြင်း ပြုသော လူဖြူများကို ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ စားမြုံ့ပြန်ခြင်းဖြင့် နှစ်သိမ့်နေကြရသည်။

“ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်အတွက် မိန်းကလေးတယောက် တွေ့ကြရော ဆိုပါတော့”

လုန်းချိက ပြောသည်။ သူ့အသံသည် ပရစ်မြည်သံကဲ့သို့ စူးရှခြင်း ရှိသည်။

“ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်အတွက် မိန်းကလေး တွေ့ကြရော ဆိုပါတော့။ ကျုပ်ဟာ မိန်းမတွေအပေါ်မှာ တပ်တပ်မက်မက် မရှိရကောင်းလားဆိုပြီး ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို ဒေါပွနေတယ်။ ကျုပ်အဖေဟာ အိုပြီ။ သူဟာ ကျုပ်တို့လူမျိုးရဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်တယ်။ သူ့သားတွေထဲမှာ ကျုပ်တယောက်တည်းပဲ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူရဲ့မျိုးဆက်အဖြစ် ဆက်ခံမယ့်လူ ကျုပ်တယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောရဦးမယ် လူဖြူကြီး၊ ကျုပ်က လူမမာတယောက်ပဲ။ ကျုပ်က အမဲလည်း မလိုက်ချင်ဘူး၊ ငါးလည်း မဖမ်းချင်ဘူး၊ ဘာစားလို့မှ ကျုပ် ဗိုက်မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်ဟာ ဘယ်မှာ မိန်းမတွေကို စိတ်ဝင်စားပါ့မလဲ၊ ဘယ်မှာလာပြီး လက်ထပ်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲနိုင်ပါတော့မလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်မှာသွားပြီး ကလေးတွေရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို မျှော်လင့်ရဲတော့မလဲ”

သည်တွင် မြူဆက်က ဝင်ပြောသည်။

“တကယ်တော့ လုန်းချိဟာ ခေါင်းအစိတ်စိတ်ကွဲပြီး နားရွက်ထဲက သွေးတွေ ထွက်တဲ့အထိ ဝက်ဝံကြီးတကောင်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

လုန်းချိသည် ခေါင်းကို အားပါးတရ ညိတ်လိုက်ပြီး

“မြူဆက်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်ခေါင်းဟာ ကောင်းလည်း ကောင်းလာတယ်။ မကောင်းလည်း မကောင်းတော့ဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အနာကျက်ပြီး ဒဏ်ရာပျောက်သွားတာ မှန်ပေမဲ့ အထဲမှာ မကောင်းဖြစ် ကျန်ရစ်တယ်။ ကျုပ် လမ်းလျှောက်တဲ့ အခါမှာ ကျုပ် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဟာ အခုပဲ ပြုတ်ကျတော့မလို လှုပ်နေတယ်။ အလင်းရောင်ကို ကြည့်တဲ့အခါမှာလည်း ကျုပ်မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ် မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ထားရင်လည်း အပြင်လောကကြီးဟာ ပတ်ချာလည်နေတယ်၊ မှိတ်ထားပြန်တော့လည်း ကျုပ် မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ

အရာဝတ္ထုတွေဟာ ခေါင်းထဲမှာ ပတ်ချာလှည့်နေတယ်၊ ကျုပ်မျက်လုံးအထက်မှာလည်း ဘယ်လိုနာမှန်း မသိဘူး၊ နာနေတယ်၊ တကယ့် အလေးအလံကြီးတခု တင်ထားသလိုပဲ၊ ကြိုးနဲ့ နာနာတင်းတင်း စည်းထားသလိုပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ဟာ စကားလည်း မြန်မြန် မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ တလုံး တလုံးကို မနည်းကြီး ကြိုးစားပြီး ပြောရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခါတခါကျတော့လည်း စကားလုံးတွေဟာ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတယ် မသိဘူး။ စုပြုံပြီး ရောက်လာကြတယ်။ ကျုပ်ဟာ တွေ့ကရာ သောင်းခြောက်ထောင် လျှောက်ပြောနေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ကျန်းမာရေးဟာ အတော်ကိုဆိုးတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အဖေအော့တားက ‘ကဆန်’ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတယောက်ကို ကျုပ်အတွက် ခေါ်လာတဲ့အခါမှာတော့...

မြူဆက်က ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“အဲဒီကောင်မလေးဟာ ပျိုမျစ်တယ်၊ တောင့်တယ်၊ ကျုပ်ညီမရဲ့သမီးပဲ။ ကဆန်ဟာ မိခင်ကောင်းတို့ရဲ့အင်္ဂါနဲ့အညီ တင်လုံး ကောင်းတယ်၊ ပေါင်တံ ဖြောင့်စင်းတယ်၊ ခြေသွား မြန်တယ်၊ ကောင်မလေးက ခြေအိတ်ချုပ်တဲ့နေရာမှာ အတော်ဆုံးပဲ။ ဘယ်ကောင်မလေးမှ လိုက်လို့ မမီဘူး၊ သူကျစ်တဲ့ကြိုးဟာ အခိုင်ဆုံးပဲ၊ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ပြုံးနေတယ်၊ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ရယ်နေကြတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူဟာ အင်မတန်မှ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ရှိတယ်”

သူ့စကားဆုံးသောအခါတွင် လုန်းချိ ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်ဟာ အတော်ကြီးကို ချူနာပါနာ လိုက်နေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့အဖေ အော့တားက ကဆန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျုပ်အတွက် ခေါ်လာတဲ့အခါမှာတော့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင် လုပ်မနေကြနဲ့တော့၊ အသုဘပဲ ထုပ်လိုက်ကြတော့လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကျုပ်အဖေက ဒေါပွပြီး မျက်နှာမည်းသွားတယ်။ ကျုပ်သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျုပ်ဟာ အသက်ရှင်နေပေမဲ့ လူသေ တယောက်လို သဘောထားပြီး၊ လူသေတယောက်လိုပဲ လုပ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဒါဟာ ကျုပ်တို့ လူမျိုးတွေရဲ့ ထုံးစံမဟုတ်ဘူး လူဖြူကြီးရဲ့။ အမှန်မှာတော့ လူသေအမှုတွေကို တကယ့်လူသေကိုမှ လုပ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အော့တာဟာ သိပ်ဒေါပွနေတယ်”

မြူဆက်က ဝင်ပြောသည်။

“အဲ ကျုပ်အဖေဟာ အပြောသမားမဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်သမား၊ သူက

ရွာသူရွာသားတွေအားလုံးကို ကျုပ်တဲရှေ့မှာ စုရုံးကြဖို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ လူတွေအားလုံး ရောက်လာတဲ့အခါမှာ သူ့သား သေတဲ့အတွက် အားလုံး ငိုကြွေးကြဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်”

“အဲဒီအခါမှာ အို အို အို အို အာဟာဟာ အာအိကုကု အိကုလုကု ဆိုပြီး အသုဘ သီချင်းဆိုကြတော့တာပဲ”

မြူဆက်က အသံနေအသံထားဖြင့် ဆိုပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောချမ်းရသည်။

လုန်းချိက ဆက်ပြောသည်။

“တဲတွင်းမှာလည်း ကျုပ်အမေဟာ မျက်နှာအိုးမည်းသုတ်ပြီး၊ ခေါင်းပေါ်မှာ ပြာတွေဖြူးပြီး ကျုပ်သေပြီဆိုတဲ့အနေနဲ့ ငိုတော့တာပဲ။ ကျုပ်အဖေက သူ့ကို ဒီလို ငိုခိုင်းတာကိုး၊ ကျုပ်အမေ အိုကီယာကူတာဟာ ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ပြီး ရင်ဘတ်ကိုထုပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုတာပဲ။ ကျုပ်ညီမ ဟူနီယာနဲ့ ကျုပ်အဒေါ် ဆီနာတာတို့လည်း ငိုကြတာပဲ၊ သူတို့ ငိုသံတွေ ကြားရတော့ ကျုပ်ခေါင်းဟာ ကွဲတော့မတတ် နာလာတယ်၊ ကျုပ်ဟာ တကယ်ပဲ မကြာခင်မှာပဲ သေတော့မယ်လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယူဆလာတော့တယ်။

လူကြီးတွေဟာ ကျုပ် အိပ်နေတဲ့ဘေးမှာ စုဝေးကြပြီး ကျုပ်ဝိညာဉ်သွားရမယ့်ခရီးကို ဆွေးနွေးကြတယ်။ တယောက်ကတော့ ဝိညာဉ်တွေ ငိုကြွေးလှည့်လည်နေတဲ့ တောနက်ကြီး အကြောင်းပြောတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာလည်း အဲဒီတောထဲမှာ လှည့်လည်နေပြီး ဘယ်တော့မှ အဆုံးကာလကို ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ နောက်တယောက်က ရေစီးသန်ပြီး အင်မတန် ဆိုးဝါးတဲ့ မြစ်ကြီးတွေအကြောင်း ပြောတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေဟာ အဲဒီမြစ်ထဲကနေပြီး သူတို့ရဲ့အသွင်သဏ္ဍာန် မရှိတဲ့ လက်ကြီးတွေကို မြှောက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ဝိညာဉ်တွေကို ဆံပင်ကို ဆုပ်ပြီး ဆွဲချကြတယ်တဲ့၊ ဒီမြစ်ကြီးတွေကို ကျုပ် ဖြတ်ကူးဖို့ ကနူးလှေတစင်း လုပ်ပေးရမယ်လို့ အားလုံး ပြောကြတယ်၊ နောက်တယောက်ကတော့ မုန်တိုင်းတွေအကြောင်း ပြောတယ်။ အဲ မုန်တိုင်းမျိုးကို အသက်ရှင်တဲ့လူ ဘယ်သူတယောက်မှ မမြင်ဖူးဘူးတဲ့၊ အဲဒီအခါမှာ သူတို့ဟာ ကျုပ်ဘေးမှာထိုင်ပြီး လက်တွေကို စုံမြှောက်ပြီး ငိုကြပြန်ပါရော၊ သူတို့ ငိုသံကိုကြားတဲ့အခါမှာ အပြင်ကလူတွေက ပိုပြီး ငိုကြပြန်ရော၊ သူတို့ကတော့ ကျုပ် သေပြီပဲ၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ် သေပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သေတယ်၊ ဘယ်တုန်းက သေတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သေတာ အမှန်ပဲ။

ကျုပ်အမေ အိုကီယာကူတာက ကျုပ်ရဲ့ ရှဉ့်ရေအဝတ်ကို ကျုပ်ဘေးမှာ ချထားပေးတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဒရယ်ရေအဝတ်နဲ့

ပင်လယ်ဖျံ့အူမိုးကာတွေကို ကျုပ်ဘေးမှာ သူ ချထားပေးတယ်။ ဒါမှ ကျုပ်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ခရီးရှည်ကြီးသွားတဲ့အခါမှာ နွေးမှာ မဟုတ်လား။ နောက်ပြီးတော့ လမ်းခရီးမှာ ဆူးချုံရှိုင်းတွေ ထူထပ်ပြီး အင်မတန် မတ်စောက်တဲ့ တောတောင်တွေ ရှိတယ်လို့လည်း ပြောကြလို့ အမေက ကျုပ်ဘေးမှာ ဒရယ်ရေ ဖိနပ်ထူထူ တရန်လည်း ချထားပေးတယ်။

နောက်ပြီးတော့ လမ်းခရီးမှာ ကျုပ်ဟာ ရောမ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မယ်လို့ လူကြီးတွေက ပြောတဲ့အတွက် လူငယ်လူရွယ်တွေက ကျုပ်ဘေးမှာ အင်မတန် အားသန်တဲ့ လေးရယ်၊ အင်မတန်ဖြောင့်တဲ့ မြားတွေရယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ပစ်တုတ်ရယ်၊ လှံရယ်၊ ဓားရယ်ကို ကျုပ်ဘေးမှာ ချထားပေးကြတယ်။ ကျုပ်ဟာ လမ်းခရီးမှာ အင်မတန် မှောင်မည်းပြီး အင်မတန် တိတ်ဆိတ်တဲ့ လဟာပြင်ကြီးတွေကို ဖြတ်သွားရမယ်လို့ လူကြီးတွေက ပြောတဲ့အခါမှာတော့ ကျုပ်အမေဟာ ခေါင်းပေါ်မှာ ပြာတွေ ပိုဖျန်းပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ငိုတော့တာပဲ။

နောက်ပြီးတော့ အမျိုးသမီးကလေး ကဆန်ဟာလည်း တဲထဲကို အင်မတန် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ညင်ညင်သာသာ ဝင်လာပြီး ကျုပ်အတွက်ချထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအပေါ် အိတ်ကလေးတအိတ်ကို တင်ထားလိုက်တယ်၊ အဲဒီအိတ်ထဲမှာတော့မှာ ကျုပ်ရဲ့ဝိညာဉ် မီးမွေးဖို့ မီးခတ်ကျောက်၊ မီးခတ်နဲ့ မီးစာတွေပါတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ပတ်ဖို့ စောင်တွေ ရွေးကြတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ကျုပ်ဝိညာဉ်နဲ့ အဖော်အဖြစ်လိုက်ဖို့ သတ်ရမယ့် ကျေးကျွန် တွေကိုလည်း သူတို့ရွေးကြတယ်။ ကျုပ်အဖေဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတယောက် ဖြစ်လေတော့ ကျုပ်ရဲ့အသုဘအတွက် ကျေးကျွန် ခုနစ်ယောက်တိတိ သတ်ဖြတ်ဖို့ စီစဉ်တယ်။ ဒီကျွန်တွေကို ကျုပ်တို့ ယုကွန်မြစ်အောက်ပိုင်းမှာနေတဲ့ 'ကူမွတ်' တွေနဲ့ တိုက်တုန်းက ရခဲ့ကြတာပဲ။

နောက်တနေ့မှာ နတ်ဆရာကြီး စကိုကာက သူတို့ကို တယောက်ပြီး တယောက် သတ်လိမ့်မယ်၊ သူတို့ရဲ့ဝိညာဉ်တွေကို ကျုပ်နဲ့အတူ မရဏာနိုင်ငံကို သွားစေလိမ့်မယ်။ ဒီဝိညာဉ်ခုနစ်ဖော်ဟာ ကျုပ်အတွက် ကနူးလှေကို ရေစီးသန်တဲ့ မြစ်နဒီကြီးရောက်တဲ့အထိ သယ်ဆောင်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီရဲ့နောက်မှာတော့ သူတို့အတွက် နေရာလည်း မရှိ၊ သူတို့အလုပ် ပြီးပြီမို့ သူတို့ဟာ ကျုပ်နဲ့အတူ မလိုက်တော့ဘဲ အဲဒီမှာပဲ နေရစ်ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ အဲဒီမှာပဲ အမှောင်နဲ့ မည်းမည်းမှာပဲ အော်နေကြလိမ့်မယ်။

ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်လည်းပဲ ကျုပ်ရဲ့အနွေးထည်တွေ၊ စောင်တွေ လက်နက်တွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့အတူ မရဏာနိုင်ငံကို လိုက်ပါမဲ့ ကျွန်ခုနစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင် စဉ်းစားရင်းနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အသုဘအတွက် ကျုပ်ဟာ တော်တော်လေးကို

အထင်ကြီးမိတယ်။ မာနရောက်မိတယ်။ ကျုပ်ကို အခြားလူတွေက မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေတော့မှာလို့ အတွေးရောက်မိတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်အဖေကတော့ မျက်နှာကြီးမည်းပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ထိုင်နေတယ်။ အဲဒီနေ့တနေ့လုံး တညလုံးပဲ လူတွေဟာ ဗုံတွေတီးပြီး အသုဘ သီချင်းတွေ ဆိုကြတယ်။ ကျုပ်ဟာ အကြိမ်ပေါင်း တထောင် သေရပြီလို့ အောက်မေ့မိတယ်။

“ဒါပေမဲ့ နောက်တနေ့ မနက်ကျတော့ ကျုပ်အဖေ ထပြီး စကားပြောတယ်၊ လူတွေအားလုံး သိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း လူတယောက်ဟာ မီးဖိုဘေးမှာ အိပ်ရာခင်း နုနုကလေးအပေါ်မှာ သေရတာထက် စစ်ပွဲတိုက်ရင်း သေရတာက အများကြီး ဂုဏ်ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သေရတော့မှာမို့ ကျုပ်ဟာ မြူကူမွတ်တွေကို သွားတိုက်ရင်း သေရမယ်တဲ့၊ ဒါမှ ကျုပ်ဟာ သေအံ့ဆဲဆဲမှာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကြီးမြတ်မှု ရရှိမယ်တဲ့။ ဒါမှလည်း သူတို့ရဲ့မျိုးရိုးဂုဏ် မပျက်ဘဲ ရှိနေမယ်တဲ့။ သူဟာ တခါတည်းပဲ မြစ်အောက်ပိုင်းကို သွားတိုက်မယ့်စစ်အဖွဲ့ကို စီစဉ် အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့နဲ့ မြူကူမွတ်တွေ ရင်ဆိုင် တွေ့ကြရတဲ့အခါမှာတော့ ကျုပ်တယောက်တည်း ရှေ့ကို တက်သွားပြီး စစ်တိုက်ဟန်ပြရမယ်။ ရန်သူရဲ့အသတ်ခံရမယ်တဲ့”

ဤနေရာတွင် ဆိတ်ငြိမ်၍ မနေနိုင်တော့သော မြူဆက်က ဝင်ရောက်ပြောဆို ပြန်သည်။

“ဒီမယ် ကျုပ် ပြောဦးမယ်၊ နားထောင်စမ်းပါ လူဖြူကြီး၊ နတ်ဆရာကြီး စကိုကာဟာ အဲဒီညတညလုံး အော့တားအနားမှာ ကပ်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ အကြာကြီး ပြောနေခဲ့တယ်။ လုန်းချိကို အသေခံလွှတ်တာဟာ သူ့အကြံပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အော့တားကလည်း အသက်ကြီးပြီ။ သူ့အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမဲ့ သားဆိုလို့လည်း လုန်းချိတယောက်ပဲ ရှိတော့ စကိုကာဟာ သူ အကြီးအကဲဖြစ်ရေးကို စဉ်းစားလာတော့တာပေါ့။ တနေ့နဲ့ တညလုံးလုံး လူတွေ ဆူညံနေပေမဲ့ လုန်းချိဟာ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးတော့ လုန်းချိမသေဘဲ နေမှာကို သူ စိုးရိမ်လာတော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် စကိုကာရဲ့စကားတွေဟာ အော့တားရဲ့ပါးစပ်က ထွက်လာတာပေါ့”

လုန်းချိ ပြောသည်။

“အင်း၊ စကိုကာရဲ့ ဉာဏ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်းပဲ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က တကယ့်လူမမာဖြစ်နေတော့ ဘာတွေ ညာတွေ တွေးမနေတော့ပါဘူး။ ကျုပ်မှာ ဒေါသဆိုတာ လည်း မရှိတော့ဘူး။ စကားလုံး မာမာကျောကျောတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သေဖို့ပဲ စဉ်းစားနေမိတော့မယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ စစ်အဖွဲ့ကို ပြင်ဆင်လို့ ပြီးသွားကြတယ် လူဖြူကြီးရဲ့။

ဒီအဖွဲ့မှာ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ စစ်သားကောင်းကြီးတွေ မပါဘူး။ ပါးရေနပ်ရေရှိတဲ့ လူကြီးတွေ မပါဘူး။ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ နည်းပါးတဲ့ လူငယ်ငါးကျိပ်ပဲ ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ စစ်ထွက်သွားတာကို တရွာလုံး ထွက်ပြီး ကမ်းပါးထက်က ကြည့်ကြတယ်။ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသံတွေ ကြားကနေပြီး ကျုပ်တို့ စစ်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ တိုက်ပွဲထွက်သွားတဲ့ လူရွယ်တယောက်ကို မြင်ရတဲ့အခါမှာ သူဟာ သေဖို့ရာသွားတဲ့တိုင် လူဖြူကြီးတောင် ဝမ်းသာအားရမှာ အမှန်ပဲ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ စစ်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ လူငယ်ငါးကျိပ်ပေါ့၊ မြူဆက်လည်း ပါတယ်။ သူလည်းပဲ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ မရှိတဲ့ လူငယ်တယောက်ကိုး၊ သူ့အဖေ အော့တားရဲ့အမိန့်အရ ကျုပ်လှေကို ဆက်နဲ့ ကန်နာကွတ်တို့ရဲ့ လှေနှစ်စင်းက တဖက်တချက်ကနေပြီး တွဲချည်ထားကြ တယ်။ ဒါမှ ကျုပ်ဟာ လှေလှော်ရတဲ့အတွက် အားမကုန်ပဲ တိုက်ပွဲမှာ ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်နိုင်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ဟာ မြစ်ကို စုန်ဆင်းခဲ့ကြတယ်”

လမ်းခရီးအကြောင်းကိုတော့ ကျုပ် အကျယ်ချဲ့မနေတော့ပါဘူး။ သိပ်အကြာကြီး သွားရတဲ့ ခရီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မြူကူမွှတ်ရွာအထက်နားအရောက်မှာ ရန်သူ စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ကနူးလှေကိုယ်စီနဲ့ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ကို မြင်တော့ ထွက်ပြေးသွားကြတယ်၊ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျုပ်အဖေရဲ့အမိန့်အရ ကျုပ်လှေကို ကြိုးဖြေပြီး လွှတ်လိုက်ကြတယ်၊ ကျုပ်တစင်းတည်း မျောသွားတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လူငယ်တွေဟာ ကျုပ်သေတာကို စောင့်ကြရမယ်လို့လည်း သူက အမိန့်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဒါမှ ကျုပ် ဘယ်လိုသေတယ် ဆိုတာကို သူတို့ ပြန်ပြီးပြောနိုင်ကြမှာကိုး။ ဒီအမိန့်ကို မနာခံလိုရှိရင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးမယ်လို့လည်း ကျုပ်အဖေ အော့တားနဲ့ နတ်ဆရာကြီး စကိုကာတို့က ပြတ်ပြတ်သားသား သတိပေးလိုက်ကြတယ်။

ကျုပ်လည်း လှေကို လှော်ခတ်ရင်း ထွက်သွားတဲ့ ရန်သူ စစ်သားနှစ်ယောက်ကို အော်ဟစ် လှောင်ပြောင်လိုက်တယ်၊ ကျုပ်က ယုတ်ယုတ်မာမာတွေ ဆဲလွှန်းတဲ့အခါမှာ ရန်သူနှစ်ယောက် ဟာ ဒေါသဖြစ်ပြီး နောက်ကို လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ လူငယ်တွေ နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကျုပ်တယောက်တည်း ရှေ့တက်လာတာကို သူတို့ တွေ့သွားတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့အခြေမှာ ရှိမှန်းသိတာနဲ့တပြိုင်နက် ရန်သူစစ်သားနှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ လှေနှစ်စင်းကို ဘေးကို ချဲလိုက်တယ်။ ကျုပ်လှေကို သူတို့ လှေနှစ်စင်းကြားကို ဝင်လာစေဖို့ပဲ၊ ကျုပ်ကလည်း လက်ထဲမှာ လှံကို မြှောက်ကိုင်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့စစ်ချီသီချင်းကိုဆိုရင်း သူတို့ကြားထဲကို ဖြတ်ဝင်သွားတယ်။ ရန်သူတယောက်က လှံနဲ့ ပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က

ငုံ့ရှောင်လိုက်တယ်။ လှံဟာ ကျုပ်အပေါ်ကနေ ဝီခနဲဖြတ်သွားတယ်။ ကျုပ်ကို လုံးလုံး မထိခိုက်ဘူး၊ ဒီနောက်မှာတော့ ကျုပ်တို့ သုံးယောက်သား လုံးပူးသွားတယ်။ ကျုပ်က ညာဘက်လက်မှာရှိတဲ့ ရန်သူကို လှံနဲ့ထိုးလိုက်တယ်၊ လှံဟာ ရန်သူရဲ့လည်ပင်းကို ထုတ်ချင်းခတ်သွားတယ်။ နောက်ပြီး သူဟာ ရေထဲကို တခါတည်း လန်ကျသွားတယ်။

ကျုပ်လည်း အတော်ကြီးကို အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ကျုပ်က လူတယောက်ကို သတ်လိုက်နိုင် တာကိုး။ ဒီနောက်မှာ ကျုပ်ဟာ လက်ဝဲဘက်မှာရှိတဲ့ ရန်သူဆီကို ဦးလှည့်လိုက်တယ်။ အတင်း လှော်ခတ်သွားတယ်၊ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ဖို့ပဲ။ ရန်သူရဲ့ ဒုတိယနဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ လှံဟာ ကျုပ်ရဲ့ပခုံးကို ဖောက်သွားတယ်၊ ဒီနောက်မှာတော့ သူ့ကို ကျုပ် စီးမိတယ်၊ ကျုပ်က လှံကို မပစ်တော့ဘဲ အဖျားနဲ့ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဖိထောက်လိုက်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လှံကို တအား ထိုးသွင်းနေတယ်။ ကျုပ်က လှံကို တအားဖိထိုးနေတဲ့အချိန်မှာ သူက တက်ပြားနဲ့ ကျုပ်ခေါင်းကို တချက် နှစ်ချက် ရိုက်လိုက်တယ်။

သူ့ကျောကနေ လှံသွားဖောက်ထွက်တဲ့အချိန်အထိ သူဟာ ကျုပ်ခေါင်းကို ရိုက်တုန်းပဲ၊ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ဖြုန်းခနဲဆို ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ တချိန်တည်းမှာပဲ ကျုပ်မျက်လုံး အထက်နားမှာ ဟိုးပဝေသဏီကတည်းက အလေးကြီးလေးနေတဲ့ ဝန်ကြီးဟာ တခါတည်း ကျသွားတယ်။ နာနာတင်းတင်း စည်းထားတဲ့ကြိုးဟာလည်း တခါတည်း ပြတ်သွားတယ်။ ကျုပ်ဟာ တခါတည်း သိပ်ကို ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အပျော်ကြီးမက ပျော်သွားတယ်။

“သေတယ်ဆိုတာ ဒါပဲလို့ ကျုပ် တွေးလိုက်မိတယ်။ သေခြင်းတရားဆိုတာ တယ်ကောင်းပါလား လို့ ကျုပ် အောက်မေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ကျုပ်ဟာ လှေအလွတ်နှစ်စင်းကို မြင်ရတယ်။ ကျုပ် မသေဘူးဆိုတာ၊ ကျုပ် နေကောင်းသွားတယ်ဆိုတာကို သိရတယ်။ ကျုပ်ဟာ လူသတ်မိပြီ ဆိုတာ ပိုသဘောပေါက်သွားတယ်။ သွေးစွန်းလာတဲ့ကျုပ်ဟာ ကြမ်းတမ်းခက်မာလာတယ်။ ကျုပ်လှေကို ယုကွန်မြစ်အတိုင်း မြူကူမွတ်ရွာဆီကို တအားလှော်ခတ်သွားတယ်။ ကျုပ်နောက်မှာရှိတဲ့ လူငယ်တွေဆီက ပြောသံကြီး တခဲနက် ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ကျုပ် လှည့်လိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ လှော်တက်တွေ ခတ်လို့ ရေတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာကို မြင်ရတယ်”

မြူဆက်က ပြောသည်။

လုန်းချိ ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်ကြည့်ခဲ့ဖို့ အော့တားနဲ့ စကိုကာတို့က အမိန့်ပေးလိုက်တာကိုး။ ငါးဖမ်းရအောင် ထွက်လာတဲ့ မြူကူမွတ်ရွာသား လူငယ်တယောက်ဟာ လုန်းချိလာတာကို မြင်သွားတယ်။

လုန်းချိနောက်မှာ လူငယ် ငါးဆယ် ပါတာကို တွေ့သွားတယ်။ ဒီအခါမှာ လူငယ်ဟာ လှေကို ရွာဘက်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ပြန်ပြီး လှော်ပြေးသွားတယ်။ ရွာကို ပြန်ပြီး သတိပေးရအောင် ပြင်ဆင်မှု လုပ်ရအောင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လုန်းချိဟာ သူ့နောက်ကို အပြင်းလိုက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ကလည်း လုန်းချိ ဘယ်လိုသေတယ် ဆိုတာ မြင်ရအောင် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကြတယ်။ ရွာကို ရောက်တဲ့အခါမှာ လူရွယ်ဟာ ကမ်းကို ခုန်လှမ်းလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ လုန်းချိဟာ လှေပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး လှံကို တအား ပစ်လိုက်တယ်။ လှံဟာ လူရွယ်ရဲ့တင်ပါးအထက်ပိုင်းနားကနေ ဖောက်ဝင်သွားတယ်။ လူရွယ် မှောက်ခုံကြီး လဲသွားတယ်။

“အဲဒီအခါမှာ လုန်းချိုဟာ စစ်တင်းပုတ်ကြီးကို လက်မှာကိုင်ပြီး ပါးစပ်က စစ်ကြွေးသံတွေ ကြွေးကြော်ပြီး ကမ်းပေါ်ကို ခုန်တက်သွားတယ်။ ရွာထဲကို ပြေးဝင်သွားတယ်။ ပထမဆုံး တွေ့တဲ့လူကတော့ မြူကူမွတ်တွေရဲ့အကြီးအကဲ အီဝီလီပဲ၊ လုန်းချိဟာ အီဝီလီရဲ့ခေါင်းကို တင်းပုတ်နဲ့ရိုက်ချလိုက်တယ်။ အီဝီလီဟာ မြေကြီးပေါ်ကို တခါတည်း ပုံလဲကျပြီး သေသွားတယ်။ လုန်းချိ ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာကို မမြင်လိုက်ရမှာ စိုးတာနဲ့ ကျုပ်တို့ လူငယ်ငါးကျိပ်လည်း ကမ်းပေါ်ကို ခုန်တက်ပြီး ရွာထဲကို ပြေးဝင်လိုက်သွားကြတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ သူတို့ကို တိုက်ရအောင် လာတာပဲလို့ ယူဆပြီး မြူကူမွတ်တွေက လေးနဲ့ ပစ်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့မြားတွေဟာ ကျုပ်တို့ဆီကို တရှိန်ရှိန်နဲ့ ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်တာဝန်ကို မေ့သွားပြီး သူတို့ကို တခါတည်း တင်းပုတ်တွေ လှံတွေနဲ့ အတင်းဝင်ပြီး တိုက်မိကြတော့တယ်။ သူတို့ဟာ အငိုက်မှာ ခံလိုက်ရတာဆိုတော့ အတော်ကြီးကို သေကြေကုန်ကြတယ်”

ဤအခါတွင် လုန်းချိသည် ဟိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

“သူတို့ရဲ့နတ်ဆရာကို ကျုပ်လက်နဲ့ ကိုယ်တိုင် သတ်လိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့နတ်ဆရာဟာ ကျုပ်တို့ နတ်ဆရာ စကိုကာထက် အများကြီး သန်မာထွားကျိုင်းတယ်။ ကျုပ်ဟာ လူတယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်မိတိုင်း ‘သေခြင်းတရားတော့ လာပြီ’ လို့ တွက်မိတယ် လူတယောက်ကို ကျုပ် သတ်မိတိုင်း သေခြင်းတရား မလာသေးဘူးဆိုတာကို ကျုပ် သိရတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ ကျုပ်ဟာ အသက်တော်တော်ပြင်းပုံရတယ်။ ကျုပ်ဟာ မသေနိုင်ဘူး”

မြူဆက်က တကြိမ်ဆက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့လည်း လုန်းချိနောက်ကနေပြီး ရွာဆုံးထိ လိုက်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ရွာဖျားကို ပြန်လာကြတယ်။ ဝံပုလွေအုပ်ကြီး ကျနေတာပဲပေါ့။

ရှေ့သွားလိုက် နောက်ပြန်လိုက် ဟိုသွားလိုက် ဒီသွားလိုက်နဲ့ပေါ့။ နောက်ဆုံး မြူကူမွတ်တယောက်မှ တိုက်ဖို့ မကျန်တဲ့အထိပေါ့။ ဒီနောက်မှာတော့ ကျုပ်တို့ဟာ ယောကျ်ားကျွန် ငါးကျိပ် ဖမ်းယူကြတယ်။ မိန်းမက ဒီနှစ်ဆပေါ့။ ကလေးတွေကတော့ မရေနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်တို့ဟာ တရွာလုံးကို မီးတိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါဟာ မြူကူမွတ်တွေရဲ့ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းပဲပေါ့”

လုန်းချိကလည်း မြူဆက်၏ စကားအတိုင်း လိုက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မြူကူမွတ်တွေရဲ့ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းပဲ၊ ကျုပ်တို့ ရွာကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့မှာ ပါလာတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျေးကျွန်တွေအတွက် ရွာသူရွာသားတွေ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်မသေတာကို သူတို့ ပိုပြီး အံ့ဩနေကြတယ်။ ကျုပ်အဖေ အော့တားဟာဆိုရင် ကျုပ်လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် ဝမ်းသာလွန်းလို့ တုန်နေတယ်။ သူက အသက်ကြီးပြီ မဟုတ်လား၊ သူ့သားဆိုလို့ ကျုပ်တယောက်ပဲ ရှိတော့တယ် မဟုတ်လား၊ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ စစ်သားကောင်းကြီးတွေနဲ့ လိမ္မာကျွမ်းကျင်မှုရှိတဲ့ လူကြီးတွေအားလုံး ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ် ထိုင်ရာက ထပြီး၊ နတ်ဆရာ စကိုကာကို မတ်တတ်ရပ်ဖို့ မိုးချုန်းသံကြီးနဲ့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်”

“တကယ်ပဲ လူဖြူကြီး၊ သူ့အသံဟာ မိုးချုန်းသံကြီးပဲ။ လူတွေအားလုံး တုန်ပြီး ကြောက်သွားကြ တယ်”

မြူဆက်က အားရပါးရဆိုသည်။ လုန်းချိ ဆက်ပြောသည်။

“စကိုကာ မတ်တတ်ရပ်တဲ့အခါမှာ သေရမှာ မကြောက်ဘူးလို့ ကျုပ် ပြောလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ မရဏနိုင်ငံက စောင့်နေတဲ့ ယမမင်း စိတ်ပျက်ရတာလည်း မကောင်းဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ စကိုကာရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ မရဏနိုင်ငံကို သွားသင့် သွားထိုက်တယ်လို့ ကျုပ် ဆိုလိုက်တယ်၊ ဝိညာဉ်ဟာ အမှောင်ထဲမှာ တဝဲလည်လည်ဖြစ်ရင်း အဆက်မပြတ် သူ အော်နေလိမ့်မည်။ အဲဒီနောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့သူကို လူတွေအားလုံးရှေ့မှာပဲ ကျုပ်ဓားနဲ့ ခုတ်ချလိုက်တယ်။ နတ်ဆရာကြီး စကိုကာကို လူအများရှေ့မှာ ကျုပ်လက်နဲ့ ကိုယ်တိုင် ခုတ်သတ်လိုက်တယ်။ လူတွေအားလုံး ဟယ်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ကြီး အော်ပြလိုက်တယ်”

“မိုးချုန်းသံကြီးနဲ့”

မြူဆက်ဝင်၍ ထောက်သည်။ လုန်းချိက

“ဟုတ်တယ် မိုးချုန်းသံကြီးနဲ့ ကျုပ် အော်လိုက်တယ်”

“အို... အချင်းရွာသားတို့ ကျုပ်ဟာ နတ်ဆရာ အတုအလိမ် စကိုကာကို သတ်ဖြတ်လိုက်တဲ့ လုန်းချိဖြစ်တယ်။ သေမင်းပြည်ကိုသွားပြီး ပြန်လာတဲ့လူဆိုလို့ ကျုပ်တယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ တခြားလူတွေ မမြင်နိုင်တာကို မြင်နိုင်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့နားနှစ်ဖက်ဟာ ပါးစပ်က ထုတ်မပြောတဲ့စကားကိုတောင် ကြားနိုင်တယ်။ ကျုပ်ဟာ နတ်ဆရာ စကိုကာထက် သာလွန်ကြီးမြတ်တယ်။ ကျုပ်ဟာ နတ်ဆရာတွေ အားလုံးထက် သာလွန်ကြီးမြတ်တယ်။ ဒီအတူပဲ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်အဖေ အော့တားထက် သာလွန်ကြီးမြတ်တဲ့ အကြီးအကဲ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ မြူကူမွတ်တွေကို တနေ့တည်းနဲ့ ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အခုအခါမှာ ကျုပ်အဖေ အော့တားဟာလည်း အိုမင်းပြီဖြစ်လို့ နတ်ဆရာ စကိုကာလည်း သေပြီ ဖြစ်လို့ ကျုပ်ဟာ တပြိုင်တည်းမှာ သင်တို့ရဲ့အကြီးအကဲနဲ့ နတ်ဆရာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်စကားကို သဘောမတူတဲ့လူရှိရင် အခုချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်ပါ”

ကျုပ်အကြာကြီး စောင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မတ်တတ်ထရပ်မယ့်လူ မရှိဘူး၊ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်က အော်လိုက်ပြန်တယ်။

“ငါဟာ သွေးကို မြည်းခဲ့ပြီဟေ့၊ အခု ငါ့အတွက် အမဲသားငါးတွေ ယူခဲ့ကြ၊ ငါ ဆာတယ်၊ သိမ်းထားတာတွေ လှောင်ထားတာတွေအားလုံး ထုတ်ခဲ့ကြ၊ ငါတို့ အောင်ပွဲကြီး ခံကြမယ်၊ အားလုံး ပျော်ကြ ရွှင်ကြ တေးသီချင်းတွေ ဆိုကြ၊ အသုဘတေး မဟုတ်ဘူး မင်္ဂလာတေး သီကြွေးကြ၊ အမျိုးသမီးလေး ကဆန်ကို ခေါ်ခဲ့ကြ၊ အမျိုးသမီး ကဆန်ဟာ လုန်းချိရဲ့ ကလေးတွေရဲ့ မိခင်ဖြစ်ရမယ်”

“ကျုပ်စကားကို ကြားရတဲ့အခါမှာ ကျုပ်အဖေ အော့တားဟာ အင်မတန် အိုမင်းမစွမ်း ရှိနေပြီမို့ ကျုပ်ရဲ့ဒူးကိုဖက်ပြီး မိန်းမတယောက်လို ငိုကြွေးတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်ဟာ အကြီးအကဲနဲ့ နတ်ဆရာ တပြိုင်တည်း ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ်သတင်းဟာ အင်မတန် ထင်ရှားတယ်။ လူအပေါင်းက ကျုပ်ကို ညွတ်ပျောင်းခယကြတယ်”

“မီးသဘော်တွေ မလာမီအထိပေါ့”

လူဖြူများ မရောက်လာမီအထိ ဖြစ်ကြောင်းကို မြူဆက်က ထောက်ပြလိုက်သည်။ လုန်းချိက မြူဆက်၏ စကားကို လက်ခံပြောဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မီးသဘော်တွေ မလာမီအထိပေါ့...”

[Jack London ၏ 'The sickness of the lone chief' ကို ပြန်ဆိုသည်။

Whisper Of Words

www.mm-lib.com